

RŮŽOVÁ APOKALYPSA

ANDREA ČEKANOVÁ, DAGMAR DIGMA ČECHOVÁ & SPOL.

ANOTACE POVÍDEK

LÍDA A APOKALYPES

Magdaléna Králová

Někteří lidé nemají špetku fantazie...

RUDÁ SVATBA

Zuzana Žáčková

I krásná svatba se může zvrhnout v boj o přežití.

RECENZURA

Pavel Hénik

V den, kdy na státních budovách Růžové republiky začnou vlát nové vlajky, si jde devětačtyřicetiletý Arthur koupit knihu k narozeninám. Knihkupectví je však uzavřené z důvodu probíhající recenzury. Přes riziko postihu se Arthur rozhodne vplížit dovnitř, kde následně spáchá nejtěžší ideologický zločin.

KUFR

Marie Domská

Mimozemský kapitán moc rád vozí mladé vojandy ze Země do vesmírného výcvikového střediska za hranicemi s lidmi. Také se na ně moc rád dívá, povídá si s nimi a potom... Ne, není to harašení! Mimozemšťané takový výraz neznají a ty šťabajzny se mu podvolují zcela dobrovolně. A tahle poslední ještě ke všemu pašuje zboží v extra kufru!

SECONDHAND U JERRYHO

Tereza Kučírková

Jerry provozuje úspěšný byznys. Moc se nenadře a veškeré volné chvíle tráví popíjením v baru čtvrté cenové. Brzy přibírá k tomuto bezchybnému podnikání i kamaráda Nicka a vypadá to, že jim svítá na krásné časy. Obrovský obchod ale vyžaduje spoustu dárců a Nickovo zapojení do Secondhandu u Jerryho možná bude jiné, než čekal.

VĚDOMÍ

Štěpán Tůma

Jak objev průzkumnice Apii změnil osud národa?

POSLOUCHAT MĚSTSKÝ ROZHLAS SE VYPLATÍ

Diana Rydlová

Vítejte ve světě, kde vás může stát život, když neposloucháte městský rozhlas.

MISE CHAMELI

Petra Votroubková

Patnáctiletý Dan by rád oddílu dokázal, že se nebojí ničeho. Jen kdyby si tak byl schopen vzpomenout, k čemu se to vlastně upsal.

ČERNÁ RŮŽE

Rosana Zvelebilová

Ten, kdo pěstuje černé růže, stane se králem. Jeho smrtí však započne apokalypsa, zní dávné proroctví, které všichni považují za nenaplnitelné. Vyvolený však vzácnou květinu skutečně vyšlechtí a zlé královně hrozí svržení z trůnu.

JÁDRO

Karolína Vorbová

Mladý muž se vydá zničit jádro růže, aby zachránil bratra.

IMPÉRIUM, NAD NÍMŽ SLUNCE NEZAPADÁ

Martin Koláček

Major Jack Loomis, důstojník sloužící v Indii, si podá žádost o přeložení do vlídnější části Britského impéria. Jeho žádosti je vyhověno, musí ale v nenáviděné Indii vykonat ještě jeden, poslední úkol.

ŠEDÁ REVOLUCE

Šárka Hieková

Co se stane, když svět navždy opustí náš růžový přítel?

PINK UP

Barbora Bukačová

Hudební skupina ztroskotá na neznámé planetě. Šíří zkázu a smrt.

POSLEDNÍ NÁLEZ

Miroslav Hokeš

Až vám po pádu civilizace bude v detektoru kovu zbývat poslední, téměř vybitá baterie, co si ještě budete přát najít...?

NA POČEST RŮŽENY

Lucie Kaňová

Božka je přesvědčená, že její sousedka a přítelkyně Růžena je dítě štěstěny, zatímco ona se cítí být celoživotní smolařkou. Po náhlé smrti Růženy má Božka pocit, že se její karta konečně obrací...

RADOST JE VOLBA

Aleš Tříska

Zapomeňte na strasti a zvesela vykročte vstříc krásám světa.
Radost je volba!

Pozor! Brýle nesundávat ani při poruše!

PRAŽSKÉ ANOMÁLIE

Edna Nová

Poslechem klavírní sonáty k veselejším zítřkům.

(S)NĚŽNÝ ÚSMĚV

Jana Jánská

Zoe a její přátelé se snaží zůstat nezměnění ve světě, kde věková hranice dvaceti let znamená prázdnotu. Růžový sníh.

TO NEDÁŠ!

Dagmar Digma Čechová

Tátové by se jistě uměli postarat o narozeninovou oslavu svých malých dcer stejně dobře jako maminky... Nebo ne? Jeden se o to minimálně pokusí.

VZPOMÍNKA NA METAL

Andrea Čekanová

Můžete být něco horšího, než když milujete svou manželku, metal a najednou umřete? A co když se znova narodíte jako ženská?

Prasklina
Vinca Dark

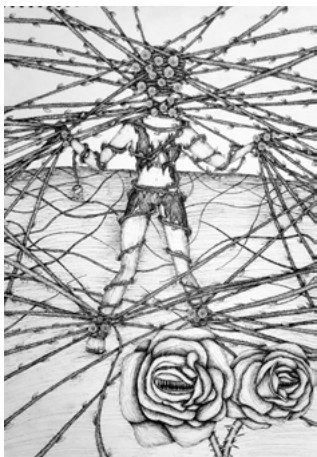
Kočí hlavy
Rosana Zvelebilová

Ilustrace D
Dagmar Mudrová

Vzpoura růží
Martina Hovorková

Peppokalyptičtí jezdci
Lucie Peřinová

Poslední růže106
Karolína Kotová

Jaderné srdce
Andrew Littlepaul

Překvapení
Karolína Kotová

Věštba
Andrew Littlepaul

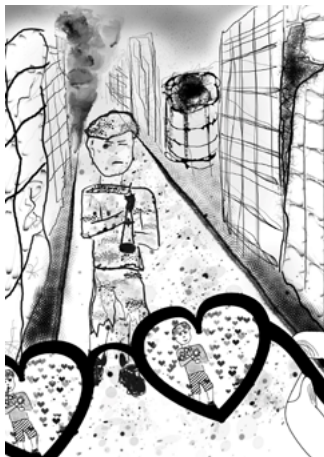
Sloni

Iva Vora

Růžové brýle

Lucka Růžová

Den růžových trifidů

Kateřina Inachis

Růže konce

Andrew Littlepaul

PODĚKOVÁNÍ

Chci poděkovat v první řadě Lucii Peřinové, která provedla korektury a má na sborníku obrovskou zásluhu.

V Brně, 1. listopadu 2022

Rosana Zvelebilová

LÍDA A APOKALYPES

Magdaléna Králová

Lída se ráda toulala po lesíku okolo svého domu. Vždycky tam objevila spoustu zajímavých věcí. Jednoho dne ke konci srpna zde narážila na růžového apokalypsa.

Vznášel se mezi stromy, byl velký jako dospělý člověk, měl šest nohou, roh na čele a jasně růžovou srst. Také měl placatý čumák a velké uši jako buldok. Lídě buldoci vždycky připadali roztomilí.

„Ahoj! Nechceš pár borůvek?“ zeptala se ho a pozvedla svůj hrníček po okraj plný velkých modrých plodů. Nasbírala je, protože z nich chtěla upéct koláč, ale s radostí by se rozdělila o cokoliv.

Apokalypes slétl níž a spolkl ovoce i s hrnkem. S mlaskáním si olízal tváře i nos, načež po zbytek dne kroužil okolo Lídy. Zkoušela ho nejdřív odehnat, ale vlastně se ani moc nesnažila. Potom, co na něj chvíli prostě dělala „kšá“, to vzdala a začala si s ním hrát. To aby si nemyslel, že je nějaká zlá.

Večer ji následoval domů. Lída byla ráda, že žila s rodiči na samém okraji vesnice, protože kdyby měla s apokalypsem v patách někoho potkat, nejspíš by ho vyděsila.

Zazvonila na zvonek. Přišla jí otevřít maminka.

„Proč si neodemkneš? Ztratila jsi zase klíče?“ zeptala se jí.

„On mi je snědl, když jsme si spolu hráli,“ ukázala dívka na apokalypsa, který vyplázl jazyk. „Můžu si ho nechat? Prosím!“

„S tím, kolik žere, jen těžko. Vždyť nás přivede na mizinu!“ spráskla ruce maminka.

Když to apokalyptes slyšel, zatvářil se smutně. Ozval se hrom, zablýsklo se a náhle už nebyl velký jako dospělý člověk, ale odpovídal vzrůstem obyčejnému pejskovi.

Lída zajásala. „Takhle toho přece nesní moc! Teď už si ho nechat můžu, že?“

„Když jinak nedáš. Ale budeš se o něj starat sama!“ rozhodla maminka.

To Lídu sotva mohlo odradit, spíš ji to nadchlo. Vždycky chtěla nějaké zvířátko. Začala apokalypsa provázet po domě, aby viděl, kde bude odteď bydlet.

V obýváku seděl tatínek a dočítal v novinách to, co nestihl přečíst ráno. Lídin tatínek byl velice zaměstnaný člověk.

„Ahoj!“ pozdravila ho.

„Ahoj,“ odpověděl a vzhlédl od čtení. „Co to tady poletuje?“ Když měl Lídin tatínek nasazené brýle nablízko, neviděl moc dobře cokoliv, co neměl přímo před nosem.

„To je apokalyptes! Našla jsem ho dneska v lese,“ pochlubila se Lída.

„To je moc pěkné, ale měl by s tím přestat. Zbytečně mě ruší.“

Tu zahřmělo znovu, zablýsklo se znovu a apokalyptes dopadl na všech šest na podlahu.

„To je lepší,“ řekl tatínek a vrátil se ke čtení.

Lída se podívala na apokalypsa a napadlo ji, že to doopravdy není špatné. Teď na něj alespoň dosáhla, aby ho mohla podrbat za ušima. Což se apokalypsovi líbilo.

K večeri si společně dali chleba se slaninou. Přespali v Lídině pokoji.

Lída nikdy psa neměla, proto nevěděla úplně přesně, jak se o nějakého postarat. Tušila ale, že se psi musí venčit. A tak šla hned ráno s apokalypsem do lesa.

Prošli společně ta nejlepší místa na houbaření, párkrát přeskočili přes potok a jednou se jim povedlo pozorovat srnky, než to apokalypsa přestalo bavit a hlasitým štěkotem je rozehnal. Nakonec si Lída sedla na pařez a házela mu klacík.

Takhle je našel Ondra, Lídin kamarád z vesnice. Také rád chodil do lesa a dívka se nikdy nebránila dni strávenému s ním, když se náhodou potkali.

„Ahoj, co děláš?“

„Nazdar. Hraju si s růžovým apokalypsem. Našla jsem ho tu včera,“ odpověděla Lída a ukázala na zvíře, které k ní zrovna běželo s klackem v tlamě.

Ondra se k němu otočil a ohrnul nos. „Růžová je pěkně trapná barva.“

„Aspoň je výjimečný,“ bránila ho Lída. Ale to už se zahřmělo a zablýsklo a místo růžového kožichu měl apokalypses černobíle strakatý.

Trochu se to dívanky dotklo, ale nakonec si řekla, že se aspoň nebude muset zdráhat chodit s ním po vesnici. Většina lidí ho bude považovat za obyčejného psa a zbytečně se nevyděsí.

Proto se také, když nastalo září a s ním čas vrátit se do školy, rozhodla vzít si apokalypsa s sebou. Ondra chodil do stejné třídy, a tak šli společně. Pár spolužáků se nad apokalypsem rozplývalo a drbalo ho mezi ušima, jak to měl rád. Když došli do učebny, posadili se do lavice vedle sebe a apokalypses si lehl vedle Lídiny aktovky.

K této scéně přišel pan Kaše, učitel přírodopisu. Jakmile apokalypsa spatřil, zeptal se: „Co to je, Lído?“

„To je můj apokalypses.“

„Pes? Kdo to kdy viděl, aby měl pes šest nohou a roh?“

Pan Kaše o tom něco vědět musel, byl přece učitel přírodopisu.

Jakmile domluvil, ozvalo se zahřmění a zablýsklo se. Najednou apokalypses vypadal jako úplně normální čtyřnohý pes bez rohu.

Od té doby už Lída chodila s apokalypsem opravdu všude, protože se nemusela obávat, že někoho vyděsí. Byl z něj normální buldok s placatým nosem a velikýma ušima. Mezi sousedy, spolužáky i učiteli se rychle stal oblíbeným. I Lída ho měla pořád ráda, samozřejmě. Ale často se přistihla, jak na něj hledí a přemýšlí, že mu něco jaksi chybí.

RUDÁ SVATBA

Zuzana Žáčková

Když se žení váš bratr, je to radostná událost.

Daniel se rozhlížel po bývalé stodole, kde se konala svatební hostina, a myslel si přesně tohle. Pak mu ale pohled padl na Lucku tančící s nějakým číšníkem a radost vystřídala hořkost. Napil se whiskey. Doufal, že na ni dnes udělá dojem. Místo toho se dobře bavila i bez něj, zatímco on seděl sám v rohu s panákem v ruce.

„Je to nádhera, vid’?“ vytrhl ho z protivných myšlenek ženský hlas. Překvapeně zjistil, že si k němu sedá Simona. Musel uznat, že jí to ve svatebních šatech sluší.

„To jo. Jak že jste vůbec přišli na tenhle statek?“ zeptal se jí. Měl pocit, že mu to bratr říkal, ale nebyl si jistý. Mluvil o svatbě tak často, že ho Dan po čase přestal poslouchat.

„Filip se zná s majitelkou. Prý je naše svatba první, která se tu koná.“ Usmála se. „A určitě ne poslední. Dřív to tu patřilo nějakému staršímu chlapovi, ale pak statek vyhořel. Muselo dát spoustu práce udělat z toho zase krásné místo.“

Dan s ní musel souhlasit.

„Nechceš si zatančit?“ zeptala se po chvilce ticha.

Daniel do sebe nalil poslední lok whiskey, střelil pohledem po vysmáté Lucce a trochu příkřeji, než zamýšlel, odpověděl: „Ne, děkuju. Už si půjdu lehnout.“

V noci Dana probudila hlasitá rána. Ospale zamžoural po ztemnělém pokoji. Sáhł na noční stolek pro telefon, aby se podíval, kolik je hodin. Stolek byl ale prázdný. Posadil se a šátral rukama kolem sebe. Vstal a prohledal kapsy svého obleku, ale telefon byl pryč.

Musel jsem ho nechat ve stodole, pomyslel si s povzdechem. Měl celkem upito a momentálně nebyl ve stavu, aby se někde potuloval. Vzadu v hlavě však cítil podivné mravenčení nervozity z toho, že neví, kde má mobil. Zaprvé ho štválo, že neví, kolik je hodin, a zadruhé... co kdyby ho někdo sháněl?

Nakonec zamířil do stodoly. Oslava už skončila a všude vládl klid. V sále byla tma a on šmátral po vypínači. Nahmatal ale jen holou zeď. Vypínač buď nebyl u dveří, nebo ho prostě nedokázal najít. Potmě dovrávorál ke stolu, kde ten večer seděl, a ke své úlevě mobil našel.

Na telefonu blikala dioda oznamující novou zprávu. Pomalu svraštil obočí. Odemkl obrazovku a otevřel SMS. Musel si ji přečíst třikrát, než si dokázal poskládat písmenka tak, aby mu text dával smysl.

„Jak se ti tančilo na té rudé svatbě?“ přečetl šeptem. Zamračil se. Nechápal, co to má znamenat. Podíval se na odesílatele. Neznámé číslo. Nejspíš omyl. Zprávu zavřel a vypustil ji z hlavy.

Rozsvítil světlo na mobilu a zamířil zpátky do svého pokoje. Náhle mu do nosu pronikla květinová vůně. Zhluboka se nadechl. Předtím tu bylo tolik lidí a jídla, že úplně přehlušili vůni květinové výzdoby.

Po několika krocích šlápl do louže. „Ty lidi jsou prasata,“ zavrčel a posvítil si pod nohy, aby zjistil, do čeho stoupl.

Jenže to nebyl alkohol, jak si původně myslel. Tekutina byla ve slabém světle z telefonu téměř černá. Nedokázal určit její pravou barvu. Posunul kužel světla trochu doprava a srdce mu vynechalo úder. Rychle telefon sklopil. *To ne, to se mi muselo zdát,* říkal si. Párkrát zamrkal a znovu posvítil na původní místo.

Na zemi ležela Simona s prázdným pohledem upřeným ke stropu. Na svatebních šatech ostře kontrastovaly rudé kapičky nápadně

připomínající krev. Její tělo bylo zamotané do šlahounů světle růžových růží. Vedle ležel Filip, stále v obleku, v němž se před pár hodinami oženil. Drželi se za ruce. V tu chvíli si Daniel uvědomil, že to, do čeho šlápl, je jejich krev. Zvedl se mu žaludek a okamžitě začal otírat svou polobotku o zem.

Než Danův mozek stačil naplno přijmout, na co se jeho oči dívají, sálem se rozezněla hudba. Vyděšeně vyskočil, s třesknutím upustil telefon, a hrůzný výjev přikryla tma. Srdce mu bušilo, jako by mu mělo každou chvíli vyskočit z hrudi.

Světla u stropu zablikala a barevné kužely začaly křížovat sálem, jako by se tu konala párty. Zaposlouchal se do hudby, která se mu zařezávala do celého těla, a rozeznal klasický svatební pochod.

Jeho pohled znovu padl na nevěstu se ženichem. Zapotácel se. Pohybující se světla v něm vyvolávala dojem, že se celý sál točí. Motala se mu z toho hlava. Promnul si obličej.

Stále nevěřil tomu, co vidí. V posledním zoufalém pokusu se sehnul a zatřásl nevěstinou paží. Hlava se jí zhoupala, ale nereagovala. Sáhl jí na zápěstí a hledal puls. Marně.

Náhle svatební pochod protnul jekot, z něhož Danielovi ztuhla krev v žilách. Prudce se postavil a snažil se zaostřit pohled směrem, odkud výkřik zazněl. Z té rychlé změny polohy se mu zatmívalo před očima a trvalo několik vteřin, než dokázal rozpoznat postavu blondaté ženy ve dveřích.

„Co jste to udělal?“ ječela. Dan v ní poznal jednu z kamarádek nevěsty. Polilo ho horko, když k němu doputoval význam jejích slov. Během chvilky vystřízlivěl. Uvědomil si, jak to vypadá, když tu stojí nad zavražděnými novomanželi.

„Co? To ne. To já ne.“ Polkl. „Je... byl to můj bratr, proboha!“ chrllil ze sebe zoufale.

„Co se stalo?“ zazněl zpoza ženy mužský hlas.

„On je zabil!“ ječela dál, jako by tazatel nestál hned za ní.

„Cože?“ Vedle ženina obličej se objevil další s brýlemi. „Rychle volej policii!“

„Já jsem je nezabil!“ vykřikl Dan zoufale.

„Dělej,“ zopakoval brýlatý muž tlumeně.

Hudba najednou přestala hrát. Do toho ticha se ozval hlas blondýny s nádechem hysterie: „Je to hluchý! Nemůžu se nikam dovolat!“ Pak zalapala po dechu a zašeptala: „Co když teď odkrouhne i nás? Načapali jsme ho při činu.“ Nejspíš si myslela, že ji Dan neslyší.

„Já jsem je přeče –“ Dan nedořekl. Přerušil ho další děsivý výkřik. Všichni tři se na sebe podívali.

„Znělo to jako z hlavní budovy,“ poznamenala blondýna. Oba muži souhlasně přitakali. Společně vyrazili tam, kde svatebčané spali.

Jakmile doběhli do prvního patra, zjistili, že jsou všechny dveře dokořán a na chodbu se hrnou svatebčané.

„Všichni míří k pokojí na konci chodby,“ usoudil Dan. Brýlatý muž před ním ocenil jeho úvahu znechuceným pohledem a raději od něj o krok poodstoupil.

Daniela v tu chvíli ale nezajímalo, co si o něm kdo myslí. Potřeboval zjistit, co se děje. Propletl se hloučkem, který se tlačil na chodbě, a snažil se nahlédnout do pokoje. Sotva spatřil, co ostatní tak rozrušilo, sykavě se nadechl. Chodbou se nesla jemná vůně růží. Danielovi došlo proč, hned jak pohlédl hlouběji do místnosti.

Pokoj byl zarostlý světle růžovými růžemi. Co bylo ale děsivější – svědkyně nevěsty se proplétala ven a trny jí rvaly kůži ve snaze ji zadržet. Nohy a ruce měla zmáčené krví. Sténala bolestí, když se skrz trnité šlahouny prodrala ke dveřím. Po tvářích se jí koulely slzy.

„Michal je uvnitř,“ hlesla třesoucím se hlasem k okolostojícímu davu.

„Co se stalo?“ zeptala se jí drobná žena a chytila ji za paži. Svědkyně nevěsty před jejím dotykem ucukla.

„Michal je uvnitř,“ zopakovala. Její hlas zněl prázdně. „Dostaňte ho ven.“

Nikdo se k tomu však neměl. Růže sice měly něžnou barvu, ale vypadaly děsivě. Nikomu se nechtělo vlézt dobrovolně do jejich spárů.

„Toho jsi taky zabil?“ zazněl Danovi u ucha mužský hlas. Otočil se a poprvé si pořádně prohlédl brýlatého muže, který ho „nachytil“ ve stodole. Nepoznával ho. Ale nedivil se, protože na té svatbě neznal téměř nikoho.

Lidé stojící nejbliž se k němu otočili. „Dane?“ hlesla žena, která

stála vedle něj překvapeně. Byla to Lucka. Navzdory situaci ho zalila vlna úlevy. *Konečně někdo známý!*

„Filip se Simonou jsou mrtví,“ sdělil jí bezbarvým hlasem. Pořád tomu nedokázal uvěřit. Připadalo mu, že mluví o někom jiném. Jako by se ho to netýkalo. Jako by to nebyl jeho bratr s manželkou, kteří leželi na podlaze staré stodoly.

Lucka na něj vytřeštila oči. „Proboha! Kde?“

„V sále. Jsou...“ polkl. „Jsou zamotaní v růžích.“

Lucka vyděšeně pohlédla k zarostlému pokoji. Hlouček kolem nich zalapal po dechu.

„Musíme zavolat policii!“ vykřikla Lucka a sáhla po telefonu.

„Nejde to, už jsem to zkoušela,“ zarazila ji blondýna.

„To není možný. Na policii se přece musíš dovolat vždycky.“ Lucka pohlédla na displej. Něco tam naklikala a dala si telefon k uchu. Chvilí se tvářila soustředěně, pak jí ruka s mobilem klesla podél těla. Nemusela nic říkat, její vyděšený výraz hovořil za vše.

„Třeba je vrah ještě tady,“ nechal se slyšet další svatebčan.

„Všichni tady umřeme!“ vyjekla žena, na niž Dan neviděl, hlasem plným hrůzy. Světla na chodbě zablikala, čímž ještě podtrhla dramatickost jejích slov.

„Nebo bysme ho mohli chytit,“ pokračoval muž neochvějně. Daniel si ho prohlédl. Měl na výšku možná dva metry a postavou taky nebyl žádné tintítko. Dalo se pochopit, proč si myslí, že je to dobrý nápad.

Nikdo nereagoval.

„No co je? To tu chcete sedět a čekat, jestli si přijde i pro vás?“ rozhodil hromotluk rukama. „Zřejmě je to nějaký úchyl. To přece není normální zabalit své oběti do růží.“

„Má pravdu,“ přidala se k Danielově překvapení Lucka. „Nejspíš už je stejně pryč. Viděla jsi někoho?“ obrátila se na svědkyni.

„Ne. Nikdo tam nebyl. Jen... jen ty růže.“

„Takže mi chcete říct, že tady vraždí růže?“ vykřikl nevěřicně hromotluk. Světla na chodbě opět zablikala.

„No... to asi ne,“ sraštila svědkyně obočí.

„Tak co se teda stalo?“ vyzvídala Lucka jemně.

„Já... já nevím. Probudila mě zpráva na telefonu. Když jsem si ji chtěla přečíst, všimla jsem si těch růží vyrůstajících z podlahy. Pak byly najednou všude.“ Polkla. „Napřed jsem myslela, že je to jen noční můra. Růže se přece nehýbou. Pak se mi šlahouny omotaly kolem těla...“ Mluvila překotně a celá se trásla. Vyděšeně pohlédla do pokoje. Náhle se zapotácela. Nejspíš si uvědomila, že u ní někdo musel být, zatímco spala. Dan si všiml, jak se třese. Ani si nechtěl představovat, co právě zažila. Musela být v šoku a pravděpodobně ani necítila bolest. Z ran po celém těle jí vytékala krev. „Myslíte, že... že je Michal...“ Nedořekla. Nikdo si netroufl jí odpovědět.

Dan si promnul kořen nosu. V hlavě mu sepnulo. „Počkej... cos to říkala o té zprávě?“

Svědčce nechápavě zamrkala. Vytáhla telefon zapařovaný krví. „No... počkej, ani jsem si to nepřečetla... Stojí tu... *Jak se ti tančilo na té rudé svatbě?* To nechápu,“ zamračila se na displej. „Přišlo to z neznámého čísla.“ Natočila telefon k Danielovi.

Jeho žaludek udělal kotrmelec. Byla to stejná zpráva, jaká přišla i jemu. Muselo to něco znamenat. Mátožně se vymotal z hloučku a zamířil ke svému pokoji. S bušícím srdcem otevřel dveře. Zkoprněl. Do nosu ho udeřila pronikavá květinová vůně. Jeho pokoj byl celý zarostlý světle růžovými růžemi. „Proboha,“ hlesl. Nedokázal z hlavy vypudit myšlenku na to, že kdyby si nešel pro telefon do stodoly, byl by nejspíš zamotaný v trnitých šlahounech.

„Co se to tu sakra děje?!“ sykl, aniž čekal odpověď.

„Navrhuju rozdělit se a najít buď někoho z personálu nebo vraha,“ vedl si dál svou hromotluk.

Odněkud zazněla tlumená rána. Následoval smích, z něhož Danovi přeběhl po zádech mráz. Rozhlížel se po zdech a stropě a snažil se odhadnout, odkud to přišlo.

Někomu cinknul telefon. Všichni se po sobě vyděšeně podívali. Ozvalo se vyjeknutí. Skrz hlouček se probojovala menší žena. V oblíčeji byla bledá a beze slova se rozběhla pryč.

„Tak co? Jdete se mnou?“ ozval se opět hromotluk. „Nebo tu chcete čekat na další zprávu?“

„Musíme jít pro policii,“ reagoval brýlatý svatebčan.

„Než dojdeme pro policii, může být pozdě. Rozdělíme se. Někdo půjde pro policii, zbytek se tu porozhlédne.“

Najednou se k nim začali všichni přidávat. Nikomu se nechtělo čekat na podobnou zprávu. Bylo jasné, že kdo ji dostane, skončí v rúžích.

Rychle se rozdělili na menší skupinky. Každá dostala na starost nějakou část statku. Jedna skupina byla pověřena hledáním pomoci ve vesnici. Sehnali cokoliv, co mohlo sloužit jako zbraň. Dan v kuchyni popadl nůž.

„Za hodinu se sejdeme dole u vchodu,“ uzavřel to hromotluk, který se sám jmenoval do role vůdce, a všichni se rozešli.

Dan s Luckou a dalším mužem, který se jim představil jako Tomáš, zamířili ven. Byli jednou ze dvou skupinek, které měly na starosti zahradu.

„Já to tady znám,“ prohlásil náhle Tomáš, zatímco šli po čerstvě posekané trávě. „Když jsem byl malý, jezdili jsme sem s našima na dovolenou. Teda ne přímo sem, ale kousek odsud. Pamatuju si, že na tomhle statku bydlel takový potrhlý dědek. Všichni si z něj dělali srandu.“ Uchechl se. „Vypadá to tu jinak, přesto tak nějak... povědomě.“

„Počkej. Je možný, že tu pořád někde je?“

„To těžko. Statek přece vyhořel. Navíc ten dědek byl starý už tenkrát.“

Pak už nikdo nepromluvil. Kolem ševelily listy v lehkém vánku. *Byla by to příjemná letní noc, nebýt těch vražd*, pomyslel si Daniel, napíнал uši a snažil se v ostatních zvucích rozpoznat pohyb.

Náhle ucítil květinovou vůni. Stejnou, jakou cítil dnes už dvakrát. Sevřelo se mu hrdlo. Všichni tři namířili směrem, odkud vůně vycházela. Po několika metrech došli k obřímu skleníku, slabě zářícímu do noci. Nebo spíš k tomu, co z něj zbylo. Několik tabulí bylo rozbitých, další chyběly úplně. A z nich vyrůstaly...

„Růže,“ zajíkla se Lucka a chytla se Danovy paže. Daniel sebou trhl. Ze všech prasklin ve skleníku vyrůstaly trnité šlahouny, zakončené malými, světle růžovými kvítky.

„Myslíte, že...“ načala Lucka, ale nedořekla.

„Jdeme dovnitř,“ rozhodl Dan. Jeho společníci po něm střelili pohledem.

„Zbláznil ses?“ sykl Tomáš. Ani se nesnažil skrýt svůj strach.

„Jsme tři. Pokud tam vrah je, máme převahu. Kvůli tomu jsme přece tady, ne? Abychom ho našli.“ Jeho hlas zněl rozhodněji, než se ve skutečnosti cítil. Kdyby byl upřímný, přiznal by, že chce odsud co nejdál, ale nechtěl před Luckou vypadat jako slaboch. Jako by na tom teď snad záleželo.

„Co když je ozbrojený?“

„Máme nože.“ Zvedl zbraň, kterou až dosud pevně svíral v ruce a doufal, že ho v případě nutnosti zachrání.

„Já tam nejdu,“ rozhodla rezolutně Lucka.

Dan si prohlédl své společníky. Tomáš sice nic neříkal, ale jeho odmítavý výraz hovořil za vše.

„Fajn. Jdu tam já,“ uzavřel to Daniel. „Vy zůstaňte tady a kryjte mi záda.“

„Buď opatrný,“ zaslechl za sebou Lucčin roztřesený hlas těsně předtím, než vyvrácenými dveřmi vešel do skleníku. Vůně růží ještě zesílila. Bezděčně si pomyslel, že po téhle noci už nikdy nechce žádnou růži ani vidět.

Plný napětí se proplétal skleníkem, osvětleným zaprášenými žárovkami zavěšenými na kabelech, a ignoroval trny, které se mu zachytávaly za oblečení. Zmocnil se ho neodbytný pocit, že se šlahouny hýbou a snaží se ho dostat do svých spárů. Byly jako trnití hadi, kteří se rvali o to, který z nich ho uštkne.

Co když jsou ty růže jedovaté? blesklo mu hlavou. *Svědčkyni ale přece nic nebylo*, uklidňoval se vzápětí. Novomanželé leželi v kaluži krve, takže to na otravu nevypadalo. Zalitoval, že si je lépe neprohlédl.

Mířil hlouběji do skleníku. Narůstal v něm svíravý pocit. Něco bylo špatně, ale nedokázal říct co. Jeho kroky začalo doprovázet pravidelné ťukání. Znělo to jako klapání podrážek na podlaze. Prudce se ohlédl. Nůž namířil před sebe, aby si držel případného útočníka dál od těla. Nikdo za ním ale nebyl. Klapot ustal.

Daniel pokračoval v původním směru. Po několika krocích se

klapot ozval znovu, tentokrát zepředu. Daniel se rozběhl tak rychle, jak mu zarostlý chodníček dovolil. Oběhl další růžový keř a na místě zkoprněl.

Před ním stál vrásčitý muž v kostkované košili. Byl podivně šedý a jakoby průsvitný. *Je to snad duch?* Dan tu myšlenku rychle zahnal. *Jen se mi to zdálo. Duchové neexistují.* Měl akorát nervy nadranc z toho všeho, co se tu dělo.

Stařec se zasmál. Danielovi z toho smíchu přeběhl mráz po zádech. Byl to ten samý smích, jaký zaslechl předtím na chodbě u pokojů.

„Tak jste mě přece jen našli,“ poznamenal stařec nakřáplým hlasem. Při řeči se usmíval, ale ten úsměv měl do přátelského hodně daleko.

„To jste byl vy?“ zeptal se Dan, jakmile se mu vrátil hlas. Nejspíš to byl ten bláznivý dědek, o němž mluvil Tomáš. To ale neznamenal, že nemůže být nebezpečný.

„Já? Ne... To moje krásky,“ polaskal láskyplně nejbližší růži. Daniel by přísahal, že se k němu rostlina přivinula. Zmocnil se ho pocit, že mluví se šilencem. To nevěstilo nic dobrého. U šilence si nemohl být jistý tím, co udělá.

Stařec pohnul rukou a jeden růžový šlahoun pohladil Daniela po tváři, jako by byl ovládán právě tím starcem. Dan ucukl a pořádně si ho prohlédl.

„Kdo jste?“ zeptal se roztřeseně.

Stařec se ale jen znovu zasmál.

Dan chtěl odsud pryč. Veškerá statečnost ho opustila a nahradila ji touha vyběhnout ze skleníku a nezastavovat se, dokud nebude několik kilometrů od tohohle statku. Udělal krok zpět a narazil na neprostupnou stěnu. Trny se mu zabodly do zad. Uskočil dopředu.

„Nejsou úžasné?“ obrátil se stařec na Dana s fanatickým leskem v očích.

Dan bezděčně přikývl.

„Tak proč jste mi je zničili?“ vyjekl náhle stařec nakřáplým hlasem plným vzteku.

Dan sebou trhl. Nutil se ke klidu. „Já jsem vám nic nezničil.“

„Ne? Měl jsem zahradu plnou růží! Měl jsem jich plné skleníky!“

Rozpažil ruce. „Tohle je to jediné, co mi zbylo! Vy jste to zničili! Nechali jste spálit všechno, na čem mi záleželo.“ Při poslední větě se mu zlomil hlas.

Dan v hlavě slyšel Simonu: *Dřív to tu patřilo nějakému staršímu chlapovi, ale pak statek vyhořel...* Mohl to být on? Jenže to by znamenalo, že je mrtvý. Že stařec před ním je... duch. Který se přišel pomstít. Blbost.

Daniel se rozhlédl po skleníku. Neměl kam couvnout. Všude byly růže. Bezděčně natáhl ruce před sebe. V jedné stále svíral nůž.

„Já vás zničím! Všechny vás zničím!“ prskal stařec. Zatočil pravou rukou dokola, jako by se snažil vyšroubovat žárovku.

Jeden trnitý šlahoun se omotal Danovi kolem kotníku. Pokusil se mu vytrhnout, ale rostlina ho držela pevně. Rozmáchl se nožem a šlahoun přefal, čímž osvobodil svou nohu z růžového sevření.

„Ty!“ zahřměl stařec. „Jak se opovažuješ ničit mé krásky?“

Danielovi z jeho hlasu běhal po zádech mráz. Blížily se k němu další šlahouny a on je přefal nožem. Stařec ječel. Ve skleníku zablikala světla.

Dan zvedl nůž. Ať už je ten muž kdokoli, Dan byl odhodlaný přežít. Jenže než stačil nožem mrstít, stařec se dal do pohybu a proplul skrz Dana, až leknutím nůž upustil. Zacinkal na dlažbě a zmizel pod růžemi. Dan bezmocně zasténal. *Takže je to pravda*, pomyslel si.

Tlustý šlahoun sevřel Dana kolem pasu. Zaskučel bolestí, když se mu ostré trny zaryly do břicha. Ruka mu automaticky vystřelila k břichu a sevřela větev. Trny se mu zabodly do dlaně. Ucukl. Měl ji pokrytou rudými kapičkami.

„Rudá svatba... Krvavá svatba... Joo, to bude,“ začal si stařec propěvovat. Odhalil v úsměvu zuby. „Ženich s nevěstou, svědci, oslava bude.“ Roztáhl prsty, pak ruku sevřel v pěst a šlahouny omotané kolem Daniela se utáhly ještě víc.

„Ty zprávy... ty jste taky poslal vy?“ zeptal se Dan mezi skučením bolestí.

„Mazané, že?“

Daniel se znovu rozhlédl po skleníku a snažil se najít únikovou cestu. Stál na kousku volné země obklopen neprostupnou stěnou

trnů a květů. Vzhlédl nahoru a mezerou mezi větvemi spatřil kousek oblohy. Byla tmavě šedá. Podle všeho se blížilo ráno. To mu vlilo do žil novou naději. Jestli je ten stařec duch, mohl by se s denním světlem vypořádat.

Začal se šlahounům bránit s ještě větší urputností. Pohlédl dolů. Šlahouny mu omotaly nohy až k pasu a sápaly se mu po hrudi a rukou. Tvář se mu křivila bolestí, když mu trny trhaly oblečení a kůži.

Stařec stál a s úsměvem sledoval, jak Daniel skučí. Dan na něm s přibývajícím světlem hledal jakékoli známky toho, že mizí. Jeho postava však byla stále zřetelná.

„Dane!“ dolehl k němu zvenčí Lucčin hlas. „Dane!“

„Kdo to je?“ zeptal se stařec zaskočeně.

„Kamarádka,“ zasupěl Daniel.

„Dane, jsi v tom skleníku? Nedá se tam dostat. Je celý zarostlý těmi růžemi,“ volala Lucka zoufale. Danielovi to přišlo neuvěřitelné. Její hlas zněl vyděšeně, ale připomněl mu svět, v němž nejsou duchové a vražedné růže. Dodal mu novou naději.

„Neodpovídej jí,“ sykl stařec. Růžový šlahoun přejel po Danově tváři a mířil k jeho rtům, aby ho umlčel. Dan pevně sevřel rty. Raději bude mlčet dobrovolně, než aby přišel o možnost mluvit.

„Dane, už sví –“ Nedořekla. Místo toho noc prořel její bolestný výkřik.

„Luci!“ vykřikl bezmocně. Vzápětí znovu ucítil šlahoun vinoucí se mu ke rtům. Růže ho omotaly ještě pevněji. Omotaly mu i ruce a zašimraly ho ve vlasech. Dan cukl hlavou dopředu, aby ji dostal z jejich dosahu. Tím si ale jen víc zaryl do kůže trny na rtech. V ústech ucítil železitou chuť krve.

Všiml si, že se starcova postava lehce zamihotala. Přimhouřil oči. Zdálo se mu to, nebo je teď skutečně trochu průsvitnější?

Dan se z posledních sil zazmítal v trnitých poutech. Ignoroval krev, která se mu vsakovala do oblečení, a bolest, která ho celého prostoupila. Snažil se vymyslet, jak se z toho dostat, ale nic kloudného ho nenapadalo. Všechno měl zamlžené bolestí a vyčerpáním.

Možná, že bych mohl na chvíli zavřít oči...

Podvolil se tomu. Růže zmizely. Byla to úleva. Zhluboka se nadechl.

Skleníkem se prohnal závan větru, který mu ochladil krvavé šrámy. Bylo to příjemné. Pak se mu podlomila kolena. Šlahouny ho držely tak pevně, že se jen zlehka zhoupł, ale zůstal ve stejné poloze.

Už se nezmítal. Jeho hrudník zápasil o každý nádech. S každým výdechem se kolem něj růže omotávaly pevněji. Otevřel oči. Před očima se mu míhaly černé tečky. Chtěl je odehnat, ale ruka zůstala na místě.

Zvenku zaslechl nějaký lomoz. Pak se propadl do nicoty.

Když se probрал, ležel v bílém nemocničním pokoji. Poznal ji podle pachu dezinfekce. Na židli vedle něj seděla Lucka a s vytřeštěným výrazem hleděla kamsi před sebe. Daniel si všiml, že má ovázané ruce. Pár škrábanců měla i na tváři.

Pohnul se a ona sebou trhla.

„Díky bohu!“ vykřikla a vyskočila ze židle. „Bála jsem se, že to nepřežiješ. Bože, to... to byla taková hrůza! Čekali jsme venku s Tomem, jak jsi nám řekl. Když ses pak nevracel, bylo mi to divný a chtěla jsem tě jít hledat. Ale bylo tam tolik růží...“ Otrásla se. „Bylo to strašný.“

Daniel se snažil vstřebat její slova.

„Co se stalo?“ vysoukal ze sebe. Hrdlo ho příšerně páliło.

„Když jsme tě našli, byl jsi celý zamotaný do těch růží. Záchranáři si k tobě museli prosekat cestu. Jako v nějaké zvrácené verzi Šípkové Růženky. Myslela jsem, že jsi...“ Polkla. „Ale oni tě zachránili. Díky bohu.“

„Co ostatní?“

Zavrtěla hlavou. „Ti, co zůstali v budově, jsou mrtví,“ hlesla bezbarvě.

Sevřelo se mu srdce. „Jak to myslíš? Všichni? Takže i svědkyně?“

„Jo. Přežili jen ti, co byli venku a šli pro pomoc.“

„Kriste pane, to je strašný...“

„Cos našel v tom skleníku?“

„Ducha,“ zasípal.

„Ducha? Co to je za blbost?“ Do Lucčina hlasu se náhle vkradly pochybnosti.

„To není blbost. Já ho viděl,“ bránil se, zaskočený prudkostí jejích slov.

„Ale Dane,“ uklidňovala ho už mírnějším tónem. „Byla tma, byl jsi vyčerpaný. Kdoví, cos v tom skleníku viděl.“

Zamračil se. I když ji chápal, její nedůvěra a jistota, s níž ta slova pronesla, ho mrzely. „Když mě záchranáři dostali ven, byl tam ještě někdo?“

Zavrtěla hlavou.

„Tak vidíš. To proto, že prostě zmizel. Byl to duch nějakého starce.“

„To byl nejspíš ten bláznivej dědek, jak o něm mluvil Tom. Pamatuješ? Je to jeho statek. Nejspíš utekl, než ho našli.“

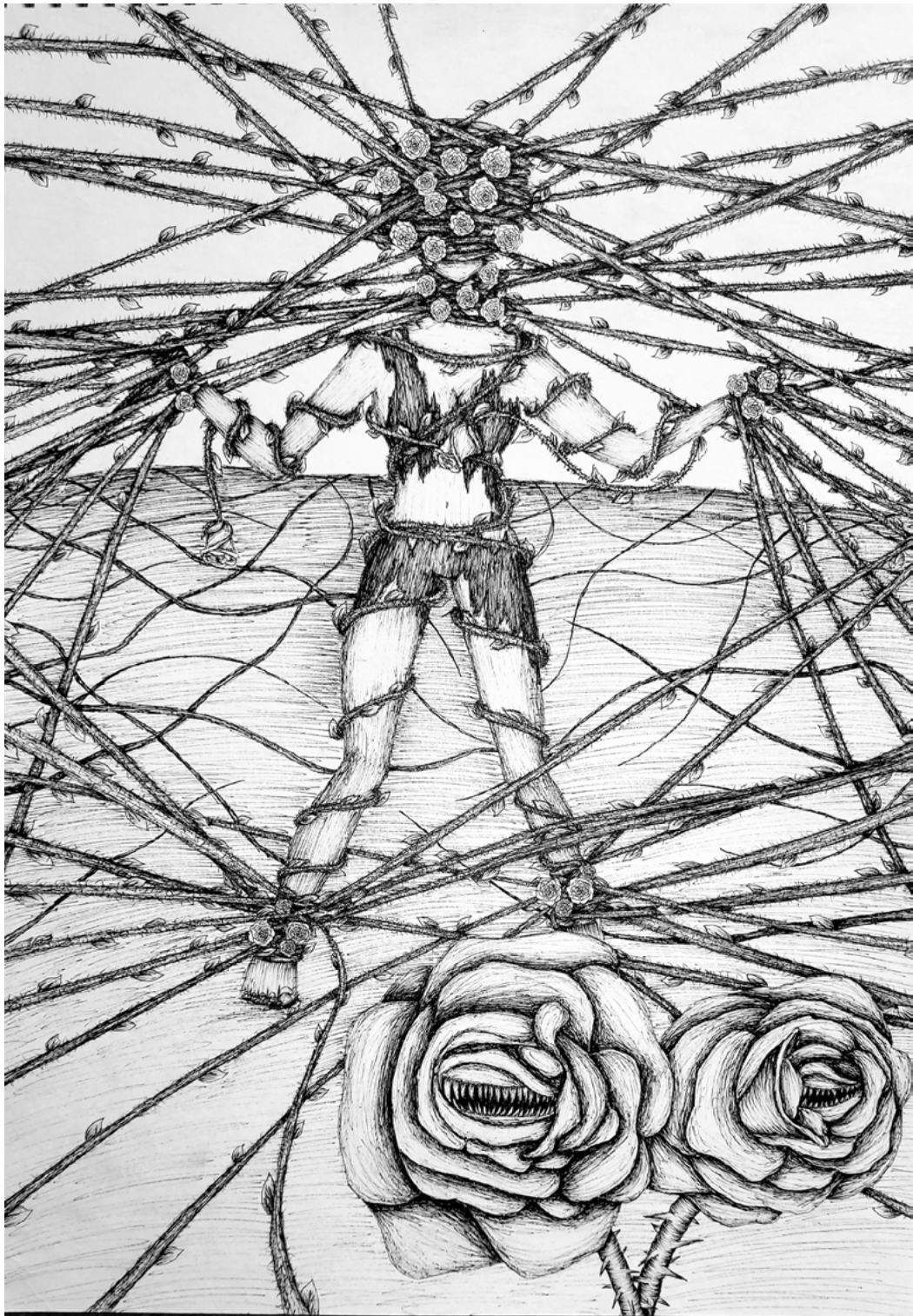
Zamyslel se. *Že by měla Lucka pravdu?* Klidně ho mohly šálit smysly. Mohl to být duch, dědek, nebo to celé mohl být jen přelud. Tak jako tak byl rád, že je z toho místa pryč.

„Takže ten statek – ?“

„Zavřeli ho,“ hlesla.

Danovi se trochu ulevilo. Alespoň jedna dobrá zpráva. Natáhl ruku a sevřel v ní Lucčinu drobnou dlaň. Koutky úst se mu mírně zvedly, když si s ním proplekla prsty.

RECENZURA

Pavel Hénik

V den, kdy se na fasádě *Ministerstva pro inkluzi* rozevlály tři zbrusu nové vlajky, slavil Arthur devětačtyřicáté narozeniny. Zrovna mířil do nedalekého knihkupectví, kde chtěl sám sobě koupit dárek, když si té zřejmé změny všiml. Zastavil se před vstupem do státní budovy, typicky postavené výhradně z recyklovaných materiálů, a chvíli prapory pozoroval. Z pole intenzivní růžové barvy vystupovala rudá pěticípá hvězda. Na první pohled připomínala tu dobře známou komunistickou, jen otočenou vzhůru nohama. Ale byl tu ještě jeden rozdíl – kontrast barev navozoval dojem, že tahle nová hvězda pulzuje. Ano, když člověk přivřel víčka, symbol se měnil v tlukoucí srdce. Byl to samozřejmě pouze optický klam. Přeslazená růžová se jako by prala s tou sytější červenou, až se z toho člověku dělaly mžítiky před očima. Vznikl tento efekt záměrně, nebo to byla jen chyba grafika, ve které následně našli funkcionáři z vládní *Strany spravedlivého směru* zalíbení? O tom teď nemělo smysl přemítat. Z vlajky číslo bezpodmínečně odhodlání bránit nový dobrý svět před jakýmkoliv náznakem čehokoliv špatného.

Arthur párkrát zamrkal, promnul si víčka a následně se vydal za svým původním cílem cesty, kterým byla sedmipatrová budova odshora až dolů zaplněná regály obtěžkanými všemi možnými knihami. Jednalo se o úplně největší knihkupectví v Růžové republice a Arthur tohle místo miloval. Sám byl pravověrný bibliofil. Nadšenec zapálený do všeho, co s knihami souviselo, tedy nejen do četby a tvůrčího psaní, ale i do výroby, propagace, nákupu a prodeje knih, čemuž v souhrnu zasvětil každý okamžik svého života a v daných okolnostech byl ochoten pro knihy i zemřít.

Když se Arthur přiblížil na dohled knihkupectví, zarazil se. Jeho

pozornost upoutaly zátarasy *Jednotek pořádkové služby*, které přehrazovaly celou silnici. Chodník sice zůstal volný, ale moc pěších se v místě nevyskytovalo. Obvyčně zde v tuto denní dobu vládl silný provoz. Arthur se po chvíli váhání vydal loudavým tempem kupředu, ale jakmile míjel varovnou ceduli se státním znakem Růžové republiky a nápisem POZOR! PROBÍHÁ RECENZURA – VSTUP ZAKÁZÁN!, jeho krok se téměř zadrhl. Před knihkupectvím stály v řadě tři nákladní elektromobily s otevřenými korbami čekajícími na naložení. Dveře do knihkupectví byly dokořán a uvnitř panoval čilý ruch. Úředníci ve formálních unisexových overalech a s růžovou stužkou připnutou na levé straně hrudi se v plném soustředění zabírali svěřeným úkolem.

V posledních týdnech do médií stále častěji prosakovaly útržkovité zmínky o chystaném plánu *Ministerstva pro ověřování pravdy*. Záměrem připravované akce byla totální recenzura, tedy vyhledání a následné odstranění veškeré závadné literatury, přičemž za závadnou se měla považovat každá kniha, která obsahovala množství násilí větší než malé. Za tímto účelem bylo proškoleny několik tisíc státních úředníků, kteří měli být schopni bezpečně rozpoznat, co je a co není ono množství větší než malé už během zběžného prolistování. Při případných pochybnostech mělo být dílo vyřazeno preventivně.

Arthur se vplížil dovnitř knihkupectví, stoupl si za jeden z dosud nevybrakovaných regálů a úředníky chvíli pozoroval. Brali do ruky výtisk po výtisku a každý poctivě procházeli. Pokud naznali, že je kus závadný, položili jej na podlahu. U nohou každého z recenzorů již vyrůstalo několik poměrně vysokých komínků. Právě v tu chvíli nastoupila četa najatých brigádníků, kteří začali nosit odložené knihy ven a házet je na korby přistavených nákladáků.

Arthur měl zatím štěstí, nikdo si jej nevšiml, ale pokoušet osud nechtěl příliš dlouho. Nepatřil k příznivcům nového režimu a bytostně nesouhlasil s konáním fanatického růžového úřednictva. Nesnášel, už když s knihami nebylo zacházeno jemně, nebylo tedy divu, že bezcitné chování brigádníků v něm rozdmýchalo vztek. Najednou cítil, že se musí vzepřít a nějak, alespoň symbolicky, zakročit.

Pár vteřin ještě setrval ve své skrýši, než se nakonec odhodlal

přesunout k jednomu z komínků, vystavěnému z knih odsouzených k ekologické recyklaci. Rozhodl se udělat něco šileného, něco, za co by mu možná hrozil tvrdý trest. Ale on to riziko hodlal podstoupit, tak moc byl zhnusený scénérií, již byl nechtěným svědkem.

Nenamáhal se zjišťovat, jaká kniha leží na samém vrcholu vyskládaného sloupce. Rychle ji popadl a zastrčil pod sako. Ve stejnou chvíli, nebo spíš o zlomek sekundy později na sobě ucítil pohled jednoho z recenzorů. Jednalo se o kostnatého mladíka s dlouhými mastnými vlasy a s obličejem ztuhlým do grimasy podezíravé přísnosti, umocněné hranatými brýlemi a dvojitou čárkou u kořene nosu. Růžová stužka na jeho hrudi měla tři cípy, což značilo vyšší šarži v hierarchii státního aparátu.

„Sem nemá veřejnost přístup. Co zde děláte?“ obořil se recenzor na Arthura.

Oslovený se zachvěl. Až nyní si uvědomil, že zcela jistě porušil zákon už jen tím, že prošel přes zátarasy.

„Chtěl jsem si koupit nějakou hezkou knihu, ale... vidím, že je dnes zavřeno.“

„Co zde tedy děláte?“ zopakoval rázně dotaz recenzor.

„Jsem právě na odchodu. Nechci vás zdržovat,“ zahuhňal Arthur a přitom cítil, jak se na zádech začíná potit. Jednou paží si tiskl ukradenou knihu na hrud' a druhou se snažil gestikulovat se zdánlivou ledabylostí. Děsil se, že by mu kniha mohla zpod saka vypadnout. To by byl jistě jeho konec.

„Je to záslužná činnost, co zde provádíte,“ blekotal. „Bylo již na čase, aby ty hanebné texty někdo zakázal a odstranil. Tak ať vám jde práce pěkně od ruky. Na shledanou.“ Nechápal, co za věty ze sebe právě vypustil. Ale zdálo se, že zamračeného recenzora uchlácholil svou hranou náklonností, protože přísný mladík jen krátce přikývl a vrátil se k rozevřené knize položené na poloprázdné polici.

Arthur sklopil hlavu a rychle mířil k východu, takže se ve dveřích málem srazil s jedním z brigádníků. Korby nákladních elektromobilů se už dobře z poloviny zaplnily hromadami naházených knih.

Benedikt Mráz odložil rozevřenou knihu zpátky na regál, posunul si brýle výš na nos a pozorně sledoval odcházejícího muže v pomačkaném saku. Moc dobře věděl, že s ním nebylo něco v pořádku. Vykazoval až přesprilišnou nervozitu na to, aby měl čisté svědomí. Vždyť málem ve dveřích porazil i toho nebohého brigádníka. A jak si pořád tiskl tu ruku na hrud'. Určitě pod sakem něco skrýval.

Situace, ve které se celá společnost právě nacházela, byla hraniční. Kdy jindy než právě v těchto dnech šlo o všechno – tedy o budoucnost nového dobrého světa. Zlo už mělo patřit jen minulosti. Ovšem nebylo pochyb, že pro dosažení absolutního dobra bylo ještě nezbytné přinést řadu obětí.

Benedikt se podíval na komínek knih vedle regálu, u kterého muže načapal. Už od útlého dětství se mohl pyšnit jednou výjimečnou vlastností – fotografickou pamětí. Proto mu byla taky svěřena vedoucí funkce v rámci celospolečensky tak důležité akce, jakou bezpochyby projekt R. U. R. byl. *Růžová Umělecká Recenzura* aneb udělejme krásnou literaturu opět krásnou. Pro tento svěřený úkol byl povýšen a získal tak právo nosit růžovou stužku se třemi cípy. A právě díky své fenomenální obrazové paměti nyní moc dobře věděl, kterou poslední knihu sám položil na vrchol onoho komínku. Nicméně nebylo by nesnadné si to zapamatovat i pro člověka s mnohem méně zdatnou pamětí. Jednalo se totiž o titul mimořádné toxicity.

Už neváhal ani vteřinu.

„Vy dva!“ ukázal na brigádníky, kteří se zrovna vrátili zvenku. „Půjdete se mnou!“

Bez dalšího vysvětlování rázně vykročil z knihkupectví. Podezřelý muž právě zahýbal za roh, nebylo tedy těžké ho začít sledovat. Benedikt se ani nenamáhal svůj záměr skrývat. Krácel okázale středem ulice, následován oběma brigádníky, kteří sice vůbec netušili, oč jde, ale drželi se v těsném závěsu. Byli to čekatelé na přijetí do *Strany spravedlivého směru*, odhodláni projevit svou oddanost při jakékoliv příležitosti.

Netrvalo dlouho a pronásledovaný muž zaregistroval, že má někoho v zádech. Několikrát se ohlédl a nápadně zrychlil krok. Chvillemi dokonce popoběhl. Nebylo mu to však nic platné. Benedikt a jeho dva soukmenovci byli mnohem mladší a rychlejší. I kdyby se ten podivín rozběhl, snadno by ho dohnali.

Muž svou snahu po chvíli vzdal. Zastavil se a zadýchaný se obrátil vstříc triu pronásledovatelů. Jeho tvář byla zmačkaná narůstajícím strachem. Benedikt se pousmál. Byl si vědom své převahy. Nastalou chvíli si opravdu vychutná. Nikdo nebude bránit tomu, aby dobro dosáhlo svého kýženého absolutna. Ulice byla liduprázdná, ale i kdyby se tu nacházeli svědci, Benedikt by nehodlal postupovat jinak. Byl rozhodnutý učinit vše potřebné, aby se už podobný incident nikdy nestal.

„Vzal jsi něco, co ti nepatří!“ spustil zhurta na muže.

Oslovený se viditelně otrásl a ještě víc zbledl. Mlčel a na hrud' si nyní tiskl obě paže. Nebylo pochyb, že pod sakem něco ukrývá. A to něco byla zcela jistě kniha zařazená na seznamu k likvidaci kvůli své nezpochybnitelné závadnosti. Benedikt moc dobře věděl, že dobro se neobejde bez dokonalé eliminace zla, a tudíž bylo potřeba odstranit vše, co obsahuje násilí anebo ho popisuje. Proto byl projekt R. U. R. tak důležitý.

„Zvedni ruce,“ nařídil své oběti.

Muž už se nepřestal třást. Dokonce se zdálo, že mu trochu zvlhly oči. Možná tušil, co jej čeká. Strach z trestu jej zcela jistě fyzicky paralyzoval. Možná už netiskl paže na hrud' silou své vůle, nýbrž v důsledku nekontrolované křeči. Benedikt se znovu pousmál. Takoví jedinci do naší společnosti opravdu nepatří. Moc dobře si jsou vědomi porušení zákonů, ale přesto tak činí. Jsou nepolepšitelní. Žádný trest pro ně není dostatečně exemplární.

„Tak zvedni ty ruce!“ zakřičel.

Muž sebou škulbl. Ruce sice nezvedl, ale stisk zřejmě na chvíli polevil, protože zpod saka skutečně vyklouzla kniha. S plesknutím dopadla na chodník a zůstala ležet lícovou stranou vzhůru, takže bylo hned jasné, o jaký titul se jedná.

Ano, Benediktova dokonalá paměť se skutečně nemýlila. Jednalo

se o román *Klub rváčů* od Chucka Palahniuka, tedy autora obzvláště nápadité perverze a zpátečnického hnusu.

Benedikt se sehnul, vzal knihu do ruky a postavil se přímo před muže.

„Jak se jmenuješ?“

„A... Arthur Miller,“ vykoktal. V tu chvíli už se celý chvěl.

„Arthure Millere, jsi si vědom, že tohle je zakázaná kniha?“

Vyslýchaný neodpověděl. Pouze se přihrbil. Zřejmě už se smířil s faktem, že vysvobozením pro něj může být jedině okamžitý trest.

Benedikt pevně sevřel knihu za roh a pozvedl ruku. Pak jí prudce švihnul a praštil jí Arthura přes levou tvář. Napadený muž tiše zaúpěl a ještě více se ohnul. Obě paže mu ochable visely podél těla. Nehodlal se bránit. Před ním stála přesila, kterou nepřemůže.

Benedikt jej praštil podruhé.

Arthur zkrivil obličej bolestí.

Vzápětí následovala další rána. A ještě další. A mnoho dalších. Benedikt jej mlátil jak pominutý. Po chvíli se Arthur zakymácel. Na tváři měl několik tržných ran. Levé oko bylo nateklé natolik, že na něj přestával vidět. Při následné ráně už to nevydržel a zřítíl se k zemi. Možná doufal, že pád ho zachrání a udělá konec jeho utrpení.

Ale to byl teprve začátek.

Benedikt si nad něj obkročmo stoupl. V ruce stále třímал knihu s omlácenými rohy a s ořízkou, do níž se pomalu vsakovala krásně růžová barva. Byl odhodlán neskončit dřív, než bude ten patologický odpůrce bezprecedentního dobra mrtev.

KUFR

Marie Domská

„Kapitáne,“ zasalutovala vojanda po lidském způsobu a kapitán Orchat Wet'Kchan přikývl.

Sjel ji lačným pohledem od napnuté uniformy na hrudníku ke štíhlému pasu. Pootočila se, jako by poslechla nevyřčený rozkaz, aby mohl pokračovat očima níž po kulatém zadečku, z něhož vyrůstal mrštný ocas kolébající se mezi pevnými lýtky. Jeho konec zdobila špice s růžovým tetováním.

Ta růžová na temně černé kůži, to byla asi jediná vada jinak naprosto dokonalého těla. Nicméně na ocase vůbec nezáleželo. Kapitán, přestože byl geneticky upraveným vesmírným vojákem jako ona, nebyl z těch, kdo ostrou zbraň používali k intimnostem.

„Ta byla poslední?“ zeptal se, když odkrácela do nitra lodi.

„Ano, pane,“ odpověděl první důstojník Samuel Ross, nový člen posádky, jehož tmavé vlasy začínaly zdobit osamocené stříbrné nitky. Lidé jeho služební post označovali také slovem výkonný, neboli XO, a protože byli na lodi, která se pohybovala v neutrálním pásu mezi šatchranskou a lidskou říší, kapitán Orchat se rozhodl lidské zvyky akceptovat. Na lidi tím udělal ten správný dojem.

„Nařizuji okamžitou kontrolu kajut,“ pronesl Orchat. Ještě neodstartovali. Dokonce ani nebylo naloženo. Ale když nasál tu jemnou vůni, která se za vojandou vznášela, věděl, že tentokrát čekat nechce. A ona určitě nebude dělat problémy, což pochopil z důrazného mrknutí jejích umělých řas nad temně zelenýma očima.

„Kapitáne?“

„Čím rychleji provedeme tyhle podřadnosti, tím víc času budeme mít na zácvik nováčků na můstku,“ osvětlil Samuelovi. „Tebe

kontrolovat nebudu," dodal shovívavě. *A ten zbytek pochopíš velmi brzy*, pomyslel si. Možná by neměl spěchat, když má na palubě nového XO, ale některé věci byly momentálně silnější než on.

„Postarej se o náklad. Na můstek dorazím těsně před startem.“ *Tak se mi nebudeš plést pod nohy*, přidal a úsměvem podtrhl, že na svého nového člena posádky spoléhá. Lidé měli povzbudivá gesta rádi. Nato zamířil do obytné části na pravoboku.

„Markéta Bartechová,“ zašeptal si její jméno. Smíšená vojanda. Matka byla člověk, zbytek genů měla šatchranských. Jenom šatchrané totiž dokázali produkovat geneticky upravené tvory s černou kůží a ostrou čepelí na konci ocasu. Tvory schopné přežít ve vesmíru a zodpovědně tak bránit teritorium své rasy.

Jenomže šatchrané produkovali pouze samce. Ve většině živočišných druhů jsou totiž silnější. To až lidé se svou umanutou rovnoprávností začali do genetického receptu šťourat a stvořili vojákům křehčí protějšek. Kontroverzní krok. Nicméně kapitán byl rád. Svoje si na hranicích odsloužil, jeho ocasní špice probodla nejednoho protivníka. A tak teď za odměnu převážel tohle sladké zboží z výcvikového prostoru na okraji lidského území na šatchranskou základnu Ychrazza. Vojandám bylo čerstvě osmnáct. Měly za sebou tři roky služby kolem Země a toužily povýšit na lépe placené mise v neutrálním pásu. Kvůli tomu musely projít tvrdým šatchranským výcvikem, který započal jejich naloděním na Wet'Kchanovu loď.

Už dnes může kteroukoli z nich zavolat na můstek a svěřit jí nějakou významnou činnost pod dohledem zkušeného stálého člena posádky. *Třeba právě Markétu bych mohl lákat postem druhého pilota. Jestli si to zaslouží.*

Orchat se zastavil u první kajuty. Nespěchal, svoji roli hrál vždy poctivě. Cokoli vybočovalo z protokolu, dělo se se striktně neprůstřednými alibi.

Provedl předepsaný krok přes práh a přísně se rozhlédl kolem. Statné vojandě, která nebyla jeho typ, věnoval stěží vteřinový pohled. Přikývl. Ona zasalutovala a on se vrátil do chodby. Rutina. Napjaté ticho před bouří. Ale i tohle zdržování ho vzrušovalo.

Markétina kajuta byla pátá v pořadí. Vešel dovnitř, ale tentokrát

za sebou zavřel. Zadíval se na ni. Nejprve mu pohled opětovně, potom zamrkala, uhnula a nakonec sklonila hlavu. Mladá, nezkušená, roztomilá.

Rozhlédl se pečlivěji než u těch předchozích, aby si v duchu sepsal seznam nedostatků. Každá kajuta je měla, o to se osobně postaral. Zapřemýšlel, čím začne. *Špínou pod palandou, aby se rovnou ohnula? Šrámem v podlaze, aby se rozohnila za falešné obvinění nebo zastyděla za svůj ocas...?*

„Nemohl jsem si nevšimnout výrazného tetování tvojí špice.“

„Děkuji, kapitáne.“

„To nebyla poklona,“ použil přísnější tón a nastavil dlaň. Poslušně zvedla ocas a předložila mu čepel k bližšímu prozkoumání.

„Znaky jsou tradiční,“ pochválil ji, přitom jí hleděl do očí. Ona jemu taky. Cítil to z ní. Četl jí v očích, že ta překážka mezi nimi v podobě růžové špice podtrhuje dráždivou předeheru.

„Bůh pomsty,“ objasnila nesměle, co šatchranský symbol představoval. Vzhlížela k němu jako kotě, které se nemůže dočkat pohlázení.

„Ale je růžový,“ pozvedl rty a vycenil zuby. Měl na ni neobyčejnou chuť. Stačilo kousek se naklonit, aby ji něžně kousl do rtu.

Najednou zadrnčel zvonek kajuty.

„Probíhá prohlídka kajut,“ vykřikl kapitán a šlehl ocasem. Přitom sevřel ostří v dlani, až se řízl.

„Voják Markéta Bartech, osobní zavazadla,“ ozval se drsný šatchranský hlas technika Narchona. Zásadně nepřechyloval jména po lidském způsobu a označení vojanda tvrdošíjně ignoroval. Na druhou stranu, kapitánovy pletky mu ani v nejmenším nevadily. „*Jsou to děvky,*“ tvrdil. „*Čím dřív si to uvědomí, tím líp.*“

Kapitán sklouzl pohledem k úložnému boxu, u kterého stál typický vojenský kufr, a pozvedl obočí.

„Jen malý nákup, kapitáne,“ špitla.

Cigarety, alkohol a pár cetek, domyslel si Orchat. Byla spousta věcí, s nimiž šatchrané oficiálně neobchodovali, ale šlo je pod rukou prodat vojákům lačnicím po exotice. *Slečinka měla v plánu přivydělat si a potom si pořádně užít. Mrška,* pomyslel si. Sváděla ho. Teď mu to bylo naprosto jasné. Potřebovala si ho nějak zaháčkovat, aby přimhouřil oko. *Ale proč ne?*

„Odvez to do mé kajuty ke schválení,“ rozkázal a zaznamenal, jak sebou trhla, přitom divoce zamrkala.

„Ale kapitáne...“ Musela vědět, že jestliže to voják doručil až k jejím dveřím, pak to prošlo prohlídkou u XO. Nic zakázaného tedy uvnitř jistě neskrývala. Jenomže kapitán byl výš, jeho slovo bylo zákon a on měl pravomoc zadržet cokoli podezřelého. Sama mu tím dala klíč ke svému klínu.

„... řízl ses,“ dopověděla větu jinak, než původně zamýšlela.

Ó, *jak kouzelně hraje svoji roli*, zaradoval se v duchu.

Opatrně odtáhla čepel a citlivě uchopila jeho dlaň ze strany, kde se na kůži leskla kapička krve. Foukla na ranku, přitom k němu vzhledla, jako by čekala na svolení pokračovat dál.

Živě si představil, že se vojanda nakloní blíž, aby na místo přitiskla hřejivé rty, které potom potáhne po malíčku vzhůru, aby si ho celý strčila do úst.

„Moje chyba,“ prodral přes vyschlý krk. *Ne, na takovou předehtu ještě není připravená*, napomenul sám sebe. *Je to jen osmnáctileté mládě, které se svůdnou samičkou teprve stane.*

„Je ti ke cti, že máš svoji čepel řádně naostřenou,“ pronesl a ona se usmála tak, že musel svoji ruku odtáhnout z té její, aby v mysli zarazil ty slastné představy malíčku sevřeného jejím mrštným šatchranským jazykem. „Ale ještě jsi mi nepodala vysvětlení,“ zpražil ji. Přitom se pekelně soustředil, aby nezapomínal na to, že na palandu ji povalí, teprve až budou daleko od lidské vesmírné stanice. Až bude posádka řádně zaměstnána, včetně všech vojand z okolních kajut, aby je nikdo nerušil ani v případě, že by se to Markétě najednou přestalo líbit. To se sice ještě nikdy nestalo, na to byl Orchat opravdu hrdý, ale neměl by usnout na vavřínech. Na poupátka se musí pomalu.

Sklonila hlavu a skryla své smaragdy za husté řasy. Ruce stáhla za záda a špici přimkla k lýtku. Možná nechápala, co po ní chce. Možná zapomněla, o čem mluvili, než je ten idiot vyrušil.

„Ta růžová se k vesmírné vojandě nehodí,“ napověděl jí a byl připravený odejít. Měl její druhé zavazadlo jako rukojmí. Pronesl výtku k jejímu vzhledu, aby pochopila, že se bude muset hodně snažit, aby se mu zalíbila a naklonila si ho. Víc zatím nebylo třeba.

„Růžová je silná barva, kapitáne,“ namítla. „Až do poloviny dvacátého století byla určena právě pro muže. Ženy tenkrát nosily modrou. Prohodilo se to, když se ženy začaly snažit vyrovnat se mužům.“

„Ty jsi ale napůl šatchran,“ podotkl a schválně použil mužský rod, jako by lidmi, jejich historií i vojandami pohrdal, přestože ve skutečnosti na něj udělala svými znalostmi dojem. Pak se významně zahleděl na dveře.

Polkla. „Měla jsem v plánu přebarvit ji na červenou,“ navrhla kvapně. Vypadalo to, že se bojí, že odejde a ona už svůj druhý kufr neuvidí.

Souhlasně přikývl. „To je pro šatchrany velmi důležitá barva. Královská.“

„Možná bys mi s tím mohl pomoci, kapitáne,“ převálila jeho hodnost po jazyku, jako by se s ní laskala.

„Možná.“

„Ve svém druhém zavazadle –“

„Ale to bys mi musela dokázat, že si červenou zasloužíš,“ přerušil ji. Jen tak, hned a zadarmo, jí její zboží nedá.

„Kapitáne?“ Její pohled byl náhle nechápavý a znepokojený.

Ne, nechce po ní sex. Tak neomalený nikdy nebyl, aby to řekl nahlas, a ještě ke všemu před startem. „Troufla by sis asistovat při odletu?“ nabídl jí a vysloužil si za to směsici překvapení a uzardění spojenou s nadšením. Netušila, že ze svého pohodlného kapitánského křesla bude koukat na její zadeček.

Pokynul jí ke dveřím, při tom zvedl paži, aby jí položil ruku přes záda na rameno. Nic příliš důvěrného ani nápadného. Jen zlehka odhrnul culík hustých vlasů, aby se do vzduchu zvedla její jemná vůně. Sklouzl prsty po paži obtažené černou uniformou a ucítil, jak se zachvěla. Nato se stáhl do společensky přijatelné vzdálenosti, protože vyšla na chodbu, kde mohly číhat nežádoucí oči.

„Oznam na můstku, že tam dorazím za několik minut, cvičenko Markéto,“ pronesl formálně a obrátil se na druhou stranu. Čekal ho zbytek rutinní prohlídky kajut, kterou si vyžádal. Povinnosti měl vždy na prvním místě, ale v duchu sám sebe týral zvrhlými představami, co se bude dít dál.

Kapitán stál těsně vedle Markéty, sedící v křesle druhého pilota. Pečlivě kontroloval kolébání svého ocasu v těsné blízkosti jejích kotníků a posádce to mohlo připadat jako nevinný, bezděčný pohyb. Jen ona a on věděli, že je v tom víc.

Zhoupnutí vpřed, něžné otření se o její nohu, při kterém mrkla, zhoupnutí vzad. Poprvé sebou cukla a on se omluvil. Podruhé poposedla, jak zkusila jeho něžnému dotírání uniknout. A při třetím doteku pochopila a konečně se pousmála. Od té chvíle se snažila jeho laškování ignorovat, aby si nikdo na můstku ničeho nevšiml. Což šlo dost těžko, když se nad ni nakláněl, aby poukázal na tlačítka, na vzdálený monitor, detail na senzorické mapě...

V rukávu měl bezpočet otázek, kterými ji zasypával, zatímco se přepravní loď zvolna vzdalovala od stanice Diamond. A když se naklonil opravdu hodně, otřel se jí bradou o čelo. Vzhlédla k němu a odkašlala si, než svrátila obočí, aby ze sebe vysoukala odpověď.

Štělil pohledem po Samuelovi, který se tvářil jako profesionál, jemuž je jedno, co kapitán provádí, pokud to neovlivňuje jeho pracovní povinnosti. Možná to považoval za pozorné věnování se mladé cvičence, což k těm povinnostem patřilo. Orchata napadlo, že by ho měl nejprve dobře poznat, než se posune s Markétou dál.

Položil vojandě dlaň na rameno, aby jí poblahopřál k výbornému výkonu. Vysloužil si za to sladký úsměv a jiskřičky v očích. Následně zacouval ke kapitánskému křeslu.

Vstala, zasalutovala a on jí odpověděl adekvátním šatchranským gestem. Pak se opřel o područku, aby měl důvod naklonit se k Samuelovi, než usedne na ergonomicky tvarované polstrování.

„Co má v tom kufru?“ zeptal se šeptem.

„Nic nezákonného,“ sdělil mu XO. Promluvil tlumeně a dál nepohnutě sledoval dění na monitorech.

Markéta se pootočila jako baletka, zavlnila se v bocích a odplula dveřmi do chodby. Výkonný důstojník k ní nesklouzl ani pohledem,

natož aby za ní stočil celou hlavu. *Svatý muž*, pomyslel si kapitán ustaraně. Slepý XO by byl ještě snesitelný, příliš čestný už představoval problém. Klíčovou vlastností byla loajalita ke kapitánovi, ale získat takové pouto trvalo dlouho.

„Cigarety a alkohol?“ vyžádal si kapitán podrobnosti. Poloilegální zboží představovalo dobrý způsob, jak odhalit Samuelovy osobnostní kvality.

Přikývl. „A ještě plechovky s barvou.“

„Červenou?“ troufl si Orchat hádat a cítil se mile překvapen, že mu Markéta nelhala.

„Odstín *Bloody Mary*.“

„To teď u nás letí,“ doplnil s úsměvem kapitán. Vytvířelo se to čím dál tím líp. Když totiž projeví zájem o zboží, budou častější návštěvy Markétiny kajuty vypadat jako obchodní smlouvání a ne jako – *Jak to bývalý XO nazval? Harašení*. „Prý ve tmě svítí.“ Zahleděl se na svoji čepel, jako by doopravdy uvažoval o změně.

„Je to v rámci povoleného množství pro osobní potřebu,“ přidal XO předpisově. Žádný přechytralý komentář. Žádné moralizování.

„Dobře. Vezmi na můstek další cvičenky. Tahle oblast je klidná. Přiřaď je jako asistentky k našim důstojníkům. Dokud jsme čerství, můžeme se jim věnovat naplno. Pokud ti někdo zbyde, ať se zapojí ve strojovně. Nechci, aby se na některou z vojand nedostalo.“

„Rozkaz, kapitáne.“

„Před vyložení *zboží*,“ čímž kapitán myslel mladé vojandy, „se očekává, že od nás každá dostane pár vět do osobního hodnocení. Chci mít tuhle byrokracii za sebou co nejdříve, ať máme na můstku klid,“ vysvětlil, protože pro XO to byla také první cesta. Na školení mu jistě kladli na srdce, že zácvik v průběhu cesty na šatchranské území trvá šest hodin a provádí se individuálně. V praxi to ale Orchat vedl jinak.

„Rozumím.“

Buďto byl důstojník na změny zvyklý, nebo si ještě netroufl cokoli namítnout, zhodnotil kapitán jeho klidné přijetí rozkazu. Potěšilo ho to. „Zkontroluju tu extra zásilku vojandy Barteckové, aby byla klidná, že se s jejím kufrem nic nestalo. Můstek je teď tvůj.“

„Rozkaz.“

Kapitán stiskl tlačítko interkomu: „Všechny cvičenky na můstek.“ Zvedl se a vykročil k chodbě, která už duněla chvatnými kroky. „Vojanda Markéta Bartechová,“ pronesl, sotva ji uviděl.

Zastavila se stranou od ostatních, aby nepřekážela, přitom zasalutovala.

Kapitán na ni mlčky hleděl, než vojandy proběhly kolem. „Rád bych s tebou osobně probral tvůj dnešní výkon, cvičenko.“

Markéta Bartechová se chvěla. Pohled stočila dolů a husté řasy pokleslých víček tak vytvořily dojem, že své smaragdové oči zavřela. Trhla rty od sebe a ocas jí nekontrolovaně sekl do strany, když jazykem kvapně zvlhčila napětím vysychající ústa. Nadechla se a zadržela dech.

Kapitán se k ní zvolna naklonil. Pár dnů čekání a pozvolného oťukávání, svádění a oddalování nevyhnutelného ho vydráždilo na nejvyšší možnou míru. V rozkroku mu tepalo. Nebyla noc, aby se mu o ní nezdálo. Dnes si ji správně nažhaví pro zítřejší pokoření – velmi pomalu ji svlékne a prozkoumá jazykem od citlivých ušních boltců až po ta štíhlá lýtka, ocas nevyjímaje.

Neodmítala ho. Nesnažila se uniknout z jeho přítomnosti. Naopak pozvedla bradu, aby se dostala blíž. Cítil, že i ona lační po vrcholu jejich malé hry.

Náhle se ozvala rána. Loď se roztřásla a sepnul alarm.

Kapitán sevrhel cvičenku v náručí, zatímco ocasem se zapřel o zem. Instinkty nikdy nespí. Rty neškodně sklouzl po její tváři a zarazil se až o rameno. Procítěně zavrčel, bohužel ne slastí ani uvolněním nastřádaného napětí, ale vztekem.

„Co se to –?“ vyjekla.

„*Prosím zachovejte klid a zůstaňte ve svých kajutách,*“ přerušilo ji automatické sdělení z lodního počítače. Bylo naprogramováno jen kvůli cestujícím. Nikdo totiž nechtěl, aby se dobře sehranému týmu

pletly pod nohy vojandy, které si z nějakého egoistického důvodu půjdou otestovat své skromné znalosti a zkušenosti. Posádka měla sehrané postupy, takže se automaticky hlásili na můstku a ve strojovně dle pracovního zařazení.

„Jsi v pořádku?“ špitl kapitán, zatímco prsty mačkal tlačítko na límci. „Hlášení, XO,“ vyštěkl, když zapnul mikrofon.

Vojanda přikývla. Vypadala vyděšeně, přesto ji odstrčil. I kdyby ostrý poplach zažila poprvé, je to voják. Musí umět zachovat klid a poslouchat pokyny. Nadto se loď už přestala třást a až na ten jančíci alarm nastalo ticho.

Kapitán zkušeně zajistil skafandr, který šatchranům sloužil i jako uniforma. Během pobytu v Markétině kajutě ho měl uvolněný, aby jej mohla snadno svléknout, kdyby se neovládla.

Chodbou zaduněly kroky.

„Hlášení!“ zařval kapitán důrazněji. Jednotlivé díly skafandru do sebe zapadly a po těle mu přešel příjemný tlak pohotovostního utěsnění. Pak vyrazil z kajuty ven, kde se málem srazil se šatchranským technikem.

„Díra na levoboku, kapitáne,“ sdělil mu pohotově. Rukama šmátral po skafandru v rutinním sledu hrudník – opasek – stehna, jak kontroloval vybavení, které bylo zacvaknuto do důmyslných slotů. „Kajuty dvanáct až šestnáct jsou zablokované. Preventivně,“ zavolał, než si nasadil helmu, aby mohl ven.

„Došlo ke srážce se smetím, kapitáne,“ ozval se konečně XO.

Copak tam spali? sevřel Orchat čelisti. Další technik ho minul, tentokrát člověk. Mířil do strojovny a uniformu si teprve dopínal, takže namísto zasalutování jen kývl. Asi ho alarm vytáhl z postele. Kapitán ale neměl čas ani chuť zdržovat se lidskými podřadnostmi.

„Doktorko Steinbauerová, máme zraněné?“ oslovil přes interkom další osobu.

„O ničem nevím, kapitáne,“ ozvala se okamžitě.

„Až na tebe měli díkybohu všichni ze zasažených kajut směnu,“ doplnil Samuel.

Kapitánovi zbývalo pár kroků, než osobně spatří tu spoušť, takže se nedožadoval podrobnějších informací. Nicméně už jen to, jak mu

alarm vytrvale ječel nad hlavou, naznačovalo, že se škody sčítají příliš dlouho.

Vrazil na můstek a přešel zkušeným pohledem monitory. XO stál u navigátorky, čelo měl pokryté kapičkami potu, ale jeho pohled byl ledově klidný.

„Díkybohu, že jsem ještě nespál,“ zavrčel Orchat, když zhodnotil zobrazené poškození.

První důstojník měl ten trpký výraz člověka, který ví, co a kde kapitán dělal. „Narchon se podívá zvenčí na škody a provizorně to zalepí.“

„Potkal jsem ho,“ přikývl kapitán a přešel ke druhému stolu, kde si na interaktivní desce prolistoval záznamy.

„Vše nasvědčuje tomu, že cestu na Ychrazzu zvládneme.“

To mě zkouší zastavit? pomyslel si a konečně to našel. „Výpadek senzorů?“

„Řízlí jsme okraj bouře,“ obrátil se XO k mapě, kde to barevně podtrhnul. „Tady mezi Kerchtem a Vchašou se tomu nedalo vyhnout,“ zmínil planetu a její měsíc. „Bylo to jen pár vteřin.“

„Během kterých jsme se stočili k prstenci,“ povzdechl si kapitán, nicméně přikývl. Hvězdou této pekelné soustavy byl Dzerchez, pro lidi Bouřlivák, a letos dělal svému jménu čest. „Vypni ten alarm, Terezo.“

„Držíme ho kvůli vojandám, kapitáne.“

„Zbytečně je děsíme.“

„*Opouštím loď,*“ ozval se Narchon. Na hlavním monitoru se rozvinul pohled technicky kamery.

Mlčky sledovali, jak zkušený šatchran šplhá podél pláště a pozoruje první mělké oděrky až k hlubším šrámům. Všude posvítíl a sporná místa zkontroloval chytrými přístroji.

„*Kajuta šestnáct,*“ komentoval další postup. Ohledal okno i těsnění kolem. „*V pořádku,*“ oznámil a posunul se dál. „*Kajuta patnáct...*“

„Jen škrábnutí,“ zhodnotil to XO netrpělivě.

„Miku, prohlédni ty kajuty i zevnitř,“ oslovil Orchat jiného technika přes interkom, když i čtrnáctka byla v pořádku. Samuel mu připadal nervózní.

„Rozkaz, kapitáne.“

„Terezo, uzamkni sekci D a E,“ přikázal kapitán, aby byla chodba kolem zasažených místností zablokována.

Dle záznamů v kajutách dvanáct a třináct selhala umělá gravitace. Mohlo to být jen tím nárazem, který lodní počítač vyhodnotil jako kritický, a proto automaticky odrízl zasažená místa od energie, kdyby ji bylo potřeba jinde. Ale taky tam mohla být škvíra, kterou zvenčí Narchon neodhalil, a v tom případě by po otevření dveří nastala v chodbách dekomprese.

„Kapitáne?“ ozval se ze sluchátka šatchran. „*Tvoje kajuta... Do mlhoviny...*“

Kapitán se vrátil pohledem ke kameře a ztuhl. Narchon svítíl dovnitř okénkem a odhaloval zářivou masu čehosi, pokrývající stěny, palandu, boxy i převrhnutou židli. Jako když malíř namísto pečlivé malby vychrstne celý kyblík náraz. Jenom ten kyblík při tom roztočil, protože to vypadalo jako řádění malého tornáda. Šílenost onoho neznámého magora podtrhla ještě barva.

„*To je jak růžová apokalypsa,*“ poznamenal Narchon výstižně.

„Že by ta barva explodo–,“ XO větu utnul, protože mu kapitán sevřel loket. Oběma došlo, co se asi stalo, a kapitán to nepotřeboval rozpitvávat před celou posádkou.

„Bloody Mary,“ zavrčel tiše Orchat, „je červená. To v tom kufru měla i bílou?“ vypíchl ten hlavní zádrhel.

„*Tady jsem asi skončil, kapitáne,*“ ozval se technik za kamerou. Zhasl své světlo a bylo vidět, jak kajuta sama světélkuje zevnitř.

„Bůh pomsty,“ sklouzlo kapitánovi mimoděk ze rtu a najednou ho sevřela děsivá předtucha. Tohle může mít fatální následky. Kajuta je jasně označena pro všechny zvědavé oči a neujde pozornosti šatchranským poldům. Uvidí to a začnou se ptát. Na zločiny mají čich. Poslední dobou se stížnosti vojand množí a pojem *harašení* si zvolna hledá své místo v šatchranském seznamu trestných činů. Orchat už jednou uklouzl, proto teď měl nového XO.

Všechny prohřešky se kapitánovi srovnaly v hlavě do řady jako při přehlídce: *bezdůvodně a nápadně dlouho zabavený kufr, poloilegální zboží, přítomnost v kajutě vojandy v době kapitánova osobního*

volna. Na to byl dokonce nesmazatelný důkaz, protože se při alarmu průchody zaznamenávají. A nakonec zničení cizího majetku, protože kufr i s obsahem stále patřil Markétě. Kdyby ji chtěl uplatit, jenom tím vytvoří další vodítka. Ve stínu všech těch drobností získá její slovo důvěryhodný rozměr.

Tak intenzivní záři nejde zamaskovat, hledal kapitán v duchu nějakou cestu. Půjde to odstranit? Nebo přetříť? Ale čím? Běžně se plechovky s barvou na lodi nenacházejí. K čemu by také byly? Jak to sakra mohlo –?!

„Narchone?“ oslovil kapitán šachranského technika.

„Na příjmu.“

„Jaká je pravděpodobnost, že se při tom nárazu rozbilo vojenské zavazadlo a plechovky uvnitř se otevřely?“ naznačil své podezření.

„Kapitáne?“ zaváhal technik, což byla všeříkající odpověď.

„Mikeu, moji kajutu zkontroluje Narchon. To je rozkaz!“

„Dobře,“ špitl Mike zaskočeně.

„Mám hledat něco konkrétního?“ zavěřil šachran, zatímco se vracel zpět k přetlakové komoře.

„Ta děvka měla pravděpodobně v kufru malé explozivní zařízení,“ sklouzlo kapitánovi ze rtu a jeho těkající pohled zabloudil k Samuelovi. *Prohledával vůbec ten kufr? zadunělo mu hlavou. Nebo to tam dokonce nastražil sám?* Mužova tvář zůstávala naprosto klidná, což Orchat zhodnotil jako doznání.

„Nic nenajde,“ zašeptal náhle XO tak tichounce, že to nebyl než výdech mezi mírně pootevřenými rty.

Tak proto se neozval na první výzvu k hlášení nehody, blesklo kapitánovi hlavou. Proto měl na čele krůpěje potu... Běžel sem z mojí kajuty, kde odstraňoval stopy? Kajuty stále posádky se nacházely na levoboku, zatímco vojandy byly ubytované napravo. Kapitán ho tedy nemohl na chodbě potkat.

„Počítači, zhasni světla,“ vyštěkl a můstek potemněl.

Absolutní tmy nebylo možné kvůli přístrojům dosáhnout. Ale mohlo to stačit, jestli Samuel opomenul jedinou kapku... Kapitán se rozhlédl. Měl jen vteřinu, než se jeho šachranský zrak přizpůsobil a infravidění změnilo barevnou škálu.

„Děje se něco, kapitáne?“ pronesl XO do ticha.

„Je to její slovo proti mému,“ zmohl se kapitán na poslední zoufalý argument, než hlasitě zavrčel, aby počítač obnovil osvětlení.

„Jsi unavený,“ konstatoval XO klidně. „Vezmi si moji kajutu, palandy jsou všude dost široké. Ráno to dořešíme.“

Kapitán by za jiných okolností odsekl, že svoji postel má jinde a s mnohem příjemnější společností. Ale všechno to dráždivé laškování vystřídaloby obavy. Kdyby byl uprostřed aktu, tak brzy by se na můstek nedostal. Ukolébali by ho pohádkou o škrábnutí a o té růžové zkáze uvnitř by se dozvěděl až po přistání, protože dobře rozehrané Markétě by věnoval všechnen volný čas. A kdyby ji po přistání ještě provedl po Ychrazze, jak měl ve zvyku, vrátil by se rovnou do prostředí vyšetřování.

Orchat zprudka máchl ocasem, až v podlaze zanechal táhlý šrám. Nejraději by tu děvku ohnul o nejbližší židli a důrazně jí ukázal, kde je její místo. Bez sebemenší něžnosti. Bez ohledu na její téměř panenskou duši.

Jenomže to by byl v tuto chvíli ten nejhorší možný krok, uvědomil si a polkl touhu po pomstě. Zahnali ho do kouta? Ano. Ale ještě pořádkem se z toho může dostat, když nějak vyřeší ten kufr.

„Děkuju,“ hlesl smírně a otočil se ke dveřím. *Musí to jít odstranit*, přesvědčoval sám sebe na cestě k růžové kajutě.

Bylo otevřeno. Narchon dle rozkazu úřadoval uvnitř, ale jeho podmrčený pohled prozrazoval, že nenašel nic podezřelého. „Gravitace je mrcha, kapitáne.“

„Zvlášť když jí někdo pomůže,“ dodal Orchat a zahleděl se na zeď, kde byla růžová jen zvolna promíchaná, takže v ní ostře kontrastovaly linky krvavě rudé *Bloody Mary*.

„Seškrábnu, co se dá,“ navrhl technik. „Ale tuhle část bych ti hodil do rámu. Rovnou na zeď. Jako schválně. Abstraktní umění je fajn. Dokonce to vypadá jako Jezdci zkázy,“ zmínil šatchranskou mytologii a prstem ukázal, kde to vidí.

„Růžová apokalypsa,“ zopakoval kapitán napůl nepřítomným hlasem. Pochyboval, že šatchranský vyšetřovatel slepě skočí na tak banální vysvětlení, jako je abstraktní umění. Ale jinou možnost asi neměl.

Náhle postřehl koutkem oka pohyb. Otočil se do chodby a uviděl Markétu. Vysokou, štíhlou, s gepardí chůzí a vlnícím se ocasem. Na první pohled šelma. *Měl jsem to vidět dřív*, napadlo ho a zamračil se. „Cvičenko Bartechová, vrať se do kajuty. Poplach ještě nebyl odvolán.“

Předpisově zasalutovala, ale jak se otočila, výhružně mrskla špicí do strany, až to zaskřípalo o zeď.

Sakra, ten kufr a její zboží, uvědomil si kapitán a cítil, jak se smyčka kolem jeho krku stahuje. „Markéto,“ pospíšil si k ní, aby je Narchon neslyšel.

„Ano, kapitáne?“ zamrkala, jako by ho znovu lákala do pasti.

Přiměl se zastavit ve společensky přijatelné vzdálenosti. „Ten tvůj kufr, víš... Během srážky se smetím –“

„Jaký kufr?“ Zněla jako nevinnost sama.

Kapitán nechápavě potřásl hlavou. *Ted' bude ještě tvrdit, že to není její?*

„Přece neprošel proclením,“ pronesla a sevřela mu loket, aby k sobě natočila jeho zápěstí s interaktivním nátepníkem. Aktivovala ho, ale heslo neznala ani neměla ty správné otisky. „Jasně si pamatuji, že jsem podepsala, že se toho vzdávám.“

No jistě, světlo mu okamžitě. Snaží se zbavit podezření, že to narafičila. Ale taky pak proti mně nevznese obvinění za zničení majetku. Oba vyvážnou. Ale proč to dělá? Protože pokus o vraždu je horší než harašení. Chtěla ho zabít? Nebo zmrzačit? Na okamžik se mu zatmělo před očima.

„Podepsala jsem to, že ano?“

Jako loutka bez vůle nalistoval patřičné dokumenty a provedl zápis.

„Bude to tak lepší,“ vyslovila nahlas, co mu běželo hlavou, když se její otisk vykreslil na elektronickém dokumentu. Úprava data bylo něco, co kapitán zvládl lusknutím prstu.

„Markéto, máš sestru?“ vyklouzlo mu v poslední naději, že alespoň dozví proč.

„Samozřejmě,“ usmála se. „Mám spousty sester. Všechny vojandy, co jich po světě chodí a trpí neúctou od šatchranů.“

„Nevyšlo ti to,“ zavrčel rozhořčeně. „Ať jsi chtěla cokoli –“
„Bůh pomsty nemusí pokaždé udeřit,“ skočila mu bez uzardění do řeči. „Někdy stačí, když zahrozí.“

SECONDHAND U JERRYHO

Tereza Kučírková

„Víš, někdy z toho nemám ani radost,“ skláněl se Jerry nad zraněnou mladou ženou. Ta sípala a snažila se plazit pryč od útočníka. Její marné, zoufale chabé pokusy však vyznívaly na prázdno. Muž zapíchl do jejích šatů obrovský nůž, což působilo na slaboučké tělo jako špendlík na motýly ve vitríně sběratele.

„Chtěl jsem trefit nohu, no co už, takhle to stačí,“ pokrčil rameny. Žena vyprskla krev, která se rozlila po šedivém betonu. Jerry čekal, takhle část práce ho nebavila, už se viděl na pivu s Nickem.

Jo, pivo spraví všechno, odplivl si na okraj víceúrovňové plošiny. Žena se dál snažila poposunout. Nůž byl skrz její oděv zaklíněný v prasklině betonu a ani se nehnul, zato její šaty pomalu povolovaly a trhaly se o nabroušené ostří.

„Hele, byznys je byznys. Já prostě musím pokrýt poptávku, nebo se příště poohlídnou jinde. Málokdo si může můj servis dovolit, a proto si své zákazníky musím předcházet,“ vysvětloval jí strategii, která ji však zajímala pramálo. Upínala se na hranu plošiny, nic nemůže být horšího než jistá smrt, na kterou si navíc bude muset v bolestech počkat. Plazila se v agónii a píd po pídí se blížila na hranu.

„A z toho stejnýho důvodu musíme pěkně vydržet,“ zapálil si ručně balenou cigaretu a posadil se na hromadu sutě, kamenů a vytrhaného asfaltu. „Nemůžeme tu tvoji krásnou kůžičku vystavit šoku.“ Potahoval dým jako doušky drahého alkoholu a lačně jej vdechoval do plic. Žena už byla blízko, adrenalin jí vrátil zbytky sil a ona se odrazila, vzepjala se na pažích a přehoupla se přes okraj.

„Kurva,“ ulevil si Jerry. Rozběhl se a prsteníčky zmáčkl tlačítko na spodní straně dlaní. Během okamžiku byly jeho boty obklopeny bělavou září. Trysky ho zvedly nad úroveň plošiny. Napřáhl pravou ruku před sebe a biomechanickým návlekem řídil svůj pohyb. Řítil se k ženě, která neřízeně padala k zemi. Další plošina se nacházela desítky metrů pod nimi a navíc byla prosklená.

Ta se úplně rozseká, skřípal zuby a přidal výkon. Byl rychlejší než žena a pomalu stíral její náskok. Bezvládné tělo schoulené do klubíčka měl už na dosah. Hrál po něm a za cáry oblečení jej přitahoval k sobě. Okamžitě vytrčil obě nohy směrem ke skleněnému povrchu, který se povážlivě přiblížil. Trysky je od něj odtlačovaly a zbrzdovaly pád.

„Ty jsi úplně blbá!“ zařval na ženu a seč mu síly stačily, tlačil proti plošině, ke které se stále přibližovali příliš rychle. Když na ni dosedli, žena mu vypadla z náruče a jeho zabořila kolena, až se mu zatmělo před očima. Sehnul se k ní a jako pytel ji chytil pod paží. Už nedýchala.

„Aspoň něco,“ usmál se.

„Není to pro každého, ale slušně ti to nese, to se musí nechat,“ utrousil Nick, když si vyslechl průběh dne svého kamaráda. Popíjeli v oblíbeném baru. Tedy oblíbeném pro ně. V globálním měřítku se spíš držel na okraji krachu. A právě z toho důvodu tu bylo téměř prázdná a Jerry se mohl s kamarádem podělit o úskalí svého podnikání.

„Stejně, to mi řekni, jak tě taková věc napadla?“ ptal se ho. „Na to musí být člověk řádně máklej.“

„Tu poslední poznámku jsem neslyšel,“ ušklíbl se Jerry. Neměl mnoho přátel. Bylo mu na obtíž udržovat vztahy vzájemnými návštěvami, nerad se vyptával, jak se mají děti dotyčných a nezajímal se o cizí životy. S Nickem to bylo jiné. Nick vždy seděl na svém místě a poslouchal.

„Pamatuješ si Debru?“ Jerry si hořce vybavil svou první ženu. Byla v každém ohledu dokonalým ztvárněním karikatury manželky, nesnesitelná, uštěpačná a v posledních měsících i s vysoko vyčesanými natupírovanými vlasy. V té době už si ani nedokázal vzpomenout, proč si ji bral. Jedna její myšlenka mu však utkvěla v hlavě. I když si byl jistý, že ji minila jako urážku.

„Debra vždycky říkala, že kůže na koulích vypadá jako ze secondhandu,“ prozradil, zapálil si cigaretu a prázdnou krabičku odhodil pod stůl, tam nikomu překážet nebude. Jistě tam doplní už tak úctyhodnou hromádku odpadků. „Dlouho jsem si myslel, že nadává jen na moje koule, ale ne. Říkala, že když někdo designoval člověka, na koule zapomněl a použil na ně nechutnou, svrasklou kůži, kterou vyhrabal někde mezi odstřížky.“

„To je hnusná ženská,“ odplivl si Nick. „Proč to oni vlastně chtějí?“ Jerry naklonil hlavu a zatvářil se nechápavě.

„Proč nepoužijou syntetiku? Vždyť té by mohli mít za zlomek peněz na metry,“ uvažoval dál Nick.

„O prachy jim nejde. Jsou to zbohatlíci, co si můžou dovolit jakýkoliv vylepšení. Ani bys nevěřil, co všechno maj robotický. I ptáka maj kolikrát kovovýho,“ usklíbl se a dopil snad tři deci piva naráz. „Jenže umělá kůže je poznat. Ani nejlepší švadlena nešije beze švu a ani laser nejlepšího felčara není beze stop,“ vysvětlil a zvedl se k odchodu. Když dorazil ke dveřím, otočil se na svého kamaráda a zkoumavě si ho přeměřil. „Hele, a nechceš do toho jít se mnou? Věčně tady vysedáváš a nemáš do čeho píchnout.“

„Já ti nevím. Provozovat secondhand je jedna věc, ale shánět do něj zboží, to není nic pro mě,“ zavrtěl hlavou a zaškaredil se odporem.

„OK, jestli chceš dělat provozního a doručovat zásilky, může být. Pomoc se mi šikne,“ usmál se a podal kamarádovi ruku. „Hned tě zaučím, zrovna mám předávku jednoho lehkýho kšeftu.“

Nick nakonec ruku přijal a opětoval úsměv, čímž odhalil zčernalé zuby a ustupující dásně.

Oba nastoupili na Jerryho luxusní vznášedlo, které ani za mák nepasovalo k jeho ošuntělému zevnějšku. Odlepili se od země a vydali se kolem sídliště kontejnerových bytů pro nejchudší až k ropným

vrtným věžím. Ty pumpovaly nepřetržitě a jejich hluk a zápach odpuzovaly všechny, kdo se v jejich blízkosti nemuseli nutně nacházet.

„Další místo, kde si užiješ trochu klidu,“ pronesl Jerry a pohládl si klopou masné kožené vestičky. Zkontroloval návleky na obou zápěstích.

„Vždycky si musíš hlídat vybavení. Když se o něj nestaráš, jako bys ani nechtěl bejt živej,“ sdělil mu profesorsky.

„Co když to nezvládnou, kámo?“ projevil obavy Nick, zatímco klepal nehty o přístrojovou desku.

„Nesmysl.“ Jerry začal brzdit a následně dosedl na úzké okruží pod hlavní částí věže. To sloužilo pro napájení letounů a přístup údržbářů a ostatních dělníků k útrobám strojů. A také příhodné přitímí a povětšinou naprostá samota z nich činily skvělé místo pro setkání, která mají zůstat tajemstvím. Už tam stála, vzadu opřená o nosný sloup.

„Máte ji?“ lačně vyštěkla otázku.

Jerry už byl na nedočkavost klientů zvyklý. Vytáhl balíček, ve kterém šplouchala namodralá chladicí tekutina.

„Nejlepší je nechat zásilku zabalenou až k vašemu augmentátorovi, ten vám ji připojí,“ pronesl automaticky a předal jí krabici. Věděl, co se stane. Věděl, že ji otevře. A taky, že ano. Vytáhla z husté tekutiny kůži ženské ruky zbavené kostí, masa a ostatního materiálu, který ji normálně naplňuje. Setřásla ze sebe rukavici a odhalila vrstvy ušlechtilých kovů tvořící paži od ramene až po zápěstí. Navlékla si kůži a Jerry slyšel, jak se Nickovi za ním navalilo. Posunul se do strany, aby klientka nevolnost jeho společníka nezaznamenala, tu ale nemohlo nic rozhodit. Zálibně si prohlížela kůži ve všech záhybech. Pak ji vrátila do ochranné tekutiny a Jerrymu hodila tlustou obálku.

Netrvalo dlouho a Nick se zapracoval. Bylo to vlastně poprvé, co měl pořádnou a slušnou práci. Teda alespoň tak to říkal matce, o slušnosti jejich podnikání by se mohly vést spory. Musel však pomoci

svému žaludku, proto skupoval zázvorové pastilky ve velkém. Taky nosil sluneční brýle, které v případě potřeby zatemňoval na nejtma-
vší odstín. Tím způsobem přežíval i častá zkoušení zboží. Dostal prac-
ovní letoun a telefon, dokonce poprvé v životě nepil po večerech na
sekýru, ale zaplatil jako každý jiný.

„Děkuju ti,“ říkal vděčně Jerrymu. „Ani nevíš, cos pro mě udělal.
Byl jsem šváb společnosti a teď jsem vážený občan.“ Hrdě objednal
rundu panáků. Servírka jim nechala na stole celou láhev, protože
věděla, že ji zaplatí. Byla si skoro jistá, že se zlijí tak, že ji i bohatě
přeplatí.

Jerry se pousmál. On měl naopak poslední dobou ke smíchu
pramálo důvodů.

„Co se děje?“ zeptal se Nick soucitně.

„Ta zakázka... neměl jsem ji brát,“ zamračil se. „Je to nad moje
síly.“

„Ale říkals, že takový peníze nemůžeme odmítnout. O co se
jedná?“

„Tři miliony sejarů,“ pronesl dutě a Nick vytřeštil oči. To je cena
luxusního bytu v té nejfajnovější čtvrti, tolik peněz ani jeden z nich
neviděl a dokonce o nich ani nedokázal přemýšlet. Byla to suma
natolik vzdálená běžnému smrtelníku, že ani nevěděli, co by s penězi
dělali.

„A co za ně chce?“

„To je právě to... Je to divnej chlápek, totálně ujetej, ani není vy-
leпšenej. Chce jenom svou kůži nahradit jinou. Kůži celého těla,“
ušklíbl se a kopl do sebe panáka.

„Fuj, proč? Je nějakej zjizvenej nebo co?“

„O to nejde, jizvy mu nevaďej. Navíc nám vyhrožuje.“ Zapálil si
další cigaretu.

„Čím?“ vypískl vyděšeně.

„Čím myslíš?“ ušklíbl se znovu.

„Že půjde ke konkurenci? Že nás nahlásí na policii?“ zkoušel to.

„Ty seš naivní,“ zasmál se chraplavým hlasem. „Někdy toho
mám dost. Vidím kůži úplně všude. Hromady růžový. Zavalí mě to.
Zdechnu v růžový apokalypse pohřbenej ve vrstvách epidermis.“

Zvedl se. „Tak já jdu zase hledat, je k tomu potřeba víc dárců. A mám už tak málo času.“

Nick se za svým parťákem soucitně podíval. „Kdybych ti mohl pomoci, dej vědět.“

Nick kamaráda nějakou dobu neviděl. Bylo obvyklé, že vynechal večerní pitku jednou, možná dvakrát v týdnu, ale takhle několik dní v kuse, to se mu nepodobalo. Volal mu, ale nebral to. Zákazníci se marně dožadovali svých balíčků. Seděl nad pivem sám a ani mu nechutnalo. Doručil poslední zakázku, která byla na skladě. A vytrvale ignoroval řinčící telefon, jen vždy zkontroloval, jestli to není jeho obchodní partner.

„Já zavřu,“ houkl na servírku, která se již balila k odchodu. Dávno mu věřila natolik, aby ho ve svém neprosperujícím baru nechala samotného. Nasadila si kabát propálený od cigaret a místo rozloučení na něj jen mávla. Věděl, kde jsou klíče, to jí stačilo.

Ještě chvíli jen tak zbůhdarma seděl. Pak pivo vylil, sklenici důkladně vypláchl a načepoval si jiné.

Fuj, pivem to není, přesvědčil se, že prostě nemá náladu a vyrazil domů. Vrávorál po liduprázdné ulici k letounu, když ho někdo chytil za nohy. Upadl na zem a obrovská síla ho táhla k parkovišti. Vyhrnulo se mu tričko a břicho odíraly kameny a kusy šterku.

„Hej,“ kopal do útočníka. Otočil se na záda a uviděl zavalitého muže v kožené vestě. Nevěřicně zamrkal. Popadly ho potetované ruce a vtáhly za zaparkované letouny. Bránil se. Odkopl únosce dokázal dokonce vstát na nohy, ale v tom dostal takovou pecku do hlavy, že ztratil vědomí.

Probral se přivázaný k sedadlu neznámého auta. *Auty už dneska nikdo nejedí,* pomyslel si a rozhlédl se okolím vozu. Spousta pokrouceného plechu a starých spotřebičů. *Vrakoviště,* uvědomil si spolu se

zjištěním, že je nahý. Srdce se mu rozbušilo jako o závod a třeslivě ho rozbolela hlava. Pak se otevřely dveře a on ho uviděl.

„Jerry?!“ vykřikl.

„Nemluv. Nedělej to ještě horší.“ Vlezl do auta a s ostrým nožem se vrhl na jeho rozkrok.

Nick řval jako o život, vždyť mu taky o něj šlo. Jerry málokdy nechal někoho naživu. Když ano, byl to omyl, který často napravil. Snažil se vyprostit ruce, ale byly příliš dobře svázané. Ryk ještě zesílil. Opět se mu zatmelo před očima, tentokrát šílenou bolestí.

Jerry byl ale imunní. Tolik ječení, spílání a proseb jako on slyšel málokdo. A pak rázem skončil, ledabyle přehodil přes Nickův klín jeho svetr a vylezl z auta. Zapálil si cigaretu a třesoucima se rukama, zbarvenýma rudou krví, ji přiložil k ústům.

„Nešlo to jinak, on by nás oba zabil.“ Jeho hlas zněl nakřáple. „Vzal jsem i tu svoji. Potřeboval jsem každé šourek. Teda tu kůži, on to miluje. Chce prostě vypadat jako pytel.“

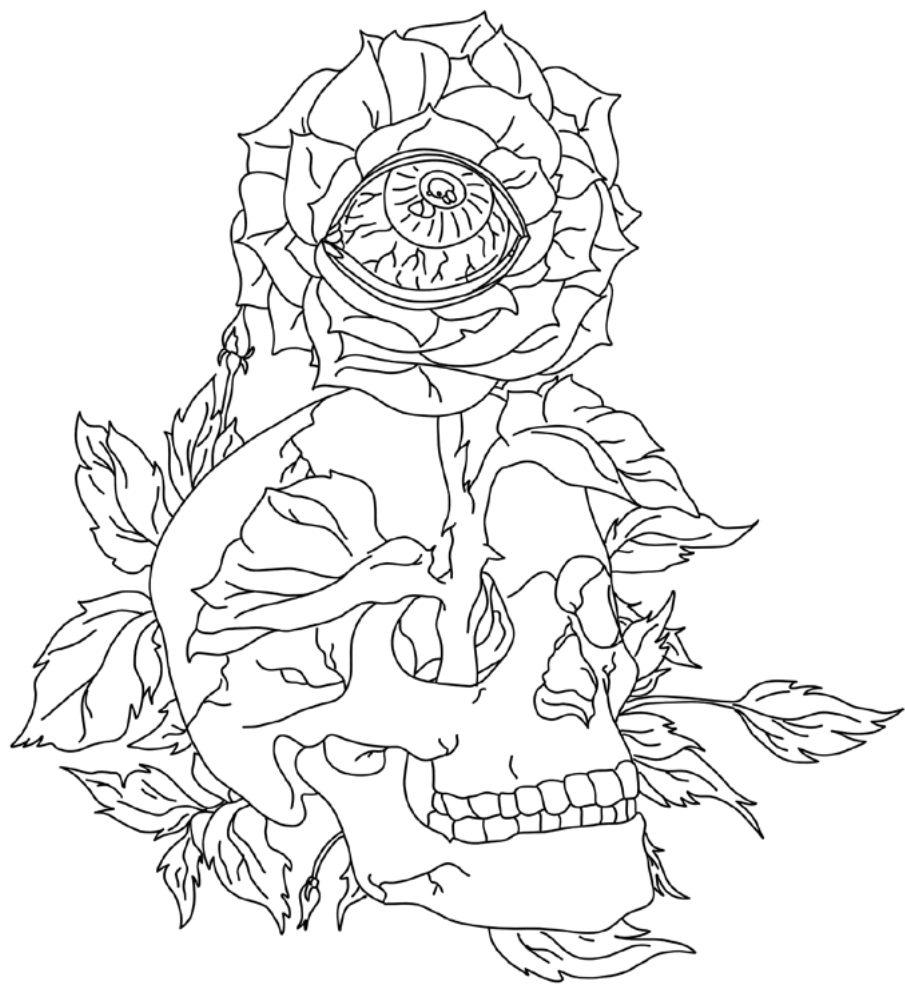
Nick jeho hlas slyšel, jako by přicházel z železničního tunelu, v uších mu hučelo, celý rozkrok měl jako v ohni, proto moc nevnímal kamarádovu řeč, ale několik posledních slov rozeznal.

„Cože?!“

„Chce se celej pokrejt kůží z pytle,“ utrousil Jerry a odhodil cigaretu. „Zavolal jsem ti sanitku, budeš v pořádku,“ řekl ještě. Pak už se jen vzdaloval, tedy spíš šel podivně obkročmo, od kamaráda, kterého jistojistě viděl naposled v životě.

Nicka ochromovala příšerná bolest. Ani si nebyl jist, zda chce vidět, jakou újmu Jerry na jeho těle napáchal. Nakonec se odhodlal a setřásl ze sebe svetr. Obnažená varlata stáhnutá z kůže visela pod penisem jako vánoční ozdoba, akorát lesknoucí se v čerstvé krvi. Zalapal po dechu a naštěstí znovu omdlel.

VĚDOMÍ

Štěpán Tůma

Perimetr narušen, nepřítel překročil hranici pěti metrů, strážkyně, útočme, ohlásí společné vědomí; je to reakce na další z mnoha ohrožení. Drobná tělíčka několika strážkyň zavibrují, to když si předávají informaci v jednoduším toku myšlenky. Tucty blanitých křídel se rozkmitají a strážkyně se vznesou do boje. Budou hájit roj i úl jako jedna.

„Nepřítel u břízky,“ pronese do sdíleného kanálu Apia. Složí všech šest nohou pod sebe a spolu se svými přítelkyněmi provede první přelet. Nejedná se ještě o přímý útok, zhodnocují závažnosti hrozby, v ideálním případě zastraší nepřitele.

Apia se jako každý jiný tvor bojí. Nechce skončit jako její předchůdkyně. Chce létat, opylovávat a pozorovat svět v jeho barevných proudech a vírech.

Apiina peruť proletí kolem tenkých kmínků a pařezů pod nimi. Tak blízko, až bzukot křídel zvíří prach cestičky, po které se sune nepřítel. Několik v černou zbroj oděných tuláků zacvaká naprázdno kusadly. *Mravenci!* varuje vědomí.

V tomto případě Apia ví, že nepříteli strach nenažene. Funguje na podobné bázi jednoty jako ona a roj. Společenství je nadřazeno jednotlivci. Vyšší dobro vždy přebije strach i pochyby. Apiina myšlenka zaduní: *Bez slitování!*

Roj souhlasí.

Sny i touhy jdou stranou. *Pro roj! Za společenství!*

Letka se snese níže a sesype se na mravence, přestože ví, že je to první a poslední útok, který provedou. *Pro roj! Za společenství!*

Apia proletí nízko u země a zastaví se těsně na dosah nepřitele. Vytahuje a zatahuje žihadlo. Hrozí.

Mravenec zaútočí a kusadla secvaknou vzduch. Mine.

Apia ho obkrouží a vyčkává na ideální moment k útoku.

Mravenec pohazuje hlavou do stran. Apia ho podcení, myslí si, že je zmatený, a dostane se tak příliš blízko. Mravenec zachytí Apiinu nohu. Škubne a odtrhne ji.

Apia ve vzduchu zakolísá. Bičikem tykadel rychle ohmatá krvomízu vytékající z rány, ale dále se nezdržuje. Nakloní se, jako by padala, a využije okamžik k jedinému smrtícímu útoku. Žihadlo prorazí chitinovou kostru. Křupne to. Apia zabzučí a utrhne si žihadlo i s kusem zadečku.

Ostatní mravenci se snaží bránit podobně, chňapou kusadly a staví se čelem k poletujícím nepřítelkyním. Jenže proti odhodlanému sebevražednému útoku je jich příliš málo, nadto je jejich vědomí příliš vzdáleno.

Žihadla se zapichují do ztvrdlých hrudníků a zadečků. Špendlí jejich majitele do prachu. Pronikají hluboko a lámou kroutící se mravence. Vzduch sytí nakyslý pach jedu. Mravenci se svíjejí v hrůzu nahánějících křečích a jeden po druhém umírají.

Útok si však vyžádá daň i na druhé straně. Letka s utrhanými žihadly se rozpadne. Poslední sebou přestane škubat Apia. Hlavičkou jí proletí myšlenka: *Úkol splněn.*

Ztráty? Přijatelné, ale další snížení celistvosti nás ještě stále bolí, odpoví si vědomí na vlastní otázku. Kolik nás už muselo padnout? Kolik nás ještě padne?

Průzkumnice Apia dosedne hladce do středu temné haly, na kraj hlavní plástve a okamžitě se dá do tance. Potřebuje předat informaci. Neodradí ji ani čerstvá vzpomínka na smrt.

Umíráme a znovu se líhneme, cítíme bolest, ale také radost. Je to nekonečný koloběh života roje.

Apia zaujme patřičnou pozici tak, aby sklon vrtivého tance přesně

odpovídal úhlu, který svírá slunce s místem, kde našla nový zdroj potravy. Popisuje tak svým družkám, že se jedná o světlo odrážející palác plný sytě modré, zelené a hlavně fialové. A těch vůní, které tam objevila!

V okamžiku se k tanci slétají rekrutky, bedlivě Apii pozorují a vyhodnocují její pohyby tak, aby nemohlo dojít k mýlce. Když jsou si jisty, že se nemohou splést, odletí směrem k novému nalezišti.

Leťme, přítelkyně! Nakrmíme všechny naše děti.

Rekrutka Apia vyrazí z úlu následována svými družkami. Probzučí okolo zurčící říčky, proplete se kukuřičnými klasy, prosvíští šedivou zástavbou, až se dostane k cíli.

Nejrychlejší včely v čele s Apiou dosednou na studený pokroucený drát, ze kterého sem tam ční dlouhý osten. Ostatní bzučí kolem, jako by se rojily. Vzájemná blízkost posiluje jednotu.

Apia ověří informaci, kterou jim předala průzkumnice. Když dostane souhlas vědomí, zaměří se na světlo, které se odráží od paláce a jako první se vznese. Proletí nad oválným předmětem, ze kterého sálá teplo, a protáhne se úzkým otvorem dovnitř. Palác je nezměrný! Slezle po stěně dolů. Jde za vůní a barvou. Teprve když vkročí na životem pulzující zelený list, zastaví se. Hlava se jí stále točí po náročném tanci. Je unavená po dlouhé cestě a k tomu taky skleslá. Smrt každého jedince se týká i jí. Mnoho těl, jedna podstata.

Vzduch se zavlní hromovým zvukem cizího hlasu, který Apia nedokáže zařadit. *Riziko napadení, zadržte a vyčkejte*, varuje ji vědomí.

Apia zaleze za osamocený růžový květ a vyhlédne.

Dvě obrovité, bílé, nafouknuté bytosti podobné člověku si za víření vzduchu vyměňují nepochopitelné sdělení. Při sebemenším pohybu se každé z nich v oblasti obličeje houpe zvláštní hadice.

„Myslíš, že to bude fungovat?“ zahřmí jeden z cizinců zvukem tolik nepodobným bzučení.

Apie z toho až zabolí strunky tykadel. Místo, odkud hlas vychází, je skryto za zvláštním světlo ohýbajícím povlakem, a nejspíš proto rezonuje.

Odpoví mu o poznání jemnější a vyšší hlas: „Bude, jen nevím, jestli je to krok správným směrem.“

„Ale proč pochybuješ zrovna teď, když jsme tak blízko?“

„Upřímně? Protože dříve mě ani nenapadlo, že by se nám to mohlo povést,“ odpoví vyšší hlas a zachvěje se.

Vyhodnocujeme nebezpečí ohrožení, doléhá k Apii slabě. Příliš se vzdálila svým družkám. Je sama.

„Tys nevěřila, že to svedu,“ pokračuje hlubší hlas.

„Nešlo o tebe. Co bych byla za vědce, kdybych nepochybovala?“

„Tak pochybuj, ale mně věř.“

„Abychom hypotézu o samoopylování růže růžové potvrdili, je potřeba provést ještě mnoho testů, především co se reprodukčních hodnot, toxicity a vlivu na okolí týče. Chceme se vyhnout kaskádovému efektu, pamatuješ?“ Zase to zachvění.

„Věř mi!“

Ohro...í na minim..., pokračujeme.....běru. Vědomí je vzdálené, proto Apia vnímá jen útržky, přesto sdělení pochopí. Trhavě se přehoupne do lahodně vonícího květu a nabere do třetího páru nožiček pyl. Pak se odrazí a podobně dezorientovaná, jako když se snášela, krouží a snaží se vrátit na „doslech“ vědomí.

„Co tady dělá hmyz?! Zavři to okno – zbláznil ses?!“

„Promiň, je tu jako v sauně.“ Hned poté se vzduch zavlní a rána dlouhého předmětu procísne zeleň.

„Co děláš?! Zahod' to, vždyť zničíš všechny vzorky!“

...tudy! Apia se zorientuje zrovna, když k ní zavane další proud vzduchu, kterému předchází hromová rána, a smete ji skrz otvor do volného prostoru. Poryv ji strhne podél barevných stěn paláce k zemi. Apia změni úhel křídel a s ještě větším úsilím zabere, aby zabránila pádu a ztrátě pylu. Zadečkem se zboku otře o hranu stébla trávy, let ale vyrovná. Zabzučí ještě odhodlaněji a zatřese se radostí.

To bylo o chloupky! Kde jsme to byly a kdo byli oni? Vraťme se raději domů. Probereme vše s královnou.

Distribuuujeme potravu. Celistvost stále na nízké úrovni. Nutnost reprodukce, oznámí vědomí mohutnému trubci, který se zrovna za pomoci dlouhého sosáku pustil do jídla. Nasaje ještě trochu růžového koktejlu, který přinesla, odvodnila a zahustila Apia, a vyrazí. Čeká ho dlouhá cesta, na jejímž konci se, když bude mít štěstí, spáří a hned poté umře. Za královnu – ve prospěch roje. Pro budoucí generace. Pro roj! Za společenství!

Rekrutka Apia se mezitím ve stínu plástve chvěje. Stává se, že jedinci zemřou vyčerpáním, ale ona tuší, že to není její případ. Děje se něco jiného. Chce sdílet svoje starosti s rojem, ale něco jí brání. Jako by jí tělem pobíhal nějaký parazit a kontroloval, že jestli zemře, tak v bolestech, ale v tichosti.

Celistvost nadále klesá. Narušitel požívá jednoho každého z nás. Vyhodnocujeme situaci. Narušitel nenalezen. Slábneme. Co se to děje? Trubci jsou malí a slabí, ale ti by stejně zemřeli, už nemá smysl je krmit. Co se ale děje s námi? Dělnice se krouží v bolestech a rojí se kolem larev, jež chtějí ochránit před neznámou hrozbou. Strážkyně padají ve snaze dostat královnu do bezpečí. Rekrutky sebou jen bezmocně plácají a pobzukávají – umíráme. Ale jak to? Tolik pláství je ještě stále plných.

Celistvost se blíží bodu ztráty vědomí. Lokalizovat – lokalizovat nákazu. Královna puká a z jejího těla se líhne – líhne něco strašlivého. Larva – larva která se vůbec nepodobá nám. Zkázonoska, tak ji pojmenujeme. Je růžová a nenasytná. Začíná posmrtná predace – predace. Okamžitě mobilizujeme, ale koho – koho? Trubce? Královna je mrtva, ať ži –

„Máš radost?“ zeptá se Andrea svým medovým hlasem a, jakmile si sundá plynovou masku, pohodí hlavou, aby dostala světlé vlasy z očí.

Stojí v dekontaminačním předsáli malého skleníku, kterým prosvítají poslední paprsky zapadajícího slunce. Je div, že přes mraky vykouklo. Pak dopadne první obrovitá kapka a zaduní o tabulku skla. Pak další a další. Oblohu, která byla ještě před chvílí bez mráčku, protne blesk – předzvěst apokalypsy. Nebo jen letní bouřky. Zahřmí, až se skleník celý zatřese.

Andrea se počasí nebojí, protože jakmile doběhne proces čištění vzduchu i pokožky, projdou do plechové buňky, která slouží jako domov, který sdílejí, pokud zrovna nepracují. *Domov*, ušklíbne se Andrea a pohledem připomene Evženovi, že jí stále neodpověděl.

Evžen si dává na čas. Převléká se bez ostychu. Pracují na projektu umělé reprodukce už příliš dlouho.

„Proč bych neměl mít?“ odpoví chraplavě a stáhne břicho tak, aby dopnul pásek. Posune si kulaté brýle na mastném nose. Ochranný bílý oblek odhodí a na rozdíl od Andrey neřeší, kam dopadne, ani jestli se neporuší. „Dokázali jsme to, na čem si ostatní vylámali zuby. Jsme první, kdo úspěšně geneticky upravil a vypěstoval rostlinu, která je nejenže schopná samostatné reprodukce, ale také dovede pomocí ‚ružového genu‘ nakazit ostatní oboupohlavní rostliny. Jsme jako Armstrong a Aldrin! Jsme první!“

„Nemám z toho dobrý pocit, Evžene. Co když je tu něco, na co jsme nemysleli?“ zapochybuje Andrea.

„Jako co?“

„Nějaká drobnost. Třeba růžový toxin? Vůbec nevíme, co se stane, jakmile se rozšíří do volné přírody. Ano, měl by být neškodný, provedli jsme nespočet pokusů, ale co když jsme na něco zapomněli? Přece jen jsme postupovali standardní selektivní metodou. Jak bude na toxin reagovat hmyz, který jsme neobsáhli testovaným vzorkem? A co teprve větší savci? Nebo my?“

„My?“ zvedne nechápavě obočí Evžen.

„Lidi...“

„Nebud' směšná, jedná se o perfektně izolovaný laboratorní pokus. Až růžovku vypěstujou pod širým nebem, my už tady nejspíš nebudeme. Přenech starosti mladším. Navíc, když chceš, aby si tě pamatovali po generace, občas musíš riskovat,“ odpoví sebevědomě Evžen. Pak se jen v kalhotách poplácá po břiše a usměje se na svou fotku na přední straně Timesů. „Ale sluší mi to tam, škoda žes nemohla jít taky.“

„Jo, škoda.“

Už oblečení společně vyjdou na čerstvý vzduch. Evžen se k ní náhle otočí zády a dřepne si. Ze země něco sebere.

„Co to máš?“ ptá se Andrea.

Mrtvá včela a kolem ní drobná loužička růžového slizu. Evžen tělíčko zakryje botou.

„Ale nic,“ zakrouťí hlavou.

„Si to nech pro sebe,“ odsekne Andrea a vydá se k bráně v plotu s ostnatým drátem.

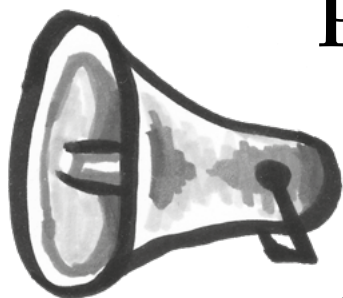
Když si je Evžen jistý, že se neohlédne, sebere tělíčko a odcvrnkne ho někam hodně daleko. Prsty si otře do hlíny a pro jistotu ještě zemi zašlape. Z čela mu sklouzne kapka potu.

„Fakt nic,“ zašeptá.

Vinca
Dark

POSLOUCHAT MĚSTSKÝ ROZHLAS SE VYPLATÍ

Diana Rydlová

Dneska měl být její velký den. Konečně se dočkala. Ještě si přede dveřmi do pokoje svého kluka přetřela rty růžovou rtěnkou, upravila mašli v blondatých vlasech a zaťukala. Zhluboka se nadechla a bez čekání na vyzvání vstoupila dovnitř. Na první pohled místnost vypadala, jako kdyby se jí prohnalo tornádo. *Co se tu stalo? Nepředběhla mě nějaká nafintěná nána? Nebránil se můj přítel tak moc, aby zůstal věrný jenom mně?*

Než však mohla rozjet všechny své myšlenky, a že jich bylo, ozvalo se houknutí z koupelny: „Hned jsem tam.“

Oddechla si a zamyšleně hledala místo, kam by se v růžovo-bílých šatech posadila. Při pohledu na nedojedenou pizzu pohozenou mezi polštáři usoudila, že tam rozhodně ne. Jenže moc na výběr neměla. Všude bylo něco. Zavrtěla hlavou. Tohle opravdu nebylo prostředí, v jakém si přála dnešek prožít. Ona toužila po uklizeném pokoji a věcech, které už od pohledu budou krásné... začichala... a voňavé.

Uslyšela kroky. Úplně nadskočila nadšením, ale neotočila se. Naopak počkala na to, jak ji přivítá on. A opravdu se vzápětí kolem ní ovinuly paže. Zasněně zavřela oči a představovala si všechno to

krásné, co muselo zaručeně přijít. Poletujíc na růžovém obláčku se nechala otočit tváří v tvář svému sexy symbolu a pomalu oči otevřela. Rázem jí pohled ulpěl na těch jeho. Mrtvolně vyschlých. V tu ránu se jí v hrdle zformuloval výkřik, protože ten pitomec otevřel ústa s jasnou vidinou zakousnutí se do perfektního krčku, který zdělila po matce.

Nejdřív nebyla schopná ničeho. Pouze na něj valila oči s dokonale obtaženými linkami. Jakmile ji ovšem ovanul zápach mrtvolného rozkladu, vzpomatovala se. Zaječela, a to tak, že se i světla roztrásla. Ruce se jí pustily do obrany s nečekanou vervou.

„Okamžitě mě pusť ty... ty... nevím, co seš! Ale sakra, pusť mě!“ Ječela jako šílená a pokračovala v mlácení, ale už ne jenom rukama. Zapojila všechno, co mohla, včetně své hlavy. Její hlavička tu příšeru poslala přímo na zem. To jí ale nestačilo. A tak si sundala botu s podpatkem a zářivým nápisem *Jedině třpytky*, kterou do něj odhodlaně bodala.

V její mysli to vypadalo tak, že jasně vítězila a měla ho na lopatkách. Ve skutečnosti se dělo to, že ji ze sebe snadno shodil, a naopak ji i přes veškeré máchání stáhl pod sebe. Dívčin řev začínal nabírat na intenzitě, už se začínala smířovat s páchnoucím polibkem hnusu, když vtom útočník znehybněl a následně na ni padl celou vahou.

Jenom hýkla. Byl tak těžký, že se nedokázala pořádně nadechnout. *To je výborný! Tak blízko záchraně, a stejně bídně zemřu*, prolétlo jí hlavou.

Už si v duchu vybírala náhrobní kámen a vymýšlela epitaf, když tíha zmizela a ona zalapala po dechu. Převalila se na bok, kašlala a sípala. Lovila zbytky vzduchu v plicích, a když se jí to konečně povedlo, vzhledla. Střetla se se zamračeným pohledem neznámého tmavovlasého kluka.

„Seš ok?“

Při úsečné otázce automaticky přikývla, načež se chytla natažené ruky a nechala se zdvihnout. V první moment se jí podlomily nohy a byla by spadla, kdyby ji nedržel. Takhle od něj schytala jenom otrávený povzdech, ale nepustil ji.

Jakmile se vzpomatovala, vychrlila na něj několik otázek naráz.

„Co to jako mělo být? Proč to dělal? A proč tak odporně smrděl? Copak nezná deodorant?“

„Bože, copak jsi nepoznala zombie? A vůbec... to jsi neslyšela hlášení městského rozhlasu? Už před hodinou se ozývalo po celém městě. Z nedaleké laboratoře utekli zombíci, které vytvořil nějaký vědec, co si pravděpodobně myslel, že by to mohla být sranda. Jenže se mu to teď najednou zvrhlo a jeho dílo lítá po městě a přenáší nákazu dál. Jak jsi to mohla přeslechnout? Vždyť to opakovali několikrát.“

„Měla jsem sluchátka,“ zamumlala upřímně. Navíc městský rozhlas neposlouchala snad nikdy. Ta příšerná znělka jí lezla na nervy už když byla malá. Zamyslela se. Hlášení sice neslyšela, ale byla pravda, že si cestou všimla běžících lidí. Jenže tehdy si říkala, že se pravděpodobně jedná o další maraton na podporu všeho možného. Něco takového se ve městě dělo každou chvíli. Pravda, zaznamenala i pár roztržených triček a krvácející rány, ale úroveň obyvatel nikdy nebyla vysoká. Nesmyslné rvačky byly na denním pořádku.

„Že se vůbec divím,“ zamumlal a přejel ji znechuceným pohledem.

Taky se na sebe podívala. Co ho mohlo tak znechutit? Dobrá, po té pranci neměla tak dokonalý účes a i oblečení to trochu odneslo, ale pořád vypadala lépe než on. Rozhodně se neměla za co stydět.

„No nic, na nějaké vybavování není čas. Teď už to víš, tak se podle toho zaříd. Někde se schovej a modli se, abys přežila. Ale popravdě moc nadějně to nevidím. Vždyť ty ses už teď málem líbala se zombie. Nechci si ani představovat, co budeš dělat za hodinu.“

Rozčileně máchla rukama. „Vždyť to byl můj kluk! Kdo by čekal, že z něj zrovna dneska bude tohle? Já rozhodně ne.“ Načež se odmlčela, aby hned vzápětí zadrnkala na strunu jeho provinilosti. „To mě tu chceš nechat samotnou? Uprostřed tohohle šílenství?“

„Jsem snad tvoje chuva?“ prsknul a při tom přelétl očima pokoj, jestli neobjeví něco, co by se mohlo hodit. Ona si mezitím znovu nazula botu.

„Potřebuju ochranu a ty máš povinnost mi ji poskytnout,“ obořila se na něj a přimhouřila oči. „Navíc mi je jasný, že už máš nějaký plán, jak se dostat do bezpečí. A tam právě taky mířím, takže máme společný cíl. Není to úžasný?“

Nevypadal, že by si to myslel. Házel do batohu, co mu přišlo pod ruku a vypadalo užitečně. Teprve po zapnutí zipu se k ní obrátil.

„Dobře, můžeš jít se mnou. Každopádně tě varuju, budeš mě poslouchat na slovo. Jinak tě nechám napospas všem nemrtvým v okolí. Rozumíme si?“

„Žádný strachy, se mnou nám to půjde jedna báseň,“ ujistila ho se zamrkáním. Popadla odloženou kabelku a před zašpiněným zrcadlem si upravila neposlušné lokny, aby nevypadala jako ignorant péče o sebe sama.

„Kriste.“

Povzdechu si nevšímala. Ještě si přetřela rty, několikrát jimi zahýbala a pak kolem něj prošla houpavou chůzí se slovy: „I v téhle době můžeme vypadat k světu.“ Sjela ho kritickým pohledem. „Někteří,“ dodala.

Skoro se dotýkala kliky, když ji předešel s připravenou zbraní.

„Ještě slovo a budeš se ven dostávat sama.“

Proto si raději zavřela ústa na zámek, aby pohružku nesplnil. Tiše se mu držela v patách a s vykulenýma očima sledovala všechno, co se pohnulo. Naštěstí to byli jen neškodní lidé, věci, nebo zvířata. Přesto si do rukou pro jistotu vzala osvěžovač úst. Mrtvolný smrad znovu cítit nechtěla.

Její zachránce hbitě prohledával jednu místnost za druhou a vždycky na ni mávl, že může jít. Jakmile se před nimi otevřel výhled na terasu, neváhal a vrhl se tam.

„Sakra,“ dolétlo k ní.

To už k němu došla a chtěla se zeptat, co se děje, když vtom si všimla hromady zombíků, kteří obklíčili budovu. Předtím si pořád tak trochu myslela, že je všechno jeden velký omyl. Že si její přítel prostě jen na něco hrál, nebo mu někdo něco dal do pití. Jenže dole pod ní stála celá masa důkazů, že se opravdu ocitla uprostřed apokalypsy.

„Tak co budeme dělat?“ vyhrkla, jakmile se vzpamatovala z šoku. Rozzlobeně se na ni zadíval.

„To bych taky rád věděl.“

„Já myslím, že je to jasný. Ty odlákáš ty... no víš co, a já se mezitím

dostanu ven a přivolám pomoc," nadnesla nápomocně za názorného ukazování rukou. Pochvaly se nedočkala.

„A jakou pomoc přivedeš?“

„No... nějaké lidi!“ odsekla nakvašeně, že je tak mimo.

„Pochybuj, že se někdo dobrovolně vrátí do největšího ohniska nebezpečí kvůli tvým krásným očím. Kdo mohl, už někam zalezl, a kdo ne, utekl.“ Projel si rukama vlasy a očima přejížděl parkoviště. „Z tohohle se musíme dostat sami. Nejlepší bude odvést pozornost, dostat se k autu a uje... do prdele! To snad ne! Ti parchanti!“ změnil uprostřed plánování hlas na rozzuřený.

Dívka se nechápavě zadívala stejným směrem a uviděla kupu hoříčích aut, kolem nichž poskakovali zombíci.

„Nechceš mi doufám říct, že tvoje auto je na té hromadě, že ne?“ dostala ze sebe a navzdory vážnosti situace nedokázala zadržet cukající koutky.

„Jasně, že je! Sakra. Měsíce jsem na něj šetřil. Mám ho sotva rok. A ty se moc nesměj, byl to náš odvoz!“

Mávla rukou.

„Snad teď nebudeš skuhrat nad autem? Jde nám o život. A smát se můžu, protože naříkáš na špatném hrobu. Já mám tohle!“

Když odvrátil pohled od té zkázy, uviděl houpající se klíčky od auta na jejím prstě. Vydechl úlevou. Tedy jen do chvíle, než mu navrhla svůj nápad, co udělat dál. Pak nestačil vrtět hlavou.

„Ne! Tohle je šílenství! Nebudu tu dělat návnadu, aby mě mohli všichni honit. Než najdeš auto, budu mrtvý dvakrát, možná i třikrát!“

„Mysli trochu. Když to nezkusíme, dopadneme tak oba. Takhle má šanci aspoň jeden.“ Když viděla jeho šok, dodala chlácholivě: „Je to jediná možnost. Navíc – vždyť ty sis už poradil s jedním – zvládneš i víc. Aspoň využiješ ten svůj výcvik nevím čeho. Prostě budeš klíčkovat, nalíčíš nějaké pasti –“

„Jsme snad někde v lese?“

„No a pak zatroubím,“ pokračovala, jako kdyby nic neřekl.

„To ani omylem. Bože, troubit, to by nám odvedení pozornosti moc dlouho nevydrželo.“

„Tak co jiného? Zapískání taky bude nápadné. Hmm, hmm. Už

to mám! Zazpívám. Jo, to bude lepší. Můžou si přece myslet, že je to rádio nebo tak něco. Nebude to vůbec nápadný, ale ty budeš vědět.“

Nedala mu šanci se vymluvit ze sebevražedné akce a schovala se u vstupních dveří, zatímco on se do toho vrhl po hlavě. Provokativně na sebe číhající nepřátele nalákal. Zombíci jako šilenci proběhli kolem ní s jasným úmyslem získat toho *určitě dobře chutnajícího* človíčka.

Ona ještě počkala, než vyběhla ven. Tam se prosmýkla kolem prvních ojetin a s dobrým časem se hnala směrem, kde tušila svoje auto. Nedostala se ale tak daleko, jak by chtěla, protože se před ní náhle objevil nemrtvý. Jindy by ho považovala za celkem pěkného kluka, jen vlasy měl takové mastné... dál se ve zkrášlovacích myšlenkách nedostala, protože se na ni vrhl. Okamžitě vytáhla osvěžovač úst a dala mu plnou palbu. Očekávala ohromné výsledky, ale opak byl pravdou. Ani nezpomalil. Tudíž usoudila, že nejlepší bude zbesilý útěk s křikem: „Huš, potvoro! Jedeš!“

Při běhu se ho snažila splést nejrůznějším zatačením, aby ji nemohl chytit. Ve výsledku však zmátla akorát sama sebe. Když se konečně zadýchaně zastavila, točila se jí hlava a netušila, kde je ona, natož její auto.

Aspoň jsem se ho zbavila, našla jedinou pozitivní věc na tom všem. Pak se ale otočila a uviděla ho před sebou. Málem to s ní seklo. Spíš tak nějak podvědomě vykopla nohou a uhodila rukou. A očividně byla dítětem štěstěny, protože se složil na kapotu auta jako skládačka. Nehodlala čekat na to, až se probere. Nadzvedla se na špičkách, aby našla svůj vůz. Pohlédla doleva, před sebe, ale teprve když se zadívala doprava, byla si téměř jistá, že ho tam v dáli vidí. Rozeběhla se daným směrem, když za sebou zaslechla něco podobného zpěvu.

„Ještě chvíli budeš hledat a zabiju tě. Tralala. Je to jasné? Pohni kostrou. Tralala.“

Překvapeně se ohlédla a uviděla, jak parťák zdrhá před bandou nemrtvých. I na tu dálku cítila jeho vražedný pohled. Zamračila se. Jako kdyby to snad dělala naschvál. Vždyť po ní šla taky celá skupina nepřátel. Dobře, jenom jeden, ale i tak.

Zrychlila. Díky tomu brzy zastavila před autem. Před svým

malým, růžovým autem. Musela se pousmát, když zapadla za volant a nadechla se parfémové vůně osvěžovače vzduchu.

„Já tě zabiju a zabiju a zabiju,“ dolehla k ní vylepšená verze její oblíbené písničky.

Zvedla oči v sloup, ale opravdu šlápla na plyn a rozjela se k zadnímu vchodu, kde bylo místo setkání. Pomalu a bezpečně se tam dostala a jakmile přibrzdila, zanotovala: „Akáty šumí, když padá déšť...“

Na reakci nemusela čekat dlouho. Sotva vzhlédla, rozrazilo se okno v prvním poschodí, a jak z akčního filmu se tam objevil. Než se vůbec mohla zhrozit, co chce dělat, nevzrušeně skočil dolů, překulil se a rozeběhl se k ní. To už si ale všiml auta a zarazil se.

„To snad ne,“ zaslechla ho zasténat.

Svraštila obočí. Nechápala, co se mu nezdálo. Nestihla se ho ale zeptat, protože se probral a vrhl se ke dveřím řidiče. Otevřel je a vyhrkl: „Zapadni na místo spolujezdce a jedeme!“

„Ani nápad. Ty zapadni a nezdržuj. Lady řídím já. S ní se musí opatrně.“

Raději spolkl posměch nad jménem auta a věnoval se tomu podstatnému.

„Tak to ne. Řídit budu já. Chceš se snad odsud dostat živá, ne?“

Pohledy se jim střetly ve velkolepém souboji, jehož výsledkem bylo, že to on seděl na místě spolujezdce a nasával páchnoucí parfém. Daleko horší ale bylo, že dívka důsledně dodržovala padesátku, a přitom si broukala: „A miluju a maluju a miluju a maluju...“

Pořád dokola. Až z toho měl chuť vyskočit z vozu.

„Jeď ještě pomaleji a náš náskok bude fuč,“ procedil skrz zatnuté zuby a měl silné nutkání jí dupnout na nohu položenou na plynu. Uvažoval o tom čím dál víc. Nestihl to ale udělat, protože do zadku auta něco narazilo. Oba poskočili.

Ona mrkla dozadu a zaječela na běžící zombíky: „Ten lak je nový! To si zaplatíte, hnusáci!“

„Sakra, šlápní už na ten plyn!“ nevydržel to a zařval na ni. „Jinak přísahám, že tě vyhodím z auta a odjedu. Je to jasný?“

„Copak se musíš chovat jako neandrtálec?“ obořila se na něj, ale

zrychlila. Nejspíš jenom kvůli bezpečnosti svého růžového snu než výhrůžkám. Díky tomu se jim povedlo vzdálit se sportujícím pronásledovatelům

S úlevou se opřel do sedadla. Začínal věřit, že by se z toho mohli dostat. A měl pravdu. Úspěšně se udrželi v zavřeném autě v dopravní zácpě mezi šilícími živými obyvateli, a dokonce odmítli naléhavou žádost o svezení dvou nemrtvých stopařek.

Oba se uklidnili, když se dostali z města na volné prostranství. Ona přestala vyšilovat kvůli autu, dokonce si přestala notovat ty nejhorší možné *sladáky* jako *Já budu chodit po špičkách* a *Láska v housce*, a on se pořádně nadechl. Mezi nimi se rozhostilo blahodárné ticho. Soustředili se pouze na ubíhající cestu před nimi.

Bohužel taková pohoda nemohla vydržet věčně, což si jako první uvědomila ona, když auto podezřele zpomalovalo, i když nohu z plynu nesundala. Raději proto upírala pohled před sebe a říkala si, že to nějak dopadne. Třeba si toho ani nevšimne. Byla pravda, že mu to chvíli trvalo. Ovšem ono bylo těžké přehlédnout, že se najednou z jedoucího auta stalo stojící.

V ten moment, kdy zastavili, se k ní obrátil s vraždou v očích.

„Co, sakra, vyvádíš? Vidíš tu snad důvod k zastavení?“

Ostře se nadechla. „Jistě, copak nevidíš ten výhled? To zlatavé obilí? Chtěla jsem ti to ukázat, abys viděl, že je na světě pořád ještě něco pěkného.“

Pod jeho nekompromisním pohledem rezignovaně dodala: „Dobře. Vypadá to, že mi tak nějak došel benzín.“

Rázem byl oheň na střeše.

„Jak jako, došel benzín? Copak jsi nenatankovala?!“

Rozzouřeně zaťukala nehty do volantu. „Natankovala, ale na normální ježdění. Ne na nějaké zombie závody po městě. Kdyby mě někdo předem upozornil, že dneska bude *Den na podporu zombie komunity*, připravila bych se líp.“

„Výborně. Úžasný.“ S tím rázně vystoupil a práskl dveřmi. Ven vypudila i ona, ale než se na něj stačila obořit, zeptal se: „Prosím, řekni, že máš s sebou kanystr s benzínem. Že jo?“

Metla po něm pohledem. „Samozřejmě, že nemám.“

Po těch slovech rozhodil rukama a popošel o kus dál, kde se rozeřval bezmocí. Dívka naopak prozkoumávala škody, které on a nemrtví napáchali na jejím miláčkovi. Když ji při tom zahlédl, měl chuť ji uškrtnit, vysát z ní krev a tu nalít do auta. Chvilí si danou představu užíval, než ukočíroval ruce, aby nikoho nezabýly.

„Tak co? Co teď?“ Rozhlédla se kolem sebe. Nejdřív vpravo a pak vlevo, jako kdyby se tam měl zjevit princ na růžovém koni a odvést ji do země, kde nejsou žádní mrtví nebo zamračení idioti. Vypadala tak zaujatě, že se tím směrem podíval dokonce i on, ale to už se probírala z transu a rozhodně vyhrkla: „Tak si prostě někoho stopneme a bude. To jsem dělala tisíckrát. Žádný problém.“

Provedla rychlou přípravu. Upravila si make-up, rozeplula si vrchní knoflíček u šatů a postavila se ke krajnici. On se mezitím opřel o auto a založil si ruce na hrudi. Koutky úst mu cukaly pobavením. Trvalo ještě dlouho, než se vzdala a nasupeně se k němu vrátila.

„To by muselo něco jezdit, co?“ rýpnul si do ní. „Výborný nápad, opravdu. A nejspíš ti taky nedošlo, že i kdyby něco náhodou jelo, tak by to taky mohlo být plné zombie kámošů a s nimi bys asi jet nechtěla. I když kdo ví, u jednoho sis už skoro představovala, jak spolu budete žít navěky.“

„Byl to můj přítel!“ hájila se rozčileně a přešla do útoku: „Navíc já aspoň něco zkouším. Ty jenom kritizuješ a nadáváš. Kromě toho jsi nic nevymyslel!“

„Zkoušíš tak akorát moji trpělivost. Nenatankovat... bože! To je v takovéhle situaci zásadní.“

„Vždyť ani nebylo kde! Nejeli jsme kolem žádné pumpy!“

„Kdyby ses mi o tom zmínila, mohli jsme jet jinudy a natankovat.“

„Jistě, jednoduchý. A určitě by tam byl nějaký ochotný zombie prodavač,“ usadila ho škodolibě. Rozhořčeně zavrtěla hlavou. „Viš, co? Když jsem podle tebe tak neschopná, běž si sám! Nenechám si tu nadávat. To radši budu čelit armádě nemrtvých. Běž! Vypadni!“

Hleděli si do očí. Mezi nimi létaly jiskry hněvu, když stroze přikývl.

„To taky udělám. Měl jsem dobrou vůli ti pomoci, ale na tohle nemám. Nepotřebuju mít za zadkem hloupou blondýnu. Starej se

sama!“ A s tím se vydal přímo do zlatavého pole. Když konečně utichly jeho nadávky, oddechla si.

Opřela se o auto a zavřela oči. Potřebovala se z toho všeho vzpamatovat. Jakmile se jí to povedlo, jemně pohladila vůz se slovy: „Už jsi v bezpečí.“ Vrhla se ke kufru, aby zjistila, jestli v něm nemá něco užitečného a k tomu si pustila rádio, aby svět kolem ní dostal trochu barvy.

„Letní láska, nečekaná...“

S pohupováním se do rytmu se předklonila a z kufru vytáhla věci na cvičení. Aspoň se mohla převléknout ze smradlavých a špinavých věcí. V rohu si ještě všimla tenisek, a ač je moc ráda nenosila, uznala, že při závodu se zombíky by se mohly hodit. Nedosáhla na ně, protože je nějaký blb dal tak daleko, že měla pusu div ne na dně kufru. Zrovna tam chtěla vlézt celá, když vtom uslyšela zařukání na auto.

„Ha! Já věděla, že přílezeš zpátky! Najednou jsem ti dobrá, co? Sám už nejsi takový hrdina. Já, hloupá blondýna, jsem statečnější,“ vyhrkla se zadostiučiněním, aniž by vylezla z kufru.

Ještě jednou se natáhla posilněna vítězstvím a s botou v ruce se zvedla a obrátila se. Zařvala hrůzou. Před ní totiž nestál ten zatracený bručoun, ale celá banda pěkně hladových zombie.

„Pitomá holka. Si myslí, že si poradí sama? Tak dobrá, ať se snaží. Hlavně, že by umřela během hodiny, protože si chtěla vyměňovat sliny s rozkládajícím se švihákem. Tímhle stylem jí nedávám víc jak půl hodiny. Nejspíš si vzápětí stopne dalšího nakaženého a scénář se bude opakovat. Nějaký osvěžovač úst jí moc nepomůže. Bože, vždyť ona ani nemá tušení, co dělá,“ mumlal si rozzlobeně a prodíral se polem dál.

Jeho krok se však od prvního impulzu zklidnil a zpomalil. Přesto ještě chvíli pokračoval v samomluvě, než se úplně zastavil. Prohrábl

si vlasy. Zahleděl se do dálky, kde viděl obrysy jezdících aut. Byla to naděje na získání pojízdného dopravního prostředku a on sám by se rozhodně nenechal nikým zabít. Jenže ona tam zůstala sama. Beze zbraně. Boty na podpatku a lesk ji nezachrání. *Zatracená Barbie*, zanadával v duchu, když kapituloval a odhodlaně se obrátil k návratu.

Jakmile doběhl k autu, zalila ho hrůza. Nikdo tam nebyl a co hůř – kufr byl nepěkně otlučený. Vzhledem k tomu, jak se chovala, když práskl dveřmi, usoudil, že se muselo stát něco strašného. Se strachem vepsaným v očích se rozhlédl kolem, ale nikde nic neviděl. Přece nemohli zmizet tak rychle. Vtom něco zaslechl. Zaposlouchal se a nevěřícně vykulil oči. To, co slyšel, totiž nebyla ledajaká hudba, ale „já budu chodit po špičkách“. Což mohla pouštět jediná osoba, a tak se vrhl tím směrem. Ač mu nebylo jasné, jak mohla stíhat vzdorovat nebezpečí a u toho poslouchat tohle.

Seběhl ze silnice, vzal to lesíkem a vyřítil se na mýtině, kde zůstal stát jako solný sloup. To, co tam zahlédl, už z paměti nikdy nevymaže. Něco takového by nečekal ani v nejdivočejších snech. Dívka totiž vůbec nebyla na umření, i když ji obklopoval houf nemrtvých, ale naopak úplně zářila. A zombie? Ti napodobovali pohyby, které dělala do rytmu té své bláznivé hudby. A očividně je nic jiného nezajímalo.

Když se trochu vzpamatoval, pomalu se k nim počal přibližovat. Zbraň v pohotovosti. Dostal se k nejbližšímu a postavil se před něj. Mávl mu před obličejem, ale on se na něj ani nepodíval. Dál sledoval nadšeně poskakující dívku. Jako kdyby byl v úplném transu.

„Ty vole,“ vydechl, když to zopakoval ještě s dalšími třemi, aby se na vlastní kůži přesvědčil, že jsou vážně mimo. Ohlédl se po blondýnce, která mu věnovala sebevědomé zamrknání jasně říkající: *Takže se o sebe nepostarám, jo?*

Vysmívala se mu, ale on její výsměch neměl čím odrazit, protože měla sakra pravdu. Něco takového by od ní nečekal a už vůbec by neřekl, že odhalí řešení celé téhle apokalypsy. Zrovna ona!

Víc se nedivil a vrhl se do práce. Během jejího nového tanečního kurzu pro nemrtvé postupně zpacifikoval jednoho účastníka za druhým, aniž by se někdo z nich vzchopil na obranu. Padali na zem jako hrušky. Teprve při dopadu posledního těla školitelka zakončila

lekci ladným poskočením a vypnula hudbu. Věnovala mu pousmání a došla k němu. Chvíli si hleděli do očí, než promluvila.

„Tak asi nebudu tak neschopná, co?“

Poprvé se na ni hřejitě usmál. „Omlouvám se. Očividně jsi zabránila apokalypse líp než já se svými zbraněmi. Jak jsi na to vůbec přišla? Že se takhle dostanou do transu?“

Předklonila se a sebrala ze země odkopnuté boty. Hodila po něm úsměvem a upravila si zpoceně vlasy.

„Vlastně úplně náhodou. Když mě přepadli u kufru, prostě jsem jen utíkala. Jenže mi brzo došlo, že jim nemám šanci utéct. Obklíčili mě, a tak jsem se rozhodla nebýt zbabělec a postavit se jim,“ spustila, zatímco dávala do kupy svůj vzhled dokonalé blondýnky. Uchechtla se a pokračovala: „Takže jsem na mobilu pustila hudbu a měla v plánu s nimi zahájit taneční duel –“

„Cože? Taneční duel? Tobě šlo o život a tys začala tancovat?“ skočil jí do řeči nevěřicně.

Zamračila se. „Takhle se v dnešní době řeší spory. Prostě ten, kdo vyhraje taneční duel, je vítěz. Jednoduchý.“

„Jasně,“ zamrmal udiveně a jen stěží zadržel jízlivé poznámky. Místo nich ji raději pobídl k pokračování.

„Ale jakmile hudba začala hrát a já udělala první kroky v připravené choreografii, oni najednou zastavili a oči se jim ani nehnuly. A pak mě začali napodobovat. Když jsem si toho všimla, zkoušela jsem různé pohyby a oni je hned opakovali. Byla jsem v šoku. Zkusila jsem dokonce vypnout hudbu, ale v ten moment byli zpátky krvežízniví zombíci. Takže jsem to zase zapnula a začal náročný taneční trénink.“

Nedokázal uvěřit tomu, že na ně vážně něco takového zabralo. Hudba, která mu celou cestu lezla na nervy. Hloupé kroky. Jenže to viděl na vlastní oči! Nemohl to tedy ignorovat. A tak udělal nejprátelštější gesto, kterého byl schopný. Chytil ji za ramena a zatřásl s ní se slovy: „Ty si snad ani neuvědomuješ, že jsi právě proti nim získala zbraň! Takhle tahle apokalypsa skončí dřív, než pořádně začala. Stačí jen, abychom o tom dali vědět ostatním. Jsi úžasná!“

Zůstala na něj zírat. *Vážně právě řekl, že jsem úžasná? On? A její*

mysl ječela, že to tak fakt je, tak ať zachová chladnou hlavu. Proto mu věnovala zářivý úsměv a pronesla: „To je přece jasný. Celou dobu ti dokazuju, jak jsem úžasná.“

Na to už pořádně nereagoval a místo toho ji hnal zpátky k autu. U něj zastavili pouze na nezbytně nutnou dobu a pak se řítili polem kupředu k rušné silnici. Už nebyl důvod se čehokoliv bát, když věděli, jak je porazit. Stačilo mít připravenou hudbu a hned se jim lépe dýchalo.

A tak se opojení nadějí drkotali ve vypůjčeném autě od vyděšených trampů, kteří je odmítli doprovodit, zpátky do napadeného města, kde se z nich stal dokonalý tým. Ona pustila hudbu, napočítala do pěti a začala cvičit. On kosil jednoho za druhým. Mělo to úspěch. Šeptanda se městem šířila jako požár. Povídalo se o dvou cvocích, kteří tančili a bez problémů likvidovali nemrtvé. Brzy se tak ulicemi rozléhaly nejružnější hity a objevovaly se taneční kroky, které by jindy neměly spatřit světlo světa. Když se pak informace o zhypnotizování dostala do rozhlasu, už o tom vědělo celé město a aktivně se zapojovalo do záchrany.

„Takže tohle je asi konec,“ pronesl, když bylo nebezpečí zažehnáno a oni společně stáli u zbytků jeho auta.

Pousmála se. „Vypadá to tak. Zase se vrátíme do našich obyčejných životů.“

Chvilí na sebe hleděli, jako kdyby chtěli ještě něco říct. Nikdo však nepromluvil. Nakonec se první odvrátil on. Vystrachal z auta nějaké ohořelé zbytky a vydal se z parkoviště. Než z něj úplně odešel, otočil se a mávl jí. Pozdrav mu opětovala. Pomalu se loudal pryč a těšil se na to, až se dostane domů a pořádně se vyspí. Tedy doufal, že ještě nějaké doma má a že jeho byt tohle šílené řádění přežil, když auto ne.

Zrovna se chystal přejít na druhou stranu, aby prošel parkem

a pak zadními uličkami, když vtom se za ním ozvalo: „Nechceš někam hodit?“

Překvapeně zvedl zrak a setkal se s uličnickým pohledem té zatracené blondýnky, která vedle něj jela šnečím tempem.

„Neměla bys auto vrátit trampům?“ zeptal se.

„To mám samozřejmě v úmyslu, ale předtím tě klidně můžu hodit domů,“ ujistila ho vesele.

Zamyšleně si ji prohlížel a nejspíš přemýšlel, jestli to má riskovat, ale pak jen kývl. Přešel ke dveřím spolujezdce, ale nepodařilo se mu je otevřít. Nechápal se na ni zadíval.

„Promiň, ale mamka mě učila, že nesmím brát cizí lidi, takže by možná nebylo od věci se konečně představit, když už nemáme za zadky naše nemrtvé kámoše,“ poučila ho škádlivě.

I jemu se zvedly koutky úst. „David. A co tvoje jméno? Protože zase moje máma mi jasně kladla na srdce, ať se nenechávám vozit neznámýma holkama. Kdo ví, co by mi mohly udělat.“

Pobaveně se uchechtla a s otevřením dveří se představila: „Adriana.“

A tak se vydali na poslední společnou cestu. Znovu se kolem nich rozezněla hudba, ale tentokrát už mu nelezla na nervy. Prostě si ji užíval stejně jako Adriana, když se pomalu proplétali ulicemi zchráněného města.

MISE CHAMELI

Petra Votroubková

Svět se pomalu přestával točit. Až když se dostatečně ustálil, bylo možné v okolní tmě rozeznat rysy chlapecké postavy.

„Dane? Dane? Jsi v pořádku?“

Dan se posadil. Před očima mu pulzovaly narůžovělé čáry protkávající temnotu kolem hustou žilnatinou. Trochu pomohlo, když pevně zavřel oči, ale bohužel jen trochu. V horku, které tu panovalo, se špatně dýchalo a pach zatuchliny mu vháněl slzy do očí.

„Co... se stalo?“ pokoušel se zorientovat. „Kde to jsme?“

Chlapec stojící nad ním si k němu přidřep a rozhlédl se kolem.

„Řekl bych, že jsi omdlel,“ usoudil a pokusil se přidat povzbudivý úšklebek. „Není divu, je tu hroznej vzduch. Myslím, že bychom se měli pomalu vrátit.“

Dan zamrkal a pokusil se zaostřit na jeho tvář. Nic mu neříkala. Na druhou stranu, teď ho bolela hlava takovým způsobem, že by možná nepoznal ani vlastní odraz, kdyby na něj zíral do zrcadla.

„Kdo jsi?“ zeptal se a neohrabaně se zvedl na nohy. Vstal i druhý chlapec.

„No... Michael,“ představil se zmateně.

„Ty jsi od Raků?“ Sáhl do kapsy, vytáhl telefon a odemkl otiskem prstu. Dvacet procent baterie, žádný signál. Fakt super. Spolu s třeštící hlavou a ztrátou krátkodobé paměti parádní kombinace.

V nastavení zapnul baterku a posvítil do tmy ostrým, bílým světlem. Zdálo se, že jsou v nějaké jeskyni, nebo spíše tunelu. Stěny kolem v něm svou strukturou i barvou vyvolávaly vzpomínky na

kontrolu krčních mandlí a ze stropu visely rosolovité zbytky rostlin, připomínající groteskní parodie na krápníky. Dan se otrásl odporem.

„Cože?“ zeptal se Michael. Zakryl si rukama tvář, jakmile se k němu mladík s telefonem obrátil a oslnil ho ostrým světlem.

Dan si ho prohlédl od hlavy přes pomačkaný stejnokroj táborníků až po tenisky pokryté houbovitým slizem. Šlo o menšího, světlavého chlapce s tváří zrůžovělou horkem.

„Ptám se, jestli jsi od Raků z oddílu.“

Pravidlo číslo tři přikazovalo zachovávat za všech okolností chladnou hlavu a Dan se jím ochotně řídil. Například teď. Už jen to, že omdlel před jiným táborníkem, bylo samo o sobě dost špatné, a co teprve kdyby šlo o člena Raků! To by mohl na přijetí do elitního oddílu rovnou zapomenout. Stačilo by, aby se Michael někomu zmínil, a namísto přijetí by Dana čekal tak akorát posměch.

Kdepak, musí být opatrný. Jen kdyby si alespoň vzpomněl, co tu vlastně dělá.

„No... ano. Jsem,“ odpověděl konečně Michael.

„Aha.“ Zahrál to celkem přesvědčivě, takže si možná Michael ani nevšiml, jak v duchu zpanikařil. Teď to nesmí pokazit. Musí členovi Raků prokázat, že ho nic nevyvede z míry.

Obrátil světlo jeskyně před sebe.

„Tak půjdeme dál, ne?“ navrhl jakoby nic a na potvrzení svých slov učinil pár čvachtavých kroků.

„Já ti nevím,“ zapochyboval Michael, stále stojící na místě, „skoro se tu nedá dýchat. Nerad bych, aby se nám něco stalo.“

„Jako co třeba?“

„No...“,“ zaváhal. Zjevně si uvědomil, že nemá moc na vybranou, jestli nechce zůstat sám ve tmě, proto s tichým povzdechem vyrazil za Danem a jeho baterkou. „Nemám tu z toho dobrý pocit,“ přiznal, „je tu hrozné horko a divně to tady smrdí. Navíc, nemůžeš vědět, jestli sis třeba nepřivodil otřes mozku, když jsi před chvílí upadl...“

„Já se nebojím,“ ubezpečil ho Dan.

„To je mi jasné,“ přikyvoval horlivě a opatrně našlapoval za ním, „ale ten odznáček se určitě dá získat i jiným, méně nebezpečným způsobem.“

Dan zastavil tak prudce, až do něj Michael málem narazil.

„Odznak za odvalu,“ zašeptal Dan. Vybavila se mu vousatá tvář hlavního vedoucího, jak mu cosi vážně vysvětluje, a podpisová listina vyvěšená u totemu. No ovšem. Upsal se k výpravě, za jejíž splnění dostane odznáček za odvalu.

Sklonil hlavu a volnou rukou si vytáhl tábornickou halenu. Na levé náprsní kapse měl všechny čtyři odznaky – za pomoc starším, za sebeovládání, za hladovku i za výkonnost. Ta poslední mu dala zabrat nejvíce. Teď už potřeboval jen jednu, poslední, protože s pěti odznáčky by mohl být přijat mezi Raky. A také že bude!

„No jasně. Už si vzpomínám. Tak pojď, ať to máme co nejrychleji za sebou.“ Doprovázen nevábnyými zvuky vyrazil kupředu. Snažil se nedívat se dolů ani moc kolem sebe, protože by se mu z těch divných, klkovitých hub mohlo udělat zle. Michaelovi se zjevně nevedlo o nic lépe. Slyšel jeho těžký dech těsně za sebou a když promluvil, znělo to téměř prosebně.

„Vážně, Dane. Vraťme se.“

Obrátil se k Michaelovi a zadíval se do jeho velikých, ustaraných očí.

„Proč tě poslali se mnou?“ zeptal se. Michael ucukl pohledem.

„No, šel jsem dobrovolně, i když teď toho začínám litovat.“

„Fajn, tak se vrať,“ pokrčil Dan lhostejně rameny. „Já tě nepotřebuju. Dokončím výpravu sám.“ Otřel si čelo do rukávu, odhodlaně namířil kužel světla před sebe a šlapal dál. Slyšel Michaela, jak za ním volá jeho jméno, ale neotočil se. Beztak je to sabotér, říkal si a ztěžka kladl nohu před nohu. Sabotér, který mě má za úkol odradit od dokončení výpravy. Nechám se přemluvit, vrátíme se do tábora a on hned Rakům vyžvaní, že jsem se bál a že jsem omdlel. To tak!

Jak šel dál a dál, bylo dýchání stále náročnější. Jako by ve vzduchu ubýval kyslík a nahrazoval jej nějaký úplně jiný plyn. Raději nepřemýšlel nad tím, jaký. Navzdory vysoké vlhkosti však začínal mít žízeň. Narůžovělé, hlenem pokryté stěny jako by neměly konce a propocená halena se mu lepila na tělo. Rád by zastavil a odpočinul si, jenže kolem nebylo nic než ty slizké houby, na kterých se vážně sedět nedalo.

Najednou ve světle baterky zahlédl hranatý předmět visící na stěně tunelu. Ztěžka k němu došel a prohlédl si jej zblízka.

Šlo o malou dřevěnou tabulku pověšenou na jednom z oslizlých výčelnků. V jejím pravém horním rohu byl vypálen znak jejich tábora, strom a sekerka v kruhové výseči, zatímco na zbytku stál text:

Mise Chameli 2016
Vincent Nový z oddílu Raků

Dan na ni chvíli zíral a v hlavě se mu jen pomalu rozbíhaly těžkopádné úvahy. Premýšlet v tomhle horku a nedostatku kyslíku bylo tak náročné, až se mu čelo zkrabatilo úsilím. Vybavil si rozpis výprav vyvěšený u totemu a kolonku úplně nahoře.

Mise, kterou ještě nikdy nikdo nesplnil.

Mise Chameli.

Na mysli mu vytanula vzpomínka tak dávná, že už nedokázal říct, jestli nešlo jen o sen. Seděl u praskajícího táboráku, ještě jako malé dítě, a se zatajeným dechem poslouchal vedoucího vyprávět o bájném hadu Chamelim. Stvoření, které žije hluboko v jeskyni v horách, prý ještě nikdy nikdo neviděl. Ani vedoucí si nebyli jisti, jestli vůbec existuje, ale každý správný táborník jej toužil chytit, vyfotit nebo alespoň vidět na vlastní oči. Nejdál prý před lety došel Vincent Nový, který letos vedl oddíl Sedmikrásek.

Dan sám sebe zběžně prošacoval, až našel na opasku připevněnou stejnou destičku. Posvítíl na ni svým telefonem. Vypadala úplně identicky, se stejným logem v pravém horním rohu, jen nápis se trochu lišil.

Mise Chameli 2022
Daniel Patočka z oddílu Svišťů

Oči se mu rozšířily náhlým poznáním. Tohle nebyla jen tak nějaká výprava. Zvolil si rovnou tu nejtěžší. Vzpomněl si na podpisovou listinu u totemu a na pocit, že Rakům ukáže, kdo je tu skutečně odvážný. Na hlavního vedoucího, jak ho vážným hlasem varuje, aby byl opatrný.

„Tady jsi!“ ozvalo se za ním.

Překvapeně se otočil. Michael se buď dokázal plížit naprosto neslyšně, nebo už Danovi přestával fungovat rozum. Sázel spíš na to druhé.

„Co tu děláš?“ křikl na něj.

Michael se udýchaně opřel o kolena dlaněmi. „Vraťme se do tábora, Dane. Myslím, že teď už máš přijetí k Rakům jisté.“

„Zbláznil ses?“ Danovou tvář se rozlil lehce maniakální úsměv, zatímco si fotil Vincentovu cedulku. „Viděl jsi tohle? Máme rekord! Teď už nejde jen o nějaký odznak, teď už jde o historii! Ještě nikdy nikdo nebyl blíž k chycení Chameliho!“

„To je skvělé, ale –“

„Přece to teď nevzdáme, Michaeli! Mimochodem, jak se jmenuješ celým jménem? Máš rekord stejně jako já, zasloužíš si tam být taky! Donesl sis vlastní cedulku, nebo tě tam mám připsat?“

„No, já...“ poškrábal se nejistě za krkem. „Podívej, všechno ti vysvětlím, ano? Jen mi slib, že se hned teď otočíš a vrátíš se do tábora.“

„O čem to mluvíš?“ nechápal Dan. „Víš, jak už musíme být blízko? Ta mrcha je někde tady, já to cítím! Chytíme ji a v táboře nás přivítají jako hrdiny!“

„Dane –“

„Co je?“ utrl se na něj. Slizké stěny spolkl jeho hlas bez sebe-menšího náznaku ozvěny. Michael sklopil pohled k zemi.

„Nejsme blízko.“

„Jak to můžeš vědět?“

Něco je na něm moc divného, uvědomil si Dan. Co je to vlastně za kluka? Jak to, že došel až sem? A proč si ho pořád nepamatuje? Zatočila se mu hlava.

„Chameli není zlý,“ promluvil Michael zvláštním, dutým hlasem. „Nic vám neudělal. Stovky let tu poklidně spí a nechává lidi na pokoji. Odejdi, prosím, dokud je čas.“

Danovy oči se zúžily do podezíravých štěrbin. Volnou rukou sáhl k opasku pro tábornický nožík.

„Kdo jsi?“ zašeptal, aniž z Michaela odlepil pohled.

„Vrať se domů!“ vykřikl plačtivě.

„Nebo co?“ Položiléný horkem, únavou a nedostatkem kyslíku vytáhl nůž a prudce se jím rozmáchl. Světlo z telefonu se zalesklo na čepeli.

Michael s hrůzou v očích uskočil a nechal ostří proletět těsně kolem sebe. Danova ničím nezpomalená paže tak promáchla vzduchem a zabodla nožík do vlhké stěny pod tabulkou.

Ozval se ošklivý, mokrý zvuk a Danovi se zatmělo před očima. Na okamžik se mu zazdálo, že samotné stěny jeskyně kolem něj zapulzovaly a bolestivě se stáhly, podobné jedinému, gigantickému svaly. Michael zasípal a chytil se za břicho.

Dan zůstal stát. Zíral na chlapce před sebou se směsicí zděšení a nedůvěry, jak si poznání přičítá se zdravému rozumu pomalu prokousávalo cestu jeho omámeným vědomím. Dýchal jen ztěžka. Cítil, jak mu po tváři stéká pot a po ruce, křečovitě svírající nožík, cosi horkého, hustého a temně rudého.

Chameliho ještě nikdy nikdo nenašel, proletělo mu hlavou. Jak by také mohl. Hledali jsme hada v jeskyni a nikoho nenapadlo, že by to mohlo být přesně naopak.

„Michaeli?“ oslovil shrbenou postavu před sebou a slova se mu lepila na jazyk. „Já... omlouvám se.“

„Vrať se do tábora,“ zopakovala postava před ním, „dřív, než bude pozdě. Jestli se nevrátíš, táborníci tě půjdou hledat, a pak budeme v nebezpečí všichni.“

„Mohli by ti ublížit,“ pochopil Dan. Ruku s nožíkem nechal vyčerpáně klesnout. „Kdyby zjistili, že celá tahle jeskyně... Mohli by se tu sami udusit.“

„Ty sám už k tomu nemáš daleko. Vrať se do tábora a řekni jim, ať tu misi zruší. Prosím. Nechte mě spát.“

„Řeknu jim, že žádný had Chameli není,“ přikývl Dan, ze všech sil se držící zbytků vědomí, „že je tu jen Michael, který si nepřeje nic, než abychom ho nechali dalších pár set let na pokoji.“

Chlapec se mu zadíval do očí a Dan poprvé za tohle nekonečné odpoledne na jeho tváři spatřil náznak úsměvu.

„Děkuji,“ přikývl Michael. A rozplynul se.

Dan zůstal v horké, páchnoucí jeskyni zcela sám. Zasunul tábornický nožík zpět do opasku, pověsil svou cedulku vedle té Vincen-
tovy, zhluboka vydechl a vyrazil nazpět. Pořád si nebyl tak docela
jistý, co všechno se právě stalo a co byly jen výplody napůl otrávené
mysli, ale v jednom si byl jistý. Měl by si pospíšit. Kdo ví, kolik má
času, než ho hadovy trávicí plyny zadusí docela.

ČERNÁ RŮŽE

Rosana Zvelebilová

Zlá královna... Ta, která brutálně zavraždila vlastní rodiče i sourozence, aby se mohla ujmout vlády... Je schopná poslat na popravu kohokoliv za sebemenší prohřešek. Alespoň se lidé bojí a mají k ní respekt. Já se také bojím, ale kupodivu jí sloužím osm let a jsem stále naživu.

Ovšem když mě jmenovala svým osobním komorníkem, bylo mi jasné, že to znamená jistou smrt. Hned první den jsem si pořídil pilulku s jedem a informoval ji, že pokud by se mě chtěla zbavit, stačí říct a já ji dobrovolně spolкну. Tu pilulku, nikoliv královnu. Chtěl jsem se tak hlavně vyhnout potupné a bolestivé smrti na popravišti, ale ji to spíš pobavilo.

Časem jsem zjistil, že vlastně nemám co ztratit, a začal jsem jí upřímně sdělovat své názory na veškerá rozhodnutí i plány. Někdy se na mě naštvála, jindy uznala, že mám pravdu, ale nikdy po mně nechtěla, abych... zmizel. Troufám si říct, že jsem víc než komorník. Označením *rádce* nebo *pobočník* bych si moc fandil, jsem spíš něco jako osobní poskok. Ona mi říká *tichošláпку*, to je asi nejtrefnější.

Nyní sedí na honosném trůně s rukama volně položenýma na opěradlech. Já se k ní nakláním a tiše chrlím snad celý životopis ohlášeného hosta. Nepodívá se na mě ani jednou, ale na její aroganci jsem zvyklý. Proud mých znalostí zarazí pokynutím ruky. Okamžitě zmlknu a napřímím se. Do sálu totiž vchází slavný pán Albert z Lovčiny, naškrobený šedovlasý panák ověšený zlatem.

Avšak královnu víc zaujme vysoký, kostnatý mladík, kterého

Albert táhne za sebou jako psa. Vážně má i obojek. Nese dřevěnou truhlici. Ani se neukloní, jen pohodí hlavou, aby setřásl rozcuchané přerostlé pačesy, které mu zakrývají polovinu obličeje, což mu moc nepomůže.

Pán Albert z Lovčiny se ukloní, ale než stihne pozdravit, kostlivec se zazubí od ucha k uchu a troufale na královnu promluví: „Na co máte ve sklepě mučírnu, když je tortura zakázaná?“

Královna sebou trochu cukne, ale jinak na sobě nedá znát rozrušení. Ani ne tak z mladíkovy drzosti, spíš z překvapení, že o tajné místnosti ve sklepení ví někdo úplně cizí.

Naštěstí není nucena na tuto otázku odpovídat. Pán Albert výchovně trhne řetězem, div mladík nespadne.

„Pardon za Emanu. Je šíleněj,“ omlouvá ho.

Eman? Jistě, Emanuel, Albertův osmnáctiletý syn, vzpomenu si. Tolik mi bylo, když mě rodiče prodali královně. Tehdy jsem si myslel, že mám ty nejhorší na světě, ale aspoň mě nepřitáhli na vodítku.

„Proč je na řetězu?“ zeptá se královna a dává si záležet, aby neprojevila žádné emoce. Tuším, že zrovna toto se jí líbí.

„Moh by bejt nebezpečnej,“ vysvětluje Albert. „Správně by měl bejt pod zámekem někde v ústavu, ale to bych synkovi neudělal.“

„Jak šlechtěné,“ odtuší královna ironicky. „Proč jste přišel?“

„Mám pro vás dárek,“ odpoví se šibalským úsměvem a lehce kopne do kostlivce. Ten ke královniným nohám položí truhlici a bezostyšně jí při tom zírá na kotníky a poté do očí, což si nedovolím snad ani já. Když truhlici otevře, polije mě studený pot.

„Vincente...“ špitne královna, aby mě popohnala.

Vzpamatuji se a květinu z truhly opatrně vytáhnu. Pečlivě si ji prohlédnu, zda ji nikdo nenabarvil či jinak nezfalšoval, a nakonec královně růži předám se závěrem: „Je pravá.“

„To si pište, že je pravá!“ říká sebevědomě Albert. „Jistě víte o tom dávným proroctví, že *ten, kdo pěstuje černý růže, stane se králem*.“

Královna vnitřně zuří. Poznám to podle toho, že zarývá nehty do opěradla a má co dělat, aby květ v druhé ruce vzteky nerozdrtila.

„Znáte celé znění onoho proroctví?“ zeptá se naprosto klidně. Jak to jenom dělá?

Albert máchne rukou. „Na to teď nemyslete. Mně je padesát, takže ještě nějakých třicet let tohle řešit nemusíme. Soustředme se na tu první část. Navrhuju provést to po dobrým – bez bojů a násilí...“

Je mi čím dál víc nesympatický, zvláště když takto vyhrožuje.

„... staňte se mojí ženou.“

Královna rozhodně takovou sprostou žádost o ruku nečekala. Za normálních okolností by podobného troufalce krutě ztrestala, ale nyní ji drží zkrátka vědomí, že *jeho smrtí započne apokalypsa*. Nedo- volí si riskovat konec světa.

„Skutečně jste ji vypěstoval vy sám?“ ujišťuje se.

„Tak určitě. Myslíte, že bych si nárokoval trůn podvodem nebo co?“

„Jste úspěšný obchodník a velmi bohatý muž.“ Je obdivuhodné, že mě bedlivě poslouchala a pamatuje si vše, co jsem jí před chvílí říkal. „Potřebuji mít jistotu, že jste tuto růži třeba nezakoupil od někoho jiného.“

„Já si myslel, že se z toho budete chtít vykroutit.“

„Pochopte mě, prosím. Spoléhají na mě tisíce poddaných, nemohu vám jen tak svěřit království. Navíc proroctví říká, že králem se stane muž, který *pěstuje* černé růže, nikoliv pouze *vypěstuje*.“

„Slovíčkaření...“

„Mám návrh. Když v královské zahradě vypěstujete další černou růži, pojmu vás za chotě a trůn vám ochotně předám. Vezměte si na to času, kolik potřebujete, a do té doby buďte mým výsostným hostem,“ uzavře diskusi, zvedne se, vrazí mi květinu a odkráčí. Nejspíš se vy- vztekat do tajné sklepní místnosti.

Ani si netroufám hádat, zda Emanuel královnu zaujal svým zanedbaným vzhledem a kostnatou postavou, drzostí, či právě tím obojkem a řetězem. Možná je šílený, ale nemyslím si, že by byl nebezpečný. Vlastně si nedovedu představit, že by takový hubený, vykulený mladík mohl komukoliv ublížit.

Zrovna teď sedí v zámeckém parku. Řetěz od obojku mu otec zamkl ke sloupku vedle lavičky. Pokuřuje si z dýmky, v ruce žmoulá červenou stuhu a nahlas předčítá z knihy, kterou si půjčil v naší knihovně. Já jsem je přečetl snad všechny, některé několikrát.

Emanuel se najednou zahledí přímo mým směrem a vesele se zazubí.

„Dobrej den!“

Jak mě může vidět? Jsem dobře schovaný. Jistě zdraví někoho jiného.

„Klidně pojďte za mnou, pane Hladíku.“

Takže to bylo na mě. Vyjdu ze svého úkrytu. Musím to zamluvit, aby nepoznal, že jsem ho šmíroval.

„Umíš číst?“

„Né, jenom si prohlížím písmenka,“ odpoví ironicky a vyfoukne kouř.

„Vzpomínka na tvoji milou?“ Ukážu na červenou stuhu, kterou si založil knížku, než ji zavřel.

„Na ségru.“

„Mohu?“ zeptám se formálně a chystám se posadit k němu na lavičku.

„Počkejte,“ zarazí mě. „Morku, hejbni zadkem,“ promluví na prázdné místo vedle sebe. „Už můžete.“

„Kdo je Morek?“

„Mojmír. Je neviditelný,“ řekne jako naprostou samozřejmost. „Ten číst neumí, tak mu předčítám, aby se nenudil.“

Pominu mladíkovy halucinace a další šílenosti, kterých jsem si za dobu, co ho sleduji, všiml, a zeptám se na rovinu: „Tu růži pěstuješ ty, nebo tvůj otec?“

Zamračí se a chvíli přemýšlí. „Jenom mu pomáhám. Pěstuje von,“ odpoví nakonec.

Jen pomáhá... Kope, ryje, sází, stříhá, kropí... Vlastně dělá úplně všechno, otec ho jen peskuje. Za celou dobu se milostivý pán Albert ničeho ani nedotkl, asi aby se nezamazal.

„Viděl jsem poupě,“ zmíním.

„Já vím, je červený, no. Ale nebojte, až rozkvetne, potom zčerná.“

Měl jsem za to, že jsem pro ostatní lidi spíš vzduch a nevšímají si mne, proto jsem nyní překvapen, že pán Albert z Lovčiny přichází zrovna za mnou.

„Dneska v poledne ta růže zčerná. Jestli chceš, pojď to zkontrolovat.“

Souhlasím a chvíli před polednem se vydám do skleníku v královské zahradě. Spíš se tam vplížím, jak mám ve zvyku. Emanuel sklesle klečí u keře a jeho otec nad ním stojí s rukama v bok. Růže je již plně rozkvetlá, avšak rudě. Zaposlouchám se do jejich rozhovoru.

„Otče, prosím, dovolte mi to,“ škemrá Emanuel.

„Ne!“

„Už mě nepotřebujete –“

„Ne, říkám. Pozval jsem sem toho skrčka, za chvíli tu bude.“

„Teď mlč, Morku!“ štěkne Emanuel kamsi vedle sebe, poté se otočí zpět k otci a dál prosí: „Není potřeba mrhat dalším nevinným životem. Můžu zabít sebe... Sakra, Morku!“ Zarazí se a sklopí hlavu. „To né...“

„Co?“ vyzvídá Albert.

„Pan Hladík. Celou dobu nás poslouchá,“ přizná neochotně.

Ve mně hrkne. Nemůže mě vidět! Je ke mně zády.

Co je ale děsivější... Albert rozkáže: „Zabít!“

A Emanuel se zvedne a vyběhne mým směrem.

Dám se na útěk. Peláším zahradou, co mi nohy stačí, ale proti dlouhánovi nemám sebemenší šanci. Rychle mě dožene a srazí k zemi. Stihnu se jen otočit na záda, než mě zalehne tak, že se nemůžu ani hnout. Co nejsilněji mě chytí za krk a palci mi ucpe dýchací trubici.

Chtěl bych ho prosit, aby přestal, ale nedokážu vydat ani hlásku, jak pevně mě škrtí. Zírám mu do očí, ve kterých vidím svůj odraz a lesk čirého zla. Hlava se mi točí. Nejvíc si přeji jen jeden jediný nádech. Vzduch. Prosím. Toto je tak kruté, děsivé a bolestivé!

„Nech ho bejt!“ Slyším hlasy z dálky. „Vrahu!“ Hlasy se přibližují. Moc si přeji, aby ho lidé včas odstrčili. Aspoň jeden nádech, maličký!

„Chcípni,“ šeptá Emanuel. Ale ne nijak nenávistně, spíš jako by mě o to zdvořile žádal. „Prosím, už umři!“

Ale já nechci! Na vzpouzení už nemám sílu. Upadám do mdlob...

Nádech! Uf! To je úleva!

Nade mnou postává hlouček lidí. Emanuela už strážní s pouty za zády odvádějí pryč.

Drobná, světlavá dívka, která si okusuje nehty, na mě promluví: „Budeš se tu válet do skonání věků?“

„Vzhledem k tomu, že se již našel ten, kdo pěstuje černé růže, nebude to dlouho trvat,“ odvětim ironicky a vyškrábu se na nohy.

Ona zamíří k Albertovi a já ji tiše následuji. Růže, ačkoliv rudá, mě naprosto oslní. Jako by celý svět zmizel, jen ta květina září. Na sebelítost naprosto zapomenu. Jak se přibližuji ke keři, květ tmavne. Přitahuje mě. Natáhnu k němu ruku a ve chvíli, kdy se ho dotknu, zcela zčerná.

„Panečku...“ žasnu. „Jak je to možné?“

„Hádej,“ odpoví dívka apaticky, aniž by si přestala ohryzávat nehty.

„Kouzlo?“

„Seš divnej, když věříš na čáry máry.“

Hned si uvědomím, jak je má úvaha chabá. Nevěřím. Prohlížím si květ a sleduji, jak černají i okolní poupata.

„Zčernala!“ huláká pán Albert. „Dívejte! Zčernala!“ Snaží se přilákat svědky. Ty ale spíš zajímá nebožtík před skleníkem. Na toho zrovna nejsem zvědavý.

Dívka přestane s okusováním nehtů, otočí se na patě a vyrazí k zámku. Pohledem se rozloučím s květinou a opět plavovlásku následuji.

Stojím v chladné cele, po boku té světlolvasé dívky. Emanuel se choulí v rohu, ruce má stále spoutané za zády, hlavu skloněnou, takže mu přes vlasy není vidět do obličeje, a tiše posmrkává.

„Vypadá smutně,“ uvažuji nahlas.

„Je smutnej,“ oduší dívka a opět si strčí prsty do úst.

Kostlivec, aniž by zvedl zrak, znenadání promluví: „Moc mě mrzí, co jsem udělal.“

„Nacvičuje si řeč, až bude u výsledku?“ zeptám se posměšně.

„Nechtěl jsem,“ dodá.

„Nechtěl...?“ Pochybovačně zavrtím hlavou.

„Otec ho přinutil,“ zastává se ho dívka.

„Poštval ho na mě jako psa, uznávám. Ale kdyby to opravdu nechtěl udělat, pak stačilo neposlechnout, ne?“

Ona přestane s kousáním nehtů. „Jednou Eman fotříka neposlechl. A večer, když zatápěl v krbu, neměl nejmenší tušení, že ten hnusák ucpal komín a kouř jde do podkrovního pokoje.“

„Zabil jsem Valku,“ hlesne Emanuel tiše.

„Koho?“ dívím se.

„Valerie, jeho sestra,“ vysvětluje mi plavovláška. „Otrávil se zplodinama.“

„To je ohavné,“ zašklebím se.

„Dodneška si její smrt vyčítá. Ale snad už chápeš, proč si nedovolí fotra neposlechnout.“

„Protože by mohlo být hůř...“ zhodnotím si tak pro sebe. Zamyšlím se nad celou situací a začne mi být Emanuela líto. „Bude ho soudit královna,“ začnu rozvážně. „Ačkoliv je velmi přísná a v trestání nadmíru krutá, je také spravedlivá. Pokud jí sdělí tyto okolnosti, ona jeho život ušetří.“

„Nestrašte!“ zareaguje Emanuel.

„A co máme jako dělat, když jsme strašidla?“ oboří se na něj dívka.

„Teď tomu asi nerozumím...“ přiznám.

„Emanův největší životní cíl je chcípnout,“ vysvětluje ona. „A teď, když může bejt popravenej, je určitě v sedmým nebi, že jo?“

„Jo,“ přikývne on.

„Takže nebude královně nic říkat. Už rozumíš?“

„Toto je neobvyklé, ale rozumím,“ odpovím. „Jsem však zmatený...“ Nakloním se k ní a šeptem zmíním: „On reaguje, jako by nás slyšel.“

Rozesměje ji to. „Jo, slyší nás.“

Emanuel zvedne hlavu a zahledí se přímo na mě. „Dokonce vás vidím.“

„Jak je to, krucinál, možné?!“ zakřičím.

„Co já vím?“ pokrčí rameny.

Děsí mě to, ani nevím proč. „Promiňte, tato situace je pro mě nová...“ blekotám.

„Hej, tak už se na Emanu nezlobte,“ ozve se za mnou hrubý dívčí hlas. Otočím se a k mému překvapení patří jemně červenovlasé dívce s uhrančivě černýma očima. Má plné, rudé rty a převelice nádherný úsměv...

„Já... já se nezlobím,“ vysoukám ze sebe.

„Tak to seš dobřej,“ řekne plavovláska a začne opět s okusováním nehtů. „Já byl nasranej půl roku, když mě Eman umlátíl šutrem.“

„Ne, vážně se nehněvám.“ Uvědomím si, že vlastní sebelítost jakýkoliv vztek přebila. „Vždy jsem se smrti trochu bál,“ přiznám, jaký jsem zbabělec. „Proto jsem nyní rád, že už to mám za sebou. A pochybuji, že budu někomu chybět.“

„Jste si jistej?“ zeptá se záhadná kráska.

Přikývnu. „Spíš si ani nikdo nevšimne, že už... nejsem.“ Prohlédnu si obě dívky, jsou asi stejně vysoké jako já. „Kolik vás... teda nás... vlastně je?“

„Jenom my tři,“ odpoví plavovláska. „Ostatní šli s okřídlenějma potvorama do světelnýho tunelu.“

Nevím, na co se zeptat dřív. Můj pohled padne na Emanuela sklesle skrčeného v rohu.

„Ostatní?“

„Jo,“ potvrdí mé obavy. „Zamordoval jsem fakt hodně lidí.“

„Ale šílený... nejsi...?“

Pokrčí rameny.

„Myslím tím... Jak ses bavil s neviditelným Mojmiřem...?“

„To jsem já,“ ozve se plavovláska.

„Co?“

„Ale říkej mi Morku.“

„Počkat... Co?!“

„Byl jsem policejní vyšetřovatel.“

Eman se usměje. „A já mu naschvál podstrkoval důkazy. Vypadalo to nadějně.“

„Jo, to je pravda,“ přitakává dívka. „Už jsem si pro něj šel,“ dodá pobaveně.

„Proč jsi nyní děvče?“ zeptám se jí.

„Tak moje duše je holčičí, ne asi? V životě jsem byl chlap jak hora, drsnej týpek, na každém prstu deset ženskéjch... No a po smrti jsem takováhle mrňavá čubka, fakt bezva. Furt si na to nemůžu zvyknout. Hlavně o mě už žádná nestojí, jestli chápeš.“

„Protože jsi duch?“ ujišťuji se.

„Protože mám kozy a ... To je jedno,“ podrážděně máchne rukou. „Ty seš furt stejnej a Valka měla v životě černý vlasy, jinak je taky stejná.“

Otočím se ke krásné rudovlásce. Ona je zavražděnou Emanuelovou sestrou?

„Ráda vás poznávám,“ řekne tak sladce, že ani nevnímám hrubost jejího hlasu.

Mám chuť podat jí ruku, ale to by asi nešlo. Navíc nemohu říct *také vás rád poznávám*, jelikož bych nezněl moc originálně. *Těší mě?* To je takové necitlivé vzhledem k situaci.

„Upřímnou soustrast,“ vypadne ze mě nakonec.

Obě dívky i Emanuel vyprsknou smíchy. Kdybych nebyl průhledný, jistě by na mě bylo nyní poznat, jak se studem červenám.

„Vám taky,“ řekne Valka mezi zalykáním se smíchem.

„Můžete mi tykat.“ Myslím, že už jsem se ztrapnil dost a na formality není takové setkání vhodné.

Valka se uklidní a mile se na mě zahledí. Mám pocit, že mi srdce bubnuje až v krku. Utěšuje mě jen fakt, že již žádné nemám.

„Pojď, něco ti ukážu,“ pobídne mě.

Jakmile to dořečne, přeneseme se z cely do márnice.

„Panečku,“ žasnu nad tím, že i toto je možné.

Na stole leží mé mrtvé já. Nevypadám nijak zle, jen jsem hodně bledý, na krku mám širokou modřinu a knír mám trochu rozčuchaný. Víc mě ale zaujme královna, která vztekle pochoduje po místnosti.

„Sakra, Vincente!“ zakřičí najednou.

„Ach jo, je na mě našťvaná,“ zhodnotím a posadím se ke stolu s mrtvolou. Jsem rád, že se nepropadnu židlí. Královna si sedne naproti mně.

„Nevidí nás, že ne?“ ujišťuji se.

Valka i Morek zavrtí hlavami. „To umí jenom Eman.“

„Co mám bez tebe jako dělat?!“ zakřičí královna ještě hlasitěji než předtím.

„To, co se mnou, akorát s někým jiným,“ odpovím klidně a jsem rád, že mě neslyší, jinak bych ji svojí drzostí ještě víc vytočil... Pokud to vůbec ještě jde.

„Srovnej si ten knír, vypadáš nedůstojně!“ přecedí přes zuby.

Rád bych, ale to nemohu.

Prstem mi jej uhladí, jak jsem to dělával já. Je to velmi zvláštní, nikdy se mě ani nedotkla a nyní... Možná ví, jak je to pro mě důležité. Co je ale ještě víc překvapivé – rozbřečí se. Normálně se zalyká pláčem, tiskne si moji dlaň ke tváři a hladí mě po vlasech.

„Vždycky jsi stál při mně,“ řekne nebožtíkovi, když se trochu uklidní. „Jenom tobě jsem věřila... Byl jsi můj nejlepší přítel. Vlastně jediný.“

To je nečekané, ale zároveň velmi milé. Měl jsem za to, že jsem pro ni jen otravný rozumbrada...

„Teď lituji, že jsem ti to nikdy neřekla, ale... Mám tě ráda, Vincente.“

„Tak to vypadá, že někomu chybět budeš,“ zmíní rudovlasá kráska posměvačně.

Hlavně se nerozplakat dojetím, říkám si.

Královna se vysmrká a prudce se zvedne.

„Toho zmetka, co ti tohle udělal, stáhnou zaživa z kůže!“

„Proč jsi ho zabil?!“ zakřičí královna přes mříže na kostlivce, choulícího se v rohu cely.

Emanuel zvedne hlavu a usměje se, jako by ji rád viděl.

„Vemte mě do mučírny a možná vám to řeknu,“ odpoví drze.

Královna se rozhodne tomuto přání vyhovět a já jen doufám, že chce mladíka pouze postrašit. Nejspíš i on pochopí královnin záměr, když ho strážní přiváží k trámu a odejdou.

„Pochybuju, že mě budete mučit doopravdy,“ vysmívá se jí. „Jenom hrajete, jak jste zlá.“

„Jsem zlá!“

„Ani jste nevyvraždila rodinu. Král s královnou prostě šli do důchodu, teď bydlej i s vašima sourozencema na ostrově a maj se dobře. Každý léto za nima jezdíte na vejlet.“

„Jak to víš?!“

Pohlédnu na Morka. Tuším, že vše, co se Emanuel záhadně dozvěděl, počínaje tajnou mučírnu přes fakt, že ho sleduji, až po ukrytou královninu rodinu, ví jistě od ní.

„No co,“ pokrčí rameny Morek. „Tak čmuchám, abych se nenudil. Mám to v popisu práce, ne?“

„Teď si bude královna myslet, že jsem její tajemství vyzradil já,“ obořím se na ni. Dávalo by to smysl, jsem totiž jediný, kdo královnu na letních výletech na ostrov doprovázel.

„Vím to od mrtvého kámoše,“ odpoví Emanuel. „Nebojte, nevykecám to. A Vincent už to asi taky nikomu neřekne.“

Královna z něj už roste. Chopí se krátkého biče a ukáže mu jej.

„Takovej vocásek,“ vysmívá se jí. „Delší nemáte?“

Ovšemže má. Vybere ten nejdelší a znovu mu ho ukáže.

„Jenom abyste se nešvihla. Umíte s tím vůbec?“ provokuje.

Královna mu hned předvede výsledek několikaletého tréninku o samotě v této místnosti.

PRÁSK!

„Umíte...“ hlesne Emanuel slastně, když dostane první ránu.

To se mi nezdá. Vyprovokoval ji, aby ho doopravdy mučila, ačkoliv to vůbec neměla v plánu. A nyní...

PRÁSK!

„Ach...“ Emanuel se zachvěje.

Královna se postaví naproti němu.

„Teď si se mnou můžete dělat naprosto cokoli, co si usmyslíte,“ pošeptá jí.

Jen doufám, že ho královna nebude bičovat k smrti. Možná si na něm vylije zlost, zmírní svůj smutek, pobaví se... Políbí ho?! Opravdu jsem nečekal, že se bude vznešená a naprosto chladná královna líbat se zločincem a vrahem...

„Úchyláci,“ prskne Morek.

„Ti dva se hledali, až se našli,“ rozplývá se Valka.

Zhodnotím, že láska je mnohem lepší než další zlo, a usmívám se. Nevím proč, ale mám z toho radost.

„Necháme jim soukromí, ne?“ zmíní Morek a raději všichni zmizíme.

Sešlo se snad půl království. Mám z toho tíživý pocit.

Královna sedí na křesle naproti pódiu a nervózně poklepává nohou, vedle ní si sedne Albert, který se už vidí jako král. Nejspíš ho to, co se právě chystá, vůbec nerozrušuje. To je velmi smutné.

Na pódiu je připravena skleněná rakev s okovy uvnitř a mnoho věder s vodou. Utopení prý velmi bolí...

Pacholci přivedou shrbeného kostlivce, což v publiku vyvolá pískání, dupání a tleskání.

„Neboj, jsme tu s tebou,“ povzbuzuje Emanuela Valka.

„Já se nebojím. Musím se držet, abych se neusmíval, jak se těším,“ odpoví jí tiše.

Dle pokynů pacholků si lehne do rakve. K pobavení publika je na něj dobře vidět. On skrze sklo také dobře vidí. Je klidný, dívá se směrem k pódiu a já tuším, že ani ne tak na svého všivého otce, jako na ženu svého srdce. Pacholci začnou lít do rakve vodu z věder.

„Teda to je ledovka,“ zareaguje Emanuel, ale víc ho nadcházející smrt nerozrušuje.

Když je hladina vysoko tak akorát, aby se odsouzený ještě zvládl nadechnout, kat se postaví nad rakev. Obsah vědra v jeho rukách už nadobro znemožní odsouzenci přístup k vzduchu, proto vyčkává na pokyn královny.

Ona se opět snaží neprojevit žádné emoce, ale jedna slza jí přece jen ukápně. Jistě jí trhá srdce, že mladík, ve kterém našla zalíbení, takto zemře. Nakonec neochotně přikývne.

Emanuel se zhluboka nadechne a kat i pacholci pokračují v naplňování rakve. Stále doufám v královnin povel, aby uvolnili výpusť. Ať si to už rozmyslí a dá mu milost, krucinál! Můj život za tohle nestojí! Není třeba takto přísně trestat toho, kdo mě o něj připravil. Já už mrtvý jsem, nepotřebuji pomstu ani uznání od davů!

Nezmohu nic. V publiku je hrobové ticho, rakev zcela naplněna vodou, Emanuel stále zadržuje dech, lehce se usmívá a nespouští oči z královny. Ani ona z něj. Jí do smíchu není. Snad i slyším, jak jí bubnuje srdce – strachy o mladíka či steskem.

Emanuel už dál nezvládne zadržovat dech. Od úst mu vypluje pár bublin, cuká sebou v křeči, co mu pevná pouta dovolí, ale stále hledí na královnu...

„To je nádhera!“ pronese slastně, když se k nám přidá. „Už nikdy nikoho nezabiju...“

„Upřímnou soustrast,“ řekne Valka posměšně. Jistě naráží na můj trapas.

„Bolelo?“ zeptá se ho Morek, aniž by si přestala okusovat nehty.

„Příšerně,“ přizná Emanuel. „Ale jenom ze začátku. Potom jsem zažil nejkrásnější pocit vůbec. Asi tak příjemný, jako milování s královnou.“

„Nemusíme vědět všechno,“ zašklebí se Morek.

Emanuel se rozpačitě rozhlédne. „Myslel jsem, že teď už pudeme všichni s okřídlenějma týpkama do světla...“

„Asi na nás serou,“ zhodnotí Morek.

Emanuel pokrčí rameny. „Lepší než bejt v pekle.“

Pacholci vypustí z té skleněné rakve vodu, přidají k nebožtíkovi dýmku nacpanou tabákem a rudou stužku, a nakonec přikryjou víkem.

„Divné poslední přání,“ uvažují.

„Myslíš?“ zeptá se Emanuel posměšně a zamává dýmkou i stužkou. Má je u sebe i jako duch, to je obdivuhodné. „Nechci dopadnout jako Morek.“

Jeho radost z možnosti kouřit ale zmizí ve chvíli, kdy jako přízrak nemůže škrtnout sirkou a normálně se připálit.

„Tak nic, no,“ konstatuje zklamaně.

Vtom se zahřmí, obloha nabere růžový nádech a vzduch nabitý elektrinou ohlásí přicházející bouři. Jen si nejsem jist, zda nás opravdu čeká *obyčejná* bouřka... Modlím se, aby se nevyplnilo proroctví!

Vydáme se na hřbitov. Hrobníci jen ledabyly zahází skleněnou rakev a rázem všichni zmizí. Až na královnu, která stojí s kyticí rudých růží nad hrobem a skutečně truchlí.

„Čumte!“ nadchne se Emanuel a osahá všechny květy. Ty následně zčernají.

Královna se usměje. „Ty jsi pěstitel černých růží, že?“ položí řečnickou otázku.

„Jo,“ odpovídá jí Emanuel, ačkoliv ona ho neslyší. „Jenom je dycky potřeba někoho sejmout, aby zčernaly, no.“

„Musela jsem tě nechat popravit, protože mi na Vincentovi moc záleží.“ Opět se neudrží a poté, co se ujistí, že ji nikdo nevidí, propukne v pláč. „Za tak krátkou chvíli jsem přišla o přítele a také o lásku, sotva jsem ji našla.“

„To je hezký,“ rozplývá se Emanuel. „Taky jsem se zamiloval, královno.“

Zahřmí a z oblohy začnou padat žáby. Královna má co dělat, aby před nimi utekla. Moře v dálce se zbarví do ruda.

Královna se snaží, aby dostatečně uctila moji památku, čehož si velmi cením, akorát to trochu přehnala. Na můj pohřeb dorazí ještě víc lidí než na Emanuelovu popravu. Za života si mě moc lidí nevšímal, teď mě davy oslavují jako hrdinu.

Jen mě mrzí, že jsou všichni hodně smutní nejen z mé smrti, ale hlavně z přicházejícího konce všeho. Pán Albert už sedí v cele za podvod a čeká ho poprava, když je jisté, že pěstitelem rudých růží je Emanuel. Byl. Sice se nestal králem, ale opravdu to vypadá, že jeho smrtí začíná apokalypsa. Žáby už z nebe tolik nepadají, ale moře je stále rudé, u lidí propukly všemožné nemoci, šířící se jako mor, takže málokdo zůstal zdravý, všechny plodiny náraz uschly, takže hrozí hlad a aby toho nebylo málo, ozvali se z vedlejšího království, že jestli královna nedá tenhle chaos do pořádku, vyhlásí válku.

Po dojemném proslovu královny je slavnostně zapálena hranice s mojí bledou mrtvolou.

„Třeba teď pro nás přijdou,“ uvažuje Emanuel a rozhlíží se.

„Už jsem si zvykl bejt duch,“ pokrčí rameny Morek, aniž by vytáhla ruku z úst.

„Je možné, že mě to pálí?“ zeptám se rozrušeně. Mám pocit, jako bych sám hořel. Nedokážu se nadechnout, ačkoliv jako přízrak vůbec dýchat nemusím.

Valka zmizí. Kupodivu se mi po ní hned zasteskne. Ale plameny na pohřební hranici vypadají, jako by se formovaly do postavy...

Nádech! Kašlu jako blázen, ale dýchám. Svalím se z hranice a poplácáním uhasím plameny, které na mě tancují. Valka na mě zírá a usmívá se. Je nahá. Pobaveně zašmejdí pohledem k mému rozkroku.

Krucinál! Šaty mi shořely a k překvapení davu stojím na hranici také naprosto nahý!

Valka se najednou vzpomíná.

„Eman!“ vykřikne, chytne mě za ruku a táhne pryč.

„Musíme se obléct,“ blekotám a snažím se volnou dlaní aspoň zakrývat své přirození.

„Na to není čas!“

Dotáhne mě na hřbitov. U Emanuelova hrobu klečí Morek, taktéž nahá, čímž mě ujišťuje, že i přes klučičí chování je skutečně dívkou, a holýma rukama vyhrabává zeminu. Valka se k ní hned přidá.

Jsem ze všeho velmi zmatený. Uklidním se ve chvíli, kdy na hřbitov dorazí překvapená královna spolu se strážnými i služebními. Aspoň dostanu plášť, do kterého se mohu zahalit. Valka se taktéž zahalí, Morek prý nemá čas. Jakmile se dostane k nebožtíkovi, vytáhne mu z kapsy dýmku i zápalky a připálí si.

„Konečně!“ slastně zakloní hlavu.

„Myslel jsem, že zachraňujeme Emanuela,“ zmíním podrážděně.

Ten mrtvější ani být nemůže. Královna stojí nad hrobem a neskrývá své zklamání.

„Doufala jsem, že brácha taky ožije,“ hlesne smutně Valka.

Až v tuhle chvíli mi dojde, že jsem opravdu živý. Nevím, jak je to možné, ale dýchám, srdce mi tluče a nejsem ani trochu průhledný. Všimnu si, že vedle hrobu chybí značná část zeminy.

„Kde ses tu vzala?“ zeptám se Morka.

Hodí hlavou zrovna k místu, které mě zaujalo.

„Kámen,“ ukážu na ni, „kour,“ ukážu na Valku, „škrcení,“ chytnu se za krk.

„Co ti jebe?“ diví se Morek.

Vyběhnu k pumpě a kvapně naplním vědro. S tím se postavím nad Emanuelův hrob. „Země, oheň, vzduch a...“ Chrstnu celý obsah na nebožtíka.

S hlasitým nádechem se posadí, jako by se probudil ze zlého snu. Jenom není jediný, kdo se probral. Z hrobů okolo se začínají soukat nemrtví.

Sedím s Valkou na krásné vyhlídce. Spolu sledujeme růžová nebesa, rudé moře, padající meteority i nebožtíky potácející se ulicemi města.

Ona mě chytne za ruku. Projede mnou nádherný proud energie. Usměje se na ni.

„Zase tak špatná ta apokalypsa není,“ řekne z legrace.

Je mi jasné, že jen díky ní meteority shoří už na nebi, povodně se vyhybají příbytkům lidí a hurikány běsní daleko odtud. Hlavně zabránila válce, když diplomaticky vyjednala mír se sousedním královstvím.

„Valka, jezdec apokalypsy,“ zamumlám, čímž jí vyvolám na tváři ten nejkrásnější úsměv, jaký jsem kdy viděl.

Na krvavé moře si lidé už zvykli, navíc je železo z krvinek velmi výživné pro rostliny. Pro padající žáby jsme instalovali v království sítě a pro nemrtvé nechali postavit ubytovny.

„A Eman myslel, že už nikdy nikoho nezabije!“ Začne se chechtat. Má nádherný smích.

Také mi to připadá úsměvné. Ačkoliv se oženil s královnou a stal se králem, vládu nechal na ní. Má totiž plné ruce práce s nemrtvými. Doslova. Chodí za ním v houfech a on jim pouhým dotykem a zaklínadlem „*Chcípni!*“ dopřává věčný odpočinek. Je jediný, kdo dokáže přivodit lidem smrt.

Jeho otec byl popraven za podvod, ale... „*Nikdy na mě nesahej, ty zmetku,*“ říkával synovi po celý život, proto na něj Emanuel odmítá sáhnout, aby mu dopřál klidu. Takže slavný pán Albert chodí s vlastní hlavou v podpaží a je protivnější než kdy dřív.

„A pan Hladík brání hladu,“ směje se Valka.

Má pravdu. Mohu dotykem urychlit růst obilí, aby bylo co jíst. Zalovím v paměti, jací mají být jezdci apokalypsy, protože na tom asi něco je. Zbývá čtvrtý...

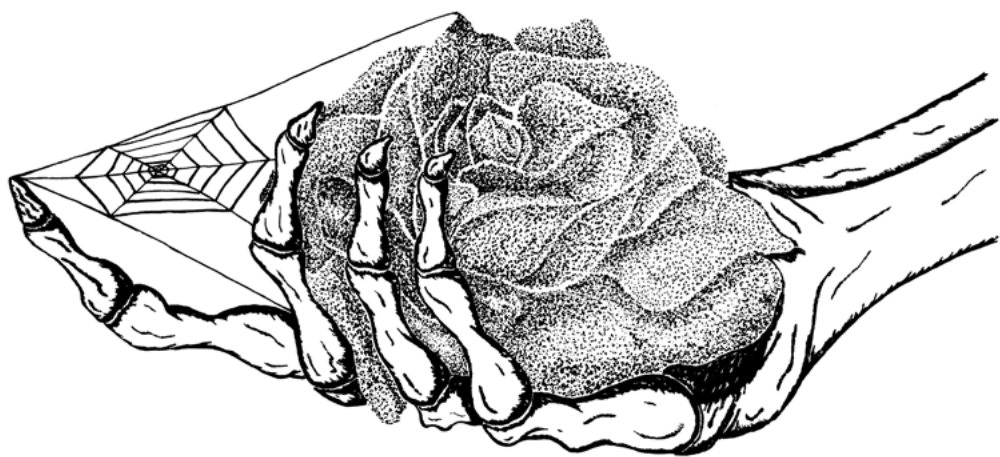
„No ovšem!“ zvolám nadšeně. „Morek zase za trochu tabáku vyléčí jakoukoliv chorobu. Aspoň už si neokusuje nehty, když má co kouřit!“

Valka se chichotá. Je tak rozkošná. Už se neudržím a políbím ji. Nádhernější pocit jsem nikdy nezažil.

„No konečně, ty srabe,“ řekne posměšně, když se naše rty odtrhnou.

Pokrčím rameny. „Však nemám co ztratit.“

JÁDRO

Karolína Vorbová

„Proč ji nemůžeme odříznout?“ Kaj obrátil usazené oči vzhůru k bratrovi.

„Už jsem ti to vysvětloval. Její vědomí by se nevrátilo,“ zamračil se Rads. „Už na to nemysli. Máma umřela.“

Z Kajových očí vyrazily pramínky slz a donutily ho v mžiku zmizet za rohem jejich chatrče. Rads si povzdychl. Věděl, že jednal tvrdě. Jenže... prostě viděl věci, jak jsou.

Večer se v posteli rozplakal. Představa, že už nikdy nepromluví s matkou, mu lámala srdce. Stejně jako Kajovi. Jenže potřebovali peníze, potřebovali jíst.

Přikryl hubené tělíčko malého brášky, který ležel vedle něj v posteli. Báł se usínat sám. A Rads se báł, co si jeho křehký bráška počne ve světě plném vražedných růžových šlahounů.

Rads sebou škulb a probudil se. Tentam byl jeho bratříček podřímující v temnotě chatrče. Radse nyní obklopovaly výhonky plné zahnutých trnů. Prosvítalo mezi nimi ranní slunce.

Neměl jsem spát tak dlouho, blesklo mu hlavou a žaludek se mu sevřel úzkostí. Vyděšeně se rozhlížel kolem. Ujistil se, že má batůžek stále na zádech a opatrně vstal. Dával dobrý pozor, aby o žádnou větev nezavadil.

Zežloutlý šlahoun, silný jako kmen jabloně, se pnul po zemi. Připomínal spíš chapadlo než větev. Sledoval ho už dva dny. Bylo

důležité ho neztratit a nezamotat se ve spletech. Jestli to dokáže, tak se k jádru dostane.

„Možná je žlutější než včera.“ Bedlivě šlahoun zkoumal. Čelo mu zvlnily ustarané vrásky. „Výdrž, bráško, nenechám tě umřít. Já to stihnu.“

Rozhodl se posbírat trochu rosy do lahve. Měl placatku téměř plnou, když se odkudsi ozval povyk.

„Připravte herbicid!“ volal hrubý hlas.

Rads ihned rozpoznal jednotku hubitelů. Zdálo se, že hlasy vycházejí zpoza domu, který zcela obrostl výhonky růže.

Obratně se propletl mezi šlahouny a několika ochablými těly omotanými trnitými úponky. Hubitelé právě připravovali injektaž. Dva čahouni kontrolovali čerpadlo na káře. Třetí, vousatý čtyřicátník, držel obří dutou jehlu. Směřoval ji do větve.

„Hej vy!“ křiknul Rads na skupinu. „Nechte toho! Všechny ty lidi zabijete!“

„Co tady děláš?“ zakřičel fousáč s jehlou.

„A co vy?!“ vyjel vztekle Rads. Ale nepotřeboval znát odpověď. Jednotky hubitelů vpichovali do růže herbicid, novou zbraň proti růžím.

„Hleď si svýho, mladičku!“ Muži se od něj odvrátili a znovu se pustili do práce.

„Kvůli takovým, jako jste vy, můj bráška umřel!“ zakřičel Rads. Nechtěl, aby vpíchli jed tak blízko jeho šlahounu. To by mu mohlo ubrat čas, kterého mu už tak nezbývalo mnoho.

„Jestli tvýho bráchu dostala růže, stejně už je odepsanej,“ řekl fousáč s jehlou. „Pokračujeme, chlapi.“

„Ne, to není. Jenom se musím dostat k jádru.“

Vousatý vůdce skupiny se dal do smíchu a jeho dva společníci se přidali.

„Jenže to se ti nepovede. Lidi už nemají místo. A tahle kráska nám ho udělá,“ pohladil jehlu. „Třeba je právě tohle primární růže a já pomůžu zachránit svět.“

Rads ani nevěděl, jak se v okamžiku ocitl u káry a držel v ruce hadici. Právě ji vyrval z čerpadla.

„Ty!“ zařval vousatý vůdce a pustil hrot. Rozmáchl se, aby Radsovi jednu vrazil, jenže ten se stačil shýbnout. Podařilo se mu chňapnout jehlu a jako oštěp ji vrhl do trní. Větve se zavlnily jako klubko hadů.

To už ale Radse chytily dva čahouni za paže.

„Myslíš si, že seš první, kterej se snaží zachránit svoje příbuzný před herbicidem?!“ Fousáč ho praštil pěstí do břicha. Rads se zkroutil. Čahouni ho ale nepustili.

„Umřela mi žena i děti. Ať tahle zatracená kytka chcípne! Jediná možnost je to herbicidní svinstvo!“

„Můj bráška ale není mrtvej!“ kuckal Rads.

Fousáč se znovu rozpráhoval. Za jeho zády se najednou vztyčil trnitý úponek. Trčela z něj jehla. Rads vytřeštil oči. Čahouni náhle povolili stisk. Šlahoun vousatého vůdce prudce švihnul.

Rads upaloval pryč, zezadu ho ale srazila ohromná tíha. Obličejem se zabořil do hlíny a polykal prach. Povalilo ho právě odhozené tělo. Trnitá větev se mihla v oblaku prachu. Rads tak tak stačil fousáče popotáhnout o pár centimetrů stranou, aby mu nezasáhla hlavu.

Vousatý muž stál v mžiku na nohou. Rozběhl se ke káře s čerpadlem. Chytil hadici a vzápětí ho smetl šlahoun. Trny mu projely tělem a trčely ven. Hadice se s rachotem odmotávala z navijáku. Z posledních sil napojil fousáč hadici s herbicidem na jehlu.

„Ne,“ vydechl Rads.

Letěl zpátky ke svému zežloutlému šlahounu. Když dorazil, větve v jeho blízkosti už měnily barvu ze zelené na žlutou. Brzy herbicid doputuje až do jeho šlahounu. Do šlahounu, na kterém visí jeho bráška. Jestli předtím myslel, že mu zbývá pár dnů, teď mohl doufat tak v jeden.

Výkřiky hubitelů utichly. Rads se proplétal spleťtými klubky větví, aby dokázal zežloutlý šlahoun sledovat. Větve v okolí chřadly. A Radse svíral strach, že to nestihne. Alespoň že jed rostlinu oslabil. Protahoval se škvírami, často zavadil o větve, ani se však nehnuly.

Prodíral se dál a dál. Ke konci dne měl tělo poseté červenými škrábanci. Ztěžka oddechoval. Z lahve vysrkl posledních pár kapek vody. Šlahouny se před ním vlnily v prapodivných rytmech, nadouvaly se a vibrovaly. Pak omdlel.

„Já myslím, že to jádro někdo najde a maminku zachrání.“ řekl Kaj dalšího dne ráno. Z misky usrkł řídkou, šedivou kaši.

„Hmm,“ zamručel Rads, „možná.“

„Já ho najdu, když to nikdo jiný neudělá.“

Rads mu vyšil pohlavek.

„Na to ani nemysli, radši se snaž ve škole. Učitel mi říkal, že se věčně nesoustředíš.“

Kaj s nafouknutými tvářemi míchal kaši.

„Dneska po škole tě nevyzvednu. Jdu na zkoušky na hubitele.“

V Kajových očích vzteky zajiskřilo. Praštil lžící. Nohy židle zaskřípěly. „Zrádce!“ vyštěknul a zamířil ven ze světnice.

„Hubitelé pomáhají!“

„Ale to maminku zabije! Nebude mít naději!“ zaječel Kaj, když se zastavil ve dveřích.

„Ale ona už je mrtvá. A my budeme mrtví taky, pokud neseženu nějakou práci! Už jsme všechno prodali!“

Kajovi stékaly po tvářích slzy jako hrachy. Zadíval se bratrovi do očí. Beze slova se odvrátil a utekl z chatrče.

Rads doma ještě chvíli přešlapoval. Chtěl si opakovat otázky ke zkouškám, ale nedokázal se soustředit. Musel za ní.

Růže matku dostala pár kilometrů od jejich chatrče. Chodila tam pro vodu. Rads nevěděl, jak růži vydráždila. Možná o ni zavadila, zakopla... Teď před ním ležela, jako by spala. Na rtech lehký úsměv. Často jí chtěl zatrást ramenem. Představoval si, že otevře oči. A všechno bude jako dřív.

Jenže šlahoun jí vedl zpod hlavy jako šňůra od zásuvky. Přál si ji zachránit stejně jako bráška. Jenže on nedokázal vidět tu tisícinu procenta naděje jako Kaj. Viděl ten zbytek.

Jemně zdvihl mamčinu ruku a přiložil si ji ke tváři. Přejížděl si jí po lících, jako by ho hladila.

„Sbohem, maminko. Já bych jenom chtěl, aby tohle všechno skončilo. Abychom se s bráškou měli líp. Půjdu zítra na zkoušky.“

Zdálo se mu, že se její prsty jemně pohnuly. Vyložil si to jako souhlas.

Cestou domů se v duchu loučil se všemi lidmi, které růže dostala. Leželi mezi trnům, nehybní a klidní. Někdy ve svých domech, jindy venku. Růže z nich pomalu čerpala živiny. Zůstalo jen málo míst, kam růže ještě nedosáhla.

Radse vytrhla ze snu tíha na hrudi. Oči se ještě rozkoukávaly, když se před nimi zavlnila větev silná jako anakonda. Plazila se mu přes prsa. Zkoumala vhodné místo, kam zabodnout některý ze svých ostnů.

Zašmátral u opasku a ucítil rukojeť nože. Bodnul.

Větev se zkroutila, a když vytáhl nůž z rány, sjela mu z hrudi. Znovu se ale vztyčila do bojovného postavení a chystala se udeřit. I ostatní šlahouny už se kroutily a švihaly jako biče.

Bodal a bodal. Lepivá míza mu potřísnila obličej. Zběsile sekal kolem sebe. Proti armádě rozběsněných větví ale neměl šanci. Větve se tyčily jako hradba kolem něj.

A pak zahlédl skulinu.

Přeskočil silný šlahoun. Řítil se k otvoru, který vznikl mezi ohybem tlusté větve a zemí. Sklouzl se prachem. A pak se plížil. Snažil se o nic nezavadit. Hlína pod ním drhla. Rozzuřené úponky běsnily za ním.

Uviděl na druhé straně menší plac. Větve tam byly klidné. Z posledních sil se soukal zpod šlahounu. Když tu najednou ucítil, jak se jeho ponožka o něco zasekla.

Škubl nohou, aby ji uvolnil. Vlákna látky sice zaúpěla, ale pustila ho jen o malinký kousek vpřed. Ohlédl se. Zahákl se o útlý trn na masivním šlahounu, který tvořil nad zemí nízkou klenbu. Nedokázal se v omezeném prostoru dostat k ponožce rukou. Zapřel se patou volné nohy o silnou větev a zapáchil, aby se nitě ponožky konečně přetrhly.

Mohutný úponek se nepatrně zavlnil. Jako by jím projela elektrina.

Rads zabral ze všech sil. Viděl, jak šlahoun jako lis klesá k zemi a prostor pro jeho nohu se zmenšuje. Zoufale škubl nohou.

Prásk! Větev sklapla.

Rads vyjeveně zíral na vyproštěnou nohu a na tlustou větev, která zahradila cestu zpět. Ležela tam teď klidná a nehybná, jako by se nic neudálo. Zežloutlý šlahoun mu navždycky zmizel z dohledu. Spolu s ním i cesta k jádru. A cesta domů. Schoulil se na zemi a plakal.

Nedovolil si ale zoufat příliš dlouho. Vstal a rozhlížel se po placu. Hledal schůdnou cestu. Pak ho něco zarazilo. Mezi větvemi zela díra. Akorát tak vysoká a široká, aby jí pohodlně prošel člověk. Pokračovala dál do útrob nesmírně hustého porostu. Nepochybně to musela být chodba.

Když do ní vstoupil, zalil ho neblahý pocit. Napřed postupoval pomalu, aby náhodou o růže nezavadil. Představoval si, že by ho chodba sevřela jako lis a žaludek se mu kroutil.

Přemýšlel, kde se tu vzala. Má nějaký účel? Někdo ji vybudoval? Ale jak by to kdo mohl dokázat?

Stísněný pocit ho donutil se rozběhnout. Běžel klikatou uličkou dál a dál. Ani nepřemýšlel, kolik mu zbývá času. Jen střídal nohy a letěl kupředu.

Už se stmívalo, když se před ním otevřela další volná plocha. Brada mu klesla, když zjistil, že někdo leží uprostřed. Pomalu kladl jednu nohu za druhou do prašné půdy a funěl. Blížil se k postavě. Zdálo se, že žádné výhonky k ní nevedou. A pak uviděl její tvář.

Byla to dívka, přibližně stejně stará jako on. Husté, hnědé lokny ležely rozprostřené kolem ní. Obličej měla jako panenka.

Rads si setřel pot z tváře a klekl si k ní. Byla to ta nejhezčí holka, jakou kdy viděl. Natáhl k ní ruku, aby se jí dotkl, ale pak uviděl, jak je špinavý a zahanbeně ji stáhl. Chtěl vstát, ale zavržení hlíny pod ním dívku vzbudilo.

Promnula si velké, hnědé oči.

Radse na těle štípala všechna špína a pot. Nejraději by někam zalezl, jak se styděl.

„Hledáš jádro?“ zeptala se a rozespale se protáhla.

Místo odpovědi zkoumal s pootevřenými ústy její krásný obličej.

Nezdála se mu vyděšená, jak by dle jeho očekávání měla být. Snad mu připadala trochu znuděná.

„Ano,“ vydechl po chvíli.

„Jsem si to myslela. To já poznám.“

„Jak to myslíš?“

„Co bys tady taky jinýho pohledával, ne?“ Vstala, oprášila si šaty a lokny odhodila na záda. „Jsem Rose,“ sebevědomě mu nabídla ruku.

„Rads.“ Snažil se získat trochu obvyklé pevnosti v hlase. Příliš se mu to ale nedařilo.

„Můžu tě tam dovést, jestli chceš. Ale bude to nebezpečný.“

„Nemám strach,“ vyhrkl. A hned si v duchu nadával, že snad až příliš horlivě.

Dívka se otočila a zvesela zamířila k jedné z chodeb vedoucí z mýtiny. Bosé nohy vířily prach. Rads ji sotva stíhal.

„A kde ses tu vůbec vzala ty?“ volal na ni, když se konečně trochu vzpamatoval.

„Já tady žiju. Může to vypadat divně, být tak blízko růže, ale... pro samotnou holku není bezpečno nikde. A když se člověk naučí, jak s růží zacházet... je to podle mě lepší než někde na ulici nabízet sama sebe za kus žvance.“

„Hmm,“ zabručel, „na tom asi něco bude... A chodí sem hodně lidí? Hledat jádro?“

„Ne, takhle daleko se zatím nikdo nedostal. Většinu potkávám mnohem dál od středu.“

Jeho ego se v tu chvíli zvětšilo do dvojnásobné velikosti.

Ohlédla se, jako by věděla, jak se právě nafoukl. Rozkošně se usmála. Hned ale hopkala dál.

„Je to ještě daleko?“ zeptal se po chvíli.

„Pár hodin.“

Za běhu se ustaraně podíval na zšeřelou oblohu, kterou protínaly růžové větve. Kolik hodin zbývá bráskovi? Hnal se dál za Rose a všechno v něm se zrychlovalo. Útroby se nervózně svíraly a mysl se roztěkaně rozbíhala do všech stran.

A pak mu z těch vířících myšlenek vytanula jediná.

„Jak to, že jsi jádro nezničila, když víš, kde je?“ zavolal na ni.

Zastavila se a otočila se k němu.

„To není tak jednoduchý, víš?“ založila ruce na prsou a zatvářila se lehce uraženě. „Ale to poznáš sám.“

„Aha,“ řekl zaskočeně. „Já jsem myslel...“ polknul a pomyslel na lahev s herbicidem v bráškově batohu na zádech.

„Že si jen tak přijdeš, uřežeš pár větviček a bude po všem? Ty toho o růžích moc nevíš vid?“

„Četl jsem trochu, třeba jak to armády kdysi dělaly...“

„A kolik těch růží zničily, než prohrály?“ odfrkla opovržením. „Možná bys to spočítal na prstech jedné ruky.“

„Ale nějaké přece–“

„Nemusíš mě hned obviňovat,“ přerušila ho rozhořčeně.

„Jen jsem se zeptal,“ ohradil se co nejmilejším tónem, jaký ze sebe dokázal vyloudit.

„Já toho o růžích vím hodně. Původně je lidé využívali. V jejich větvích jsou tekutiny, které zpomalují stárnutí. Esence věčného mládí. Díky tomu lidé, které napadne, vydrží tak dlouho. Ona si je tím udržuje dlouho naživu, jako svoje zásobárny.“

„To vím.“

„A víš taky, že jsou ty růže inteligentní? Dokážu se s nimi domluvit. Všechny tyhle chodby, jsou tady kvůli mně. Růže mě má ráda.“

Zakabonil se. Tak takhle ty chodby vznikly? Ta zatracená kytka je pro Rose sama vytvořila?

Rose se znovu rozběhla kupředu.

„Jak dlouho už tu žiješ?“ vyptával se dál.

„Od šestnácti.“

„To není moc dlouho.“

„Jsem o něco starší, než vypadám. Jak jsem říkala, taková blízkost růže zpomaluje stárnutí.“

Nabýval dojmu, že ta dívka se ze samoty nejspíš zbláznila.

Nevěděl, kolik hodin běželi chodbami. Měsíc už jim svítil na cestu, když větve překvapivě prořídly. Zato ale byly mnohem silnější. Člověk by je nedokázal obejmout a trny byly dlouhé jako lidská paže. Docházelo mu, proč Rose nedokázala jádro zničit.

Zastavili.

„Tak jsme tu,“ řekla a tetelila se radostí. „Tohle je jádro.“

„Tohle? Vždyť jsou to akorát šíleně tlustý větve?“

„A cos čekal? Poupátko s nápisem *utrhni mě?*“

Přecházel kolem tlustých větví a uvažoval, kam by bylo nejlepší herbicid vpíchnout. Možná by se měl nějak dostat ke kořenům. Tam by byla jistota, že jed co nejdříve zapůsobí.

Bum! ozvalo se zadunění.

Zapotácel se, chytil se za zátylek a zatmělo se mu před očima.

„Kaji!“ halekal zvesela Rads, když vešel do maličké zahrádky před jejich chatrčí. „Kaji, kde jsi? Sehnal jsem novou práci! Budu mýt nádobí! Kaji, já jsem na ty zkoušky nešel!“

Nic.

Vešel do světnice a pátral očima mezi ošumělým vybavením.

„Kde se schováváš? Nebuď uražený.“

V chatrči ale vládlo ticho. Zlá předtucha Radsovi sevřela žaludek.

Doplnil si placatku vodou a zkontroloval nůž za opaskem. Dvě věci, bez kterých nikam nevyrážel.

Věděl o jediném místě, kde by Kaj mohl být. Běžel, až se mu za patami prášilo. Cesta k matce mu trvala asi hodinu. Jen co ji uviděl, věděl, že je zle. Že jde hrozně, ale hrozně pozdě. Ležela na zemi schoulená jako embryo. Zasněný úsměv nahradil prázdný výraz.

„Mami,“ vydechl. Napadlo ho, že by v takové chvíli měl asi plakat. Jenže on tomu obrazu vůbec nemohl uvěřit.

Jako bez duše se vydal podél zčernalého šlahounu, který ochable ležel v prachu.

Za chvíli našel hlouček čumilů a několik hubitelů. Rážoval rovnou k nim.

„Neviděli jste tady malýho kluka?“ zařval na všechny vztekle.

Hubitelé balili náradí do káry.

„Nějakej harant nám ukradl lahev herbicidu. Ty s ním máš něco společného?“ opáčil neurvale zavalitý hubitel.

„Kam běžel?“ zavrčel Rads. Uvažoval, jakou má asi šanci, když po tom chlapovi skočí.

„Tamtím směrem běžel!“ ozvala se žena z davu. „Křičel, že mu zabili maminku,“ zakryla si ústa rukou a zatvářila se soucitně.

Rads nesnášel tyhle ženské, ty které nestydatě očumovaly cizí neštěstí. Už ale dál neztrácel čas a vyrazil mezi trní. V prašné hlíně naštěstí objevil Kajovy stopy. Trvalo několik hodin, než brášku našel.

Když uviděl jeho bezvládné tělíčko ležící na větvi růže, udělalo se mu mdlo. Přišel k němu blíž a jemně ho hladil po ruce.

„Říkal jsem ti, ať nechodíš sám. Říkal jsem ti, že je to tu zrádný. Stačí jedna chyba, blbý škobrtnutí... Víš, Kaji? Neříkal jsem ti to?“

Bráška dál ležel, na rtech jemný úsměv.

Rads si vjel prsty do vlasů. Pak znovu pohlédl na bratříčka. V rukách svíral malý batůžek.

„Došel jsi daleko. Jsi možná snílek, ale nejsi hloupej. Vzal jsi ten herbicid. To bylo moc chytrý.“

Opatrně mu batůžek vykroutil z prstů a dával pozor, aby nevydráždil růži.

„Fakt ses dostal daleko.“ Otevřel batoh a zběžně prozkoumal lahev s herbicidem. „A doufám, že já dojdou ještě dál. Třeba až k jádru. Udělám, co budu moci.“

Zavřel batoh. Přemýšlel, kolik mu asi zbývá času, než jed doputuje k bráškově. Některé větve v okolí už byly nažloutlé. Stejně jako ta, na které ležel Kaj. Větve tvořily složité pletence a bylo těžké odhadnout, jak komplikovaná cesta vede od místa vpichu až sem.

Rozběhl se podél silného zežloutlého šlahounu dál. Nemohl ztrácat čas.

Radse probudila studená voda, kterou mu Rose chrstla do obličeje.

„Vítej v jádře, Radsí.“ pohladila ho po tváři a zářivě se usmála.

Škulbl sebou. Do zápěstí se mu zaryl šlahoun, kterým byl přivázaný u silného stonku.

„Nešij sebou, jinak mi tě růže pohltí, než tě dám jádru.“

Pootočil hlavu, jak jen mu to šlo. Zahlédl svěže zelené úponky, které se vlnily jako obří sasanka.

Rose si právě na záda přivazovala pilu.

„Co to děláš?“ podivil se.

„Jdu odříznout nějaké otrávené větve, abych ochránila jádro.“

Všiml si Kajova batohu ležícího opodál na zemi. Prsty hmatl za opaskem. Nůž mu nevzala. Nemohl ji nechat přerézat ty větve. To by brášku zabilo.

„Ale proč, Rose?“

„Já jádro chráním a růže mi na oplátku poskytuje ochranu a věčně mládí. Je mi krásných 116 let.“

„Měla by ses léčit.“

„Ale vůbec ne,“ zatrylkovala. „Možná jsi už slyšel, že růže se rozšířily kvůli té nehodě v omlazujících laboratořích. Ale nehoda to nebyla, víš?“

„Co to meleš?“ Dostal nůž do té správné polohy, aby o něj pohyby zápěstími dokázal pilovat pouta.

„Už když jsem byla malá, všichni říkali, jak jsem zvláštní,“ zazubila se. „Občas jsem trápila zvířátka. Rodiče mě přivedli k psychiatrovi. Kdybys tak věděl, co mi předpovídal. Chtěl mě poslat do ústavu!“

Polknul syknutí, když se řízl do zápěstí.

„Rodiče to ale nechtěli. Zavřeli mě radši doma. Neměli jsme tam nic, čím bych někomu mohla ublížit. Doufali, že mě přivedou na správnou cestu.“

Rads piloval a piloval.

„Jednou, když mi bylo šestnáct, jsem ale doma našla vřeteno. Zabíla jsem s ním matku a s její zaměstnaneckou přístupovou kartou jsem se dostala do laboratoře. Strašně jsem chtěla vidět tu nebezpečnou růži. Byla, chudinka, zavřená pod tlustým sklem. Rozuměla jsem, jak se cítí.“

„A tak jsi jí pomohla,“ dokončil její řeč. „Vypustila jsi primární růži.“

„Nejen to. Pomohla jsem jí i najít první potravu, aby zesílila. Ze začátku rostla extrémně rychle. Zabíjela všechno kolem,“ smála se. „Nakonec uchvátila celé město. A její oddenky... prostě všechno.“

Vyklouzl mu nůž z prstů. V duchu zaúpěl.

„Až jádro díky tvému tělu zesílí, hravě zničíme všechny hubitele.“

Jen co to dořekla, Rads s řevem roztrhl nařezané šlahouny. Vyběhl a srazil ji. Byla proti němu lehká, proto letěli pěkný kus vzduchem, než dopadli na záda.

„Mohli bysme tu žít spolu... věčně,“ sípala trochu přidušeně a zamrkala jako panenka. Její rty zůstaly svůdně pootevřené. Byla to opravdu nejkrásnější dívka, kterou Rads poznal.

„Věčně budeš hnít v pekle,“ odsekl chladně.

Hned nato se svíjela, škubala sebou a kopala, škrábala a kousala jako kočka. Zasáhla Radse plivancem do oka.

Natáhl se pro bratříčkův batoh. Když se chystala k dalšímu plivanci, zacpal jí ústa lahví herbicidu. Škubala sebou jako o život, ale Rads nepovolil, dokud lahev nevypila celou. Pak ji popadl a hodil do jádra, kde se nabodla na trny. Zelené výhonky zežloutly a nakonec zčernaly.

Šlahouny se ještě chvíli svíjely, než byl konec. Najednou jako by pominulo kouzlo. Ze všech větví vyprchalo napětí a zvolna se sunuly k zemi.

Kaj otevřel oči.

IMPÉRIUM, NAD NÍMŽ SLUNCE NEZAPADÁ

Martin Kolářek

„Major Jack Loomis je tady, pane plukovníku.“

„Ať jde dál.“

Do kanceláře vešel vysoký muž v uniformě majora. Světle hnědé vlasy, růžová pleť, modré oči a atletická postava z něj činily doslova modelového důstojníka Britského impéria.

Plukovník se na příchozího ani nepodíval. Seděl v okázale vyřezávaném křesle za ještě okázaleji vyřezávaným stolem a četl nějaké lejtro.

„Major Loomis?“ zeptal se, aniž by zvedl zrak.

„Ano, pane!“

„No, tak se u nás posadte,“ vyzval ho s neskrývaným despektem v hlase.

„Děkuji, pane.“

Ten člověk páchne jako tchoř! proběhlo plukovníkovi hlavou, když si major sedl naproti němu. *To je odporné. Copak si inženýrská divize neumí udělat vanu?*

„Tady se píše, majore, že žádáte o transfer.“

„Ano, pane.“

„Ale nepíše se tu, kam.“ Poprvé se na svého podřízeného podíval.
„Proč se tu nepíše, kam, majore?“

„Ta žádost je neadresná, pane.“

„To je vám jedno, jestli vás pošleme do Londýna, nebo do první linie někde na Sahaře?“

„Přesně tak, pane.“

Plukovník odložil papír, vstal a upřel pohled na vojáka. „Majore! Britské impérium se rozkládá od jednoho kraje světa ke druhému. Víte, proč tomu tak je?“

„Proč, pane?“

„Disciplína!“ rozkřičel se. „Naše armáda může být takhle úspěšná jen díky tomu, že každý voják ví, kde je jeho místo! Myslíte si, majore, že já chci být v Indii? Že bych radši neseděl doma v Yorkshiru? Ale peču se tady v tom vedru. Proč? Protože to je můj post! Neovládli jsme půlku světa tím, že bychom si chodili k nadřízeným prosínkat o převelení, když nám zrovna nechutná místní menáž! Úkolem impéria je vládnout světu. A našim úkolem je za něj bojovat, kamkoliv nás pošle.“

„Rozumím. Znamená to tedy, že moji žádost nepostoupíte?“

Klid, s nímž major na jeho křik zareagoval, plukovníka překvapil. Chvilí si ho měřil pohledem. Znovu si sedl. „Proč vlastně chcete z Indie?“

„To ti Indové,“ odpověděl Loomis. „Můj oddíl s nimi pracuje na denní bázi. Už dva roky. Každý den! Nemůžu je vystát. Ještě jednou mi řeknou...“ zaimitoval indický přízvuk, „...jistě, pane májorrre... tak už po nich fakt začnu střílet.“

„Vážně? Vadí vám Indové? Vždyť jsou tak úslužní. Když jste Brit, pustí vás sednout, i kdyby měli ustřelené obě nohy.“

„Jenže za tím vším je přesvědčení, že jsou lepší než my. Že oni jsou ti moudří, kteří nám ustoupili, protože stejně budeme v příštím životě tasemnice. Namyšlení bastardi! Přitom nebýt toho, že jsme jim přinesli civilizaci, ještě dnes by léčili choleru pitím kravské moči!“

Plukovník se poprvé od začátku setkání usmál. „Líbí se mi, jak přemýšlíte, majore. Taký nenávidím všechny ty nevděčné barbary,

kterým jsme přinesli moderní správu státu, vědu a železnici a oni, místo toho, aby nám za to líbali ruce, neustále revoltují.“

„Indové jsou ale speciální případ, pane. Je tam ta odporná nadřazenost. Když jim rekvirujete jídlo, vůbec ho nebrání. Jen sedí, medituji a říkají vám, že na pozemských statcích nezáleží.“

„Je zajímavé, že zmiňujete právě jídlo, majore.“

„Proč?“

„Slyšel jste o Sarabhangiho mniších?“

„Neslyšel, pane.“

„No, to je vlastně dobře. Ono by to totiž znamenalo, že k vám unikly citlivé informace. Myslím ale, že toto je vhodná příležitost, abych se drobného vyznění vojenského tajemství dopustil já sám. Sarabhangiho mniši. Hinduistická sekta, která věří, že je tělo pouze iluzí a že je možné zcela odmítnout jeho projevy. Žít jen ze vzduchu, bez nutnosti jíst či pít.“

„No to je dobré. To je nejrychleji vymírající sekta na světě, ne?“

„To je právě to. Minulý rok jsme zničili jeden z jejich klášterů. Srovnali jsme ho se zemí, ale když tam naši vojáci přišli, mniši seděli, meditovali a neměli žádná zranění. Klášter byl navíc naší armádou několik měsíců odříznut od okolního světa. Přesto byli všichni zdraví a bez známek podvýživy.“

„Asi měli plné sklepy.“

„To jsme si také mysleli. Odvedli jsme je proto do vězení a nedali jim najíst.“

„Jo, tak se na ně musí,“ zasmál se Loomis. „Předpokládám, že už druhý den žadonili.“

„Vydrželi měsíc bez potravy. Jen seděli a meditovali.“

„To není možné.“

„Je to tak. Přirozeně jsme chtěli zjistit, jak to dělají.“

„Přirozeně.“

„Při tom došlo i k několika ojedinělým incidentům, kdy jim byla způsobena bolest. Znáte to, nehody.“

„Přirozeně,“ zašklebil se major Loomis.

„Ukázalo se, že jsou vůči bolesti zcela imunní.“

„Jako vážně?“

„Jako vážně. Jistě si dokážete představit, co by pro naši armádu znamenalo, kdybychom tohle uměli. Vojáci, co nemusí měsíc jíst ani pít a jsou imunní vůči bolesti? To by vyřešilo veškeré potíže s logistikou i morálkou. Do deseti let by Britské impérium pokrývalo celou Zemi.“

„Uznávám, je to fascinující. Ale proč to říkáte právě mně?“

„Nemám moc podřízených, kteří by s Indy denně spolupracovali. Je paradox, že i když je nenávidíte, budete jeden z mála Britů, kteří jim rozumí.“

„No a?“

„Vytáhněte z nich to tajemství. Jakkoliv. Poskytneme vám veškerou podporu, kterou si budete přát. Chcete policejní patrolu? Máte ji mít. Zařízení, které jim rozváže jazyk? Není problém.“

„To ale není zrovna moje expertíza, pane.“

„Majore, zjistěte mi, jak vydržet měsíc bez jídla a pití, a já vám dám nejen transfer do místa dle vašeho určení, ale také vás doporučím na povýšení.“ Když viděl, že je major stále nejistý, dodal: „Anebo se můžete vrátit ke své jednotce a budeme se tvářit, že tenhle rozhovor nikdy neproběhl. Je to na vás, Loomisi.“

„Guru, mohu s vámi mluvit?“

„Ale jistě, Jacku, co by sis přál?“

„Jsem tady už pět měsíců a mnohému jsem se naučil. Moc rád bych ve svém studiu pokračoval. Britská blokáda mě však dostává do těžké situace.“

„Muselo pro tebe být těžké za mnou přijít, chlapče. Neboj, chceš-li se vrátit ke svým lidem, zcela tomu rozumím. Člověk musí poslouchat svou dharmu. A ta tvoje možná není dharmou bráhmanovou. Ostatně, narodil ses do rodiny kšátriů.“

„Ne, vy mi nerozumíte! Přeji si u vás zůstat a dál se učit. Postrádám ale vaši schopnost živení se pránou a kvůli blokádě tu už není co jíst.“

Starý učitel se zachmuřil. „Vím, co chceš říct. Ale na to nejsi připraven. Nemůžeš si osvojit siddhy, dokud ses nenaučil překonat své ego.“

„Nechci siddhy, guru. Jen tuhle jednu. Nevidím jiný způsob, jak pokračovat v učení.“

„Pokud to není tvým osudem, pak možná v učení pokračovat nemáš. Třeba je tvůj úkol jinde.“

„Jsem si jist, že není.“

„Jak si můžeš být jistý? Ego člověka snadno zmate.“

„No dobře, ale i kdyby to bylo ego, vybrat si duchovní cestu přece nemůže být úplně špatné. Vážně by byl takový problém, kdybych uměl tuhle jednu věc? Copak lze zneužít umění přijímat pránu?“

„Samo o sobě snad ne. Jenže vy Evropané chcete pořád víc. Ne, neprotestuj. Nemůžeš za to. Vy všichni jste tak připraveni na život svými rodiči a společností. Ani já nemohu dohlédnout, kam by to vedlo. Když se naučíš jednu siddhu, budeš lačnit po další.“

„Máte pravdu, guru, britská společnost nás učí chtít stále víc. Právě proto se do ní nesmím vrátit. Strhla by mě z cesty, kterou jsem nastoupil. Věřte mi, že žádou jinou siddhu už nikdy nebudu chtít. Jde jen o to, abych tu přežil.“

Učitel si povzdechl. „Dobře, možná máš pravdu. I má ostražitost ostatně může být projevem ega. Pojď tedy se mnou.“

Společně došli ztichlými chodbami kláštera ke dveřím, jejichž zámek byl opředený pavučinami. Ty učitel pečlivě odhrnul, dveře otevřel a oba vešli dovnitř.

Místnost na první pohled nebyla nijak zajímavá. Čtverec čtyři na čtyři metry, s kobercem pokrývajícím kamennou podlahu. Stěny byly zakryty těžkými závěsy, jako ostatně ve většině místností v klášteře. Jack často přemýšlel, proč jsou Indové tak posedlí věšením textilií po zdech.

Začali standardní meditací. Jack měl poněkud problém se soustředit, protože mu kručelo v břiše, ale jeho pětiměsíční výcvik se nakonec přece jen zúročil a on myšlenky na hlad zahnal.

„Otevři oči.“

Poslechl.

Zjistil, že zatímco meditoval, učitel sundal závěs z přední stěny. Nyní bylo vidět, že je pokrytá barevnými obrazy, které dávají dohromady složitý diagram.

„Dívej se na tu stěnu, dokud si nezapamatuješ přesně, jak obrazec vypadá. Každou čáru, každé písmeno.“

Trvalo to několik hodin.

„Mám to.“

„Tenhle diagram,“ řekl guru, „znázorňuje vztah všech těl, které tvoří lidskou existenci, a jejich napojení na veškerenstvo. Bílé čáry jsou pránické cesty. Všechny se sbíhají nahore, nad sedmou čakrou, kde se napojují na nekonečnou zásobárnu. Zavři oči a ve své paměti putuj nákresem až k ní. Dokážeš cítit nekonečnou vibrující energii, která tam je?“

„Asi ano. Ale nevím, co s ní.“

„Pránou musíš nasytit postupně všechna těla, od nejvyššího až po to hrubohmotné.“

Fungovalo to. Jacka překvapilo, jak snadné to bylo. Celý život byl krok od schopnosti přijímat pránu. Jen stačilo, aby mu někdo řekl, kde je.

Postupně naplnil všechna těla. Když dokončil plnění hrubohmotného, s uspokojením cítil, že hlad i žízeň zcela zmizely. Byl nasycen a plný energie.

A pak ho napadlo...

„Dá se přijmout prány víc, než kolik tělo potřebuje?“ zeptal se.

„To nevím,“ odpověděl guru. „Proč bys přijímal víc, než potřebuješ?“

„Třeba kdybych chtěl přibrat nějaké to kilo,“ zasmál se. „Prány je přece nekonečno, nebo ne?“

„Pane plukovníku, musíme jít! Už je to u města.“

„Vojíne, musel bych být slepý, abych neviděl obří blob, co požírá hradby!“

Kdyby ho nespatřil na vlastní oči, nevěřil by. Kdo by také bral vážně zprávy o bobtnající růžové hmotě, které pohlcuje vesnici za vesnicí? Zkoušeli do ní střílet, bodat a sekat, zkoušeli ji vyhodit do vzduchu dynamitem, ale jakékoliv poškození se zase hned zacelilo. Blob postupoval stabilní rychlostí a pokrýval stále větší část Britské Indie.

„Kajuta je pro vás připravena, plukovníku,“ řekl mu námořník, který jej měl za úkol přivítat na lodi. „Víte, není příznivý, takže pojedeme pomalu. Ale doktor Reinhard říká, že se ta růžová věc na pobřeží zastaví, jinak by musela vyplnit celé moře. Takže jakmile vyplujeme, měli bychom být v bezpečí.“

Fregata HMS York odrazila od břehu právě ve chvíli, kdy se růžová hmota objevila na obzoru. Město již schvátila a nyní se blížila k přístavu. Její expanze zrychlovala.

Jak se ukázalo, doktor Reinhard se mýlil. Blob neměl s mořskou vodou žádný problém, plaval na hladině a šířil se přes ni dál. Za pár dní dorazí do Afriky, pak do Evropy a Austrálie, a nakonec i na americký kontinent.

Nebude to Britské impérium, ale růžový blob, co pokryje celou Zemi.

Poslední myšlenka, která plukovníkovi proběhla hlavou, než zmizel v růžové hmotě, byla: *To je odporné. Ta věc páchne jako tchoř!*

ŠEDÁ REVOLUCE

Šárka Hieková

První český kandidát na papeže, Evžen Štětina, známý též jako Pius Maximus, opustil církev a vydal se na dráhu neřesti a zločinu. Svým mohutným pyjem razil si cestu nočním městem, nešetře nikoho.

Na druhé straně města učitelský sbor Mengeleho gymnázia řešil kritický nedostatek kávy způsobený somálskými piráty blokujícími kargo, nedávné rozhodnutí o zavření továrny na ibalgin a následné protesty způsobené zejména klimakterickými učitelkami.

Naštěstí policie nikdy nespí.

Marie Šourková si utřela ruce do zástěry, pomalu došla do ložnice svého syna a pohladila ho po tváři.

„Vstávej, Peťulko, už je sedm.“

„Ještě pět minut, mami,“ zaúpěl Petr Šourek a strčil hlavu pod polštář.

„Ale opravdu jen pět minut. Dělán k snídani tvoje oblíbené lívanečky s jahodami a se šlehačkou, tak ať ti to nevystydne.“

Petr zavětral. Maminka ho znala dobře, lívanečkům nemohl odolat. Vstal z postele, přidržel si kalhoty od pyžama, na kterých mu předchozího večera praskla guma, a následoval lívancovou vůni do kuchyně. Posadil se ke stolu před plný talíř, vdechl aroma mírně nakyslého těsta a slunečnicového oleje a... zvedl se mu žaludek.

„Dneska asi nebudu.“ Dal si dlaň před ústa a odstrčil talíř.

„Neměl jsi to včera tolik přehánět s tou oslavou,“ zamračila se matka, odnesla lívance a postavila před syna hrnek hořkého čaje.

„Čtyřicáté narozeniny a povýšení na kapitána v jeden den, to chtělo zapít,“ mumlal syn omluvně a klopil oči.

Od dalšího výslechu ho naštěstí zachránilo zvonění mobilu.

„Šéfe, máme tu další případ,“ křičel z přístroje poručík Pytlík.

„Jsem tam za deset minut,“ odpověděl kapitán Šourek, bleskurychle se oblékl, a ještě rychleji zmizel z matčina přísného dohledu.

Na místě činu, ohraničeném policejní páskou, už na něho čekali poručík Romeo Pytlík a koroner Bandolero Hrobařík.

„Rači bych tam nechodil, šéfe,“ přivítal ho podrážený a chabě se pokoušel zabránit kapitánovi přijít blíž k tělu oběti.

„Takových už jsem viděl.“

„Tohle ještě ne. Vrah doslova vyšukal oběti mozek z hlavy.“

„I tohle už jsem viděl.“

„Ale přes řitní otvor.“

„Tak to jsem ještě neviděl. Jděte mi z cesty.“

Kapitán Šourek překročil pásku a svižným krokem došel k mrtvole muže, ležící na břiše. Oběť měla stažené kalhoty, řitní otvor zvětšený asi tak na desetinásobek původní velikosti a všude kolem byly cákance krve.

Šourek se ani nestačil otočit nebo kousek poodejít, jen se ohnul v pase a vyzvracel všechno, co jedl v uplynulých pěti dnech.

„Znečistil jste mi místo činu,“ zlobil se koroner.

Kapitán však místo odpovědi vyvrhnul další dávku.

„Přejedl jste se gumových hadů?“ komentoval Pytlík obsah šéfová žaludku.

„To jsou ústřice.“

„A mrkev?“

„Mrkev jsem nikdy nejedl, mám na ni alergii.“

„Babička říká, že mrkev člověk vyblíje vždycky, i když ji nejedl.“

„Jo, a taky hrášek,“ přidal se koroner.

„Tak dost, jsme tady kvůli vyšetřování,“ usměrnil je Šourek, sebral Pytlíkovi kelímek s čajem, vypláchl si ústa a znovu se podíval na oběť. „Zopakujte mi, co jste zatím zjistil.“

„Po pachatelovi pátrají ve všech větších i menších městech, u nás je to zatím jeho druhá oběť. Musí mít zřejmě enormně velký... velkýho, protože jsme nezjistili žádné stopy po cizích předmětech. Oběťmi jsou muži, ale to je také jejich jediný společný rys, jinak mu nezáleží na věku, výšce, váze, barvě pleti...“

„A to znamená co?“

„To znamená, že pachatel nikoho nediskriminuje.“

„To znamená, vy chytřej, že jestli pachatele brzy nedopadneme, můžeme přijít na řadu i my.“

„Jako přímo my dva, šéfe?“

„No, u vás, poručíku, udělá pachatel možná výjimku. Je to všechno, nebo tam máme ještě něco?“

„Jo, pachatel ještě za sebou nechává růžový kondom,“ odpověděl horlivě poručík.

„Tentokrát s třešňovou příchutí,“ ozval se koroner a kapitán si ještě jednou mírně ublinknul.

Zrníčko rýže z paelly mu vystřelilo z nosu přímo do kelímku s čajem. Vrátil čaj mladšímu kolegovi a znovu si prostudoval poznámky. Tohle v Trčicích ještě neměli.

Ředitelka Mengeleho gymnázia v Trčicích, Růžena Kostohryzová, si posunula na nose silné brýle a zjedнала si ticho.

„Situace je vážná, kolegyně,“ pronesla zvučným barytonem a přísně pohlédla na tělocvikáře Vošahlíka, který se chystal opět protestovat, že on je kolega. „Už tři měsíce nemáme kvůli těm zatraceným pirátům kávu a teď ještě tohle. Jediná továrna na ibalgin v zemi, která je shodou okolností v našem městě, ukončila výrobu.“

„To jsou určitě jen fámy,“ řekla dějepisárka Pazourková.

„Bohužel ne. Mám to potvrzeno přímo od ředitele,“ trvala na svém Kostohryzová a položila na stůl nějaké lejtstro. Němčinářka Ladislava Nováková a češtinářka Hilda von Arburg se jej zmocnily jako první.

„Je to pravda,“ potvrdila slova ředitelky Hilda von Arburg a poprvé v životě uronila slzu.

„Co budeme dělat? Do konce roku zbývají ještě dva měsíce,“ ječela učitelka hudební výchovy Sípalová a trásl se jí ruce.

„Copak do konce roku, mně zbývá rok do důchodu,“ vyjela na ni chemikářka Zkoumalová, rozená Hliníková.

„Panebože, myslel vůbec někdo na ty ubohé děti?“ vložila se do debaty Dáša Nerušilová, učitelka humanitních věd.

„Děti, děti, možná, že po prázdninách ani žádná škola nebude,“ panikařila fyzikářka Skákavá a vrhla se k otevřenému oknu.

„Klid,“ zaťukala Kostohryzová zlomeným ukazovátkem do stolu. „Jsme vzdělaní lidé. Určitě přijdeme na nějaké řešení.“

„Kolegyně Zkoumalová by mohla něco vyrobit v tom svém chemickém kabinetu,“ přispěla svou troškou do mlýna matikářka Vyčítalová.

„Tam je toho tak na jeden den,“ mávla rukou chemikářka. „Ale zeptám se sousedovic kluka. Stěží dokončil sedmou třídu, ale pervitin uvaří i z krmení pro rybičky a naftalínu. Určitě by zvládl i ibalgin.“

„No, vida, tomu říkám konstruktivní nápad. Píšu si,“ pochválila ji Kostohryzová, udělala si poznámku a zamračeně se podívala na ostatní. „Tak honem, další návrhy.“

„Já teda nemám žádný nápad jako tady kolegyně Zkoumalová,“ špitla ze zadní části sborovny školní ekonomka Švorcová, „ale pokud tu továrnu zavírají dneska, musí mít přece ještě nějaké nevyexpedované zásoby. A v lékárnách určitě taky ještě něco bude.“

Sborovna se vyprázdnila během deseti vteřin. O pět minut později se rozlícený sbor učitelek, ozbrojený ukazovátky, pravítky, kružítky a zabavenými praky, vřít se na továrnu a všechny lékárny ve městě.

„Tak ti nevím, Peťulko,“ vzhledla paní Šourková od večerních zpráv a obrátila se na syna. „Není to ta paní, co tě měla na biologii?“

Kapitán Šourek odložil příbor a soustředěně se podíval na obrazovku. „No jo, Křečožilová. Ona ještě žije?“ zeptal se sám sebe právě ve chvíli, kdy zmíněná učitelka zamávala transparentem a plivla přímo proti kameře.

Úplně Šourkovi připomněla záběry, které se používaly při školeních a na kterých v sedmdesátých letech rozháněla policie máničky vodními děly.

Stejný pocit měla zcela jistě i učitelka. Oči jí za tlustými skly brýlí zářily vzrušením a v extázi na sobě roztrhala polyesterovou, květovanou halenku. To už naštěstí kamera nezabrala.

Ve stejný okamžik zazvonil mobil. Služební, i ten soukromý.

„Musím do práce,“ zavrčel vztekle kapitán a zamířil ke dveřím.

„Aspoň si to dojez! Rajskou máš přece rád,“ volala za ním matka, ale syn už ji neslyšel.

Odvolání do práce se netýkalo jen útoku na továrnu a lékárny, ale bohužel i další oběti sériového vraha.

Na rozdíl od minulé oběti, které už bylo nejmíň sto, se tentokrát jednalo o mladého muže atletické postavy.

„Vidíte, šéfe, bránil se. Zkoušel sevřít hýždě, ale ten šílenec ho úplně rozpůlil,“ hlásil poručík Pytlík.

„Zase růžový kondom?“

„Tentokrát malinový,“ hlásil Pytlík.

„Ale fuj. Máte počkat na kluky z laborky. Nějaké další stopy?“

„Ještě jsme místo činu pořádně neohledali.“

Kapitán chtěl něco odpovědět, ale nedostal se k tomu, opět mu v kapse zazvonil mobil.

„Tak to bylo kvůli těm říčním učitelkám. Volal přímo policejní prezident. Má to prioritu před vším ostatním, protože jedna z nich je jeho bývalá manželka. Máme je prý zavraždit, zabít, zakopat, vystřelit na Měsíc, ale hlavně musíme zabránit dalšímu skandálu.“

„Co budeme dělat?“

„Tohohle si převezme koroner a my pojedeme na služebnu se poradit. Snad bude mít někdo nějaký dobrý nápad?“

„Dobrý nápad, šéfe?“

„Já vím. Musíme doufat.“

Na služebně bylo živo. Kromě několika příslušníků, kteří odjeli k hromadné havárii na D1, se v zasedací místnosti tísnil úplně každý.

„Došel čaj, šéfe,“ hlásil jeden z mladších kolegů, rotný Mrňous, a vrazil Šourkovi do ruky hrnek.

„Aha, a co teda pijeme?“

„Převařenou vodu.“

Kávová krize trvala tři měsíce a už několik dní po jejím vypuknutí nezbyl na pultech jediný sáček kávy, láhev koly či plechovka redbullu. Nějakou dobu ještě policisté využívali zabaveného kontrabandu, ale brzy došel i ten. Podsvětím se nesly historky, jak kdosi prý vyměnil balíček zrnkové jihlavanky za nového mercedesa.

„Děkuji, rotný, vy to dotáhnete daleko,“ ušklíbl se Šourek a snažil se protlačit dopředu, aby lépe slyšel přednášejícího majora Frčka. Ten byl možná vzdělaný muž, ale o případu fanatických učitelek měl jen velmi omezené informace a na žádnou z otázek neznal odpověď.

„Co bude s tím řiťopichem?“ ozval se někdo z davu. „Nejdřív by se mělo vyřešit tohle. Jeden aby se bál na noční pochůzku.“

„Běžte se podívat do márnice, jak zřídil souseda,“ křičel další.

„Vám se to mluví, ale moje děti chodí ještě do školy,“ ozvala se podpraporčice Vostrá.

„Tím spíš, Vostrá, přece nechcete, aby přišly o tátu.“

S každou minutou byla debata vzrušenější. Napětí sílilo, jeden křičel přes druhého, ale nikdo nepřišel s ničím, co by se dalo použít. Nakonec major Frčka musel přiznat porážku a schůzi rozpustit.

Kapitán Šourek se chtěl vrátit domů a dojít rajskou, ale místo toho zamířil do své kanceláře. Posadil se za stůl a položil hlavu na plastovou desku, vyrobenou z recyklovaných petlahví. Znova byli na začátku. Pius Maximus zřejmě právě někde zasvěcoval další oběť do tajů análního sexu a učitelky drancovaly nemocniční sklady.

„Možná bych něco měl,“ ozval se nesměle poručík Pytlík.

„Co? Kapavku?“

„Ne. Nápad.“

„Vy, Pytlíku?“ zareagoval udiveně kapitán Šourek. „Tak sem s ním, dneska беру všechno.“

„Sestra je bulvární novinářka. Pracuje pro Flák a tu populární internetovou televizi Fáma News.“

„A co já s tím?“

„Víte, jak rychle se šíří poplašné zprávy. Stačilo by rozhlásit, že zásoby ibalginu jsou ještě v tom protiatomovém krytu za městem. Zrovna tak rozhlásíme, že v rámci experimentu se tam chystají strávit týden Zdislav Uzdechcal, alias český Ken, model plavkové módy Onan Kůžička a Čestmír Konečník – muž roku.“

„No a dál?“

„Na ibalgin se chytí učitelky a na ty hochy zase Pius Maximus.“

„Ježíš, Pytlík, vyjádřete se konečně! Kam tohle všechno povede?“

„No kam? Na pár dní je tam zavřeme a buď zkrotěj učitelky Maxima, nebo zkrotí pyjus Maximus ty učitelky.“

„Že bych z toho byl odvařenej, to teda nejsem, ale... nic jiného nemáme, dávám vám zelenou.“

Poručík Pytlík zatelefonoval sestře Carmen Pytlíkové a o několik minut později vířila zpráva éterem.

„Tak, a teď rychle ke krytu,“ zavelel kapitán Šourek. „Nastražíme rohynol nabarvený na růžovo a připravíme jim pěkné občerstvení, kýbl lubrikantu a hromadu jahodových kondomů.“

Plán, ať byl jakkoli šílený, vyšel.

Fanatické učitelky i nadržžený Pius Maximus se chytily do pastí.

Spadla klec. Přesněji železobetonová vrata potažená dvojitým ocelovým pláštěm a olověnou vrstvou.

„Poručíku, kde máte klíče?“ zeptal se kapitán Šourek, když jejich policejní vůz zastavil o týden později před krytem.

Poručík Pytlík prošacoval kapsy, ale marně.

„Já jsem... no... asi jsem je...“

„Už zase? To už byly tkaničky do bot, vysílačka, služební pistole, zápisník, a dokonce i ta pěkná tužka, co jsem vám dal loni k Vánocům. A teď klíče! To nemůžete být trochu opatrný?“

„Sorry, šéfe.“

„No, nevádí, vydrželi to tejdén, pár dní ještě počkaj. Pak sem pošleme zámečníka. Tak co? Případ vyřešený, jdeme na pivo.“

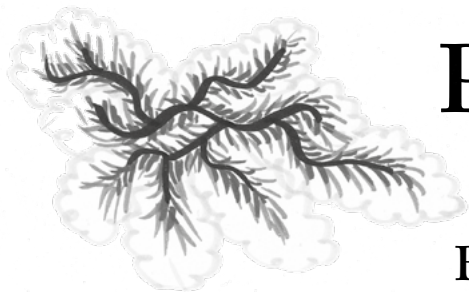

Atomový kryt byl otevřený o dva dny později. Pius Maximus a učitelky, včetně kolegy Vošahlíka, se zabarikádovali uvnitř a podle zaručených zpráv deníku Flák a populární internetové televize Fáma News, tam utvořili komunitu a žijí spokojeně dodnes.

V Trčicích opět zavládl klid.

Zatím.

PINK UP

Barbora Bukačová

Boybandy jsou jako padající hvězdy. Na chvíli zazáří a pak navždycky zmizí v černotě.

O Pink Up, ať si chtěli namlouvat cokoli, to platilo taky. Jejich loď už hořela v atmosféře.

Blikající světla a kravál vzbudily Rawea z příjemného šlofíka. Na chvíli zpanikařil, když ho v polospánku napadlo, že zmeškal začátek turné a usnul na jevišti. Potom se uklidnil, protože mu došlo, že to je jen červený poplach a hučení neznámého původu. Okamžitě znovu zpanikařil – protože to byl červený poplach a hučení neznámého původu!

„Co je? Co se děje?“ zaječel a pokusil se vyskočit ze svého sedadla. Zadržel ho bezpečnostní pás.

Ospalost z něho opadla a jeho smysly okamžitě zahltil chaos. Přístroje, jejichž funkci neznal, divoce pípaly a dávaly najevo, že nic není ani trochu v pořádku. Kabina malého raketoplánu, který je měl dopravit na prkna, ze kterých hodlali pokorit galaxii, se otrásala a škubala. Rawe se instinktivně zachytil opěradla před sebou a všiml si, že na sedadle, které k němu patřilo, někdo sedí.

„Taede! Co se děje?“ snažil se překřičet hluk, který je obklopoval.

Černovlasý mladík ale nereagoval. V ruce měl svůj tablet a na uších, ozdobených množstvím náušnic, velká sluchátka. Raweovi se podařilo trochu nadzvednout a strhnout mu je z hlavy. Potom s ním otřes hodil zpátky do sedadla.

„Co se sakra děje?“ zopakoval už téměř nepřičetně.

„Oh, jsi vzhůru? Škoda,“ pronesl Taed netečně. Rawe jeho vyrovnaný hlas přes úpění kovových stěn sotva slyšel. „Vrať mi laskavě

ta sluchátka, ať aspoň nemusím poslouchat tvoje kňourání, když už musím umřít.“

„Umřít?“ zapištěl Rawe vyděšeně.

„Ano. Stala se nehoda a teď všichni umřeme,“ shrnul to Taed. „Zrovna píšu poslední příspěvek na sociální média, tak jestli dovolíš...“

„Počkej, jaká nehoda? Kde je pilot? Proč něco neudělá?“

„Těžko říct, ale evidentně moc nepilotuje. Odhaduju, že je mrtvý.“

„Mrtvý?! A - a kde je Danny?!“

Danny byl manažer Pink Up. Manažeři přece mají vyřešit jakoukoli situaci a postarat se o své svěřence. Rawea nezajímalo, jestli to byl omyl v hotelu nebo hořící raketoplán. Manažer měl svoje povinnosti!

„Támhle,“ pohodil Taed hlavou směrem za jejich záda.

Když se Rawe ohlédl přes rameno, uviděl spršku sršících jisker a zpoza posledních sedadel vyčuhující nohy v naleštěných žlutých botách.

„Myslím, že bude taky mrtvý.“

„Jak? Jak můžou být všichni mrtví?!“

„Při nehodách ve vesmíru se stávají nepříjemné věci, Rawe. Věci, které způsobí, že lidi umřou. Nevím, co na tom nechápeš.“ Taed vypadal poněkud podrážděně, protože se nemohl přes okolní hluk soustředit na svůj veledůležitý status, ovšem i přes to se vrátil k tabletu a soustředěně dál psal. „Upřímně doufám, že aspoň signál ještě vydrží,“ poznamenal a dál si Rawea nevšímal.

Ten pochopil, že s basistou už nemá cenu se pokoušet navázat hovor. Rozhlédl se po vnitřku raketoplánu. U dveří vedoucích do pilotní kabiny spatřil další dva členy skupiny. Jejich majestátně vysoký frontman Tsushima se svými dlouhými, bílými vlasy byl jako vždycky maják klidu a rozumu.

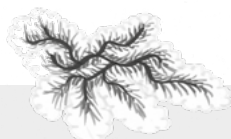
„Klid, přátelé. Teď je důležité, že jsme všichni spolu. Ještě není všechno ztraceno.“

„Copak ty víš, jak se tohleto řídí?“ skoro vzlykl Reginald, poslední člen Pink Up, a vystrašeně ke staršímu kolegovi vzhlížel. Tsushima mu položil ruku pevně na rameno.

„Ještě jsem neseděl v ničem, co bych nedokázal řídit,“ usmál se na něj povzbudivě. Potom se pohledem setkal s Raweovými vytřeštěný-

ma očima. Odhodlaně kývl a otevřel dveře do pilotní kabiny.

Neměl ve skutečnosti ani tušení, jak se řídí raketoplán, ale jediný pohled na zčernalou konzoli pod pozůstatky pilota mu napověděl, že na tom nezáleželo. Skrz přední okno se mu naskýtal dokonalý výhled na povrch planety, ke kterému se nezadržitelně blížili.

Můj lid na této planetě žije už věky. Klidný život. Tichý život.

Tento svět je drsný, hrubý, tmavý. Nemůžeme se od něj víc lišit.

Vznášíme se. Bez pevné formy, bez jediné kosti v těle. Záříme jako spodní strana oblak při západu slunce. Jako květiny, zde tolik vzácné. Měkcí, jemní, růžoví.

Celá hejna plují oblohou nad kamenitými pláněmi. Nad hustými lesy. Hejna našich křehkých těl, mých předků, mých potomků. Prostý život... šťastný život.

Někdy se stane nehoda. Uprostřed pralesa upadne větev ze stromu. Sesype se hrstka písku s kamínky. Ti, kteří jsou blízko, nevydrží. Naše těla, vznášející se nehybným vzduchem, nesnesou tak silné otřesy.

Truchlíme pro ty, kteří zaplatili životem, a pamatujeme si je navždy. Ale žijeme dál.

... něco se děje.

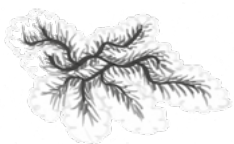
Náhle - cítíme neklid. Starší trochu zrychlí pohyb dlouhých, krajkovitých chapadel. Vzduch se chvěje. Vibruje. Bouří. Pulzuje. Duje. Vaří se. Hoří. Duní.

Naše těla nesnesou tak silné otřesy.

Jsem daleko. Nejdál ze všech. Nejvýš ze všech. Vzduch není tak hustý. Unáší mě vítr.

Cítím, že se moje tělo napíná. Slyším v mysli pláč všech, co byli přede mnou, i co přišli po mně. Volání o pomoc, když pukají a padají k nelítostnému povrchu. Volání plné hrůzy...

Nikdo nepřežil. Jen já. Náhle... jsem sám.

Konečně nastalo ticho.

Pralesem se táhla dlouhá trhlina, lemovaná orvanými větvemi a vyvrácenými kořeny letitých stromů. Malý soukromý raketoplán trčel z čerstvě rozryté hlíny, kam se skoro celý na konci své brzdné dráhy zabořil. Po nečekaném hluku havárie se opět rozhostil mírumilovný klid.

Po nějaké době se zadní dveře lodi se skřípěním otevřely. Ven se vyvalil kouř a čtyři mladíci ulepení od zbytků záchranné protinárazové pěny. Zůstali stát u zkrouceného plavidla, jejich jediné připomínky známé civilizace, a rozhlíželi se zaraženě kolem sebe.

„Sakra. Není tady vůbec signál,“ promluvil jako první Taed, který se víc než o okolí zajímal o stav svého tabletu.

„Signál? Signál?! Buď rád, že je tu kyslík, chytráku, na signál se vykašli!“ utrl se na něj Rawe a zamával kolem sebe rukama.

„Přátelé, soustřeďte se na to, co je skutečně důležité. Pink Up jsou stále tady, neporušení, v plné sestavě a jen tak se nevzdají!“ chopil se slova Tsushima. Jeho bílé vlasy byly i přes nedávnou nehodu stále hebké a vzdušné. Nyní slavnostně zaválaly v lehkém vánku, aby podtrhly důležitost jeho slov.

„To je vážně skvělé, že jsme kompletní hudební skupina. Smůla, že kromě toho jsme jen čtyři joudové, kteří v divočině nepřežijou ani den. A taky to vypadá, že Reg má otřes mozku,“ brblal Taed s rukama založenýma na prsou. Zraky všech sklouzly k nejmladšímu členovi skupiny, který se držel Tsushimy za nohu a stále plakal. Tsushima ho poplácával po hlavě.

„On to zvládne. A my taky. Nechci tady žádné negativistické řeči, rozumíš, Taede?“ upřel přísný pohled na basistu, který zavrtěl hlavou a raději se rozhlédl poprvé pořádně kolem.

„Co to je za humus?“ pozastavil se nad zvláštní rosolovitou hmotou, která v menších či větších kupičkách ležela všude okolo nich, kam až jejich oči dohlédly. Byl jí pokrytý praes a dokonce

i jejich čerstvě ztroskotaný raketoplán, prostě všechno. Nejpoutavější na ní byla její výrazná barva.

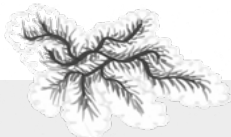
„Malinový pudink?“ promluvil poprvé souvisle Reginald, kterého právě ta barva vytrhla z hysterického zoufalství. Než ho stačil kdokoli zastavit, strčil do nejbližšího kopečku prst. Tsushima ho pohotově popadl za paži. Dřepl si k němu na zem.

„Poslouchej mě, Regi. Ať je to cokoli, jsem si téměř jistý, že malinový pudink to není. Potřebuju, abys mi slíbil, že to nebudeš jíst, rozumíš?“

Reg vypadal zklamaně, ale poslušně přikývl. Smutně hleděl na svůj prst obalený lákavou substancí.

„Výborně, tak se mi to líbí. Disciplína a odvaha nás dostane ze všech nesnází, jakkoli beznadějně to vypadá. Teď úkol pro všechny. Pojďme zpátky dovnitř a najdeme všechno, co se nám může hodit.“

Na ta slova se mladíci odebrali s větším či menším remcáním zpět do zničeného raketoplánu.

Klesám. Hledám. Pátrám.

Je ticho, žádný zpěv. Žádný příběh táhnoucí se stoletími mi nezní v mysli. Všichni zahynuli. Opravdu všichni... kromě mě.

Už vidím tu nebeskou schránku, která způsobila naši zkázu. Leží obklopena mrtvými těly všech mých přátel, mé rodiny, mého lidu. Vše je nehybné.

Až na cizí tvory. Chodí po zemi. Jako bytosti z legend, které prý kdysi brázdily naši planetu. Už je to nekonečně dávno. Teď jsou zpět a přinášejí smrt a ničení. Poslové posledních dnů.

Vynášejí svoje nástroje. Záhadné předměty, které náš svět nikdy předtím nespatriil. Naše země je už jejich. Vznášejí svůj pradávný, nepopíratelný nárok.

Jímá mě hrůza, ten největší děs. Připlul jsem až příliš blízko a teď se obracím na útěk. Snad si mě nevšimli. Prosím, mocný všehomíre, dej, ať mě ušetří... Bojím se.

Není jim ničím svatý odpočinek mrtvých. Nenechají mým soukmenovcům spočinout. Oni – !

„Regi! Sakra, říkali jsme ti všichni jasně, ať ten malinovej pudink nežereš!“ rozkřikl se Taed a plácl kytaristu přes ruku. Pozdě. Celou hrst podivné želatinové hmoty si už strčil do pusy.

„Ale je to dobrý! Dokonce to i chutná jako malinovej pudink!“ namítl Reg a poprvé od nevalného přistání se trochu usmál. Ostatní se po sobě podívali.

„No... stejně to nejez. Nikdy nevíš, jestli to není jedovaté,“ napomenul ho Tsushima.

„Já myslím, že není,“ trval na svém Reg a hladově se rozhlížel po okolí.

„Hádám, že to co nevidět zjistíme,“ zavrčel Taed.

Vynosili ven už všechna svoje zavazadla a další věci, které uznaly za užitečné. Na několika bedýnkách ležely také naleštěné žluté boty. Nikdo to nechtěl přiznat, ale všichni je chtěli pro sebe. Zatím se shodli, že je použijí na výrobu pomníku těch, kdo nehodu nepřežili.

Konečně z raketoplánu vyšel i Rawe.

„Takže se ti podařilo poslat nouzový signál?“ ujistil se Tsushima.

Bubeník jen pokrčil rameny.

„Nemám tušení. Něco to udělalo. Tak nějak doufám, že to vysílá samo od sebe.“

Vysloužil si uznanou herdu do zad od hrdého frontmana.

„No vida! Takže záchrana se blíží. Co nevidět se odtud dostaneme. A potom ukážeme celé galaxii, že jsme víc než banda hudebních nedouků, co náhodou vyhrála v talentové soutěži. Ukážeme jim, co v nás doopravdy je!“

Den pokročil a začalo se stmívat. Mladí muži si netroufali příliš se vzdalovat od raketoplánu, ale utábořit se přímo v něm se jim taky nechtělo. Posadili se tedy nedaleko na malé prostranství, které

bylo nejmíň zamořené zvláštní kašovitou substancí jim neznámého původu. Už se nepokoušeli bránit Reginaldovi, který si ji nabral do misky a spokojeně ji dlabal.

Oheň rozdělat neuměli, takže se shlukli kolem trofeje z talentové soutěže, kterou zachránili z trosek. Žádné skutečné teplo jim sice neposkytla, ale hřála je na srdíčku.

„Nemůžu uvěřit, že tvoje kytara to přežila, Regi. To je znamení, že Pink Up jen tak něco nezlomí!“

„Tsushi, mohl bys už konečně přestat s těma tvýma motivačníma kecamy? Jsme v největším zapadákově vesmíru odkázaní jen sami na sebe, což dokazuje, jak zoufalá tahle situace doopravdy je!“ utrl se na frontmana Rawe.

Tsushima nevzrušeně pohodil dokonalými vlasy.

„Nesmíš vidět překážky, ale výzvy, Rawe. Soustřeď se na to pozitivní, to je jediný způsob, jak něčeho dosáhneš.“

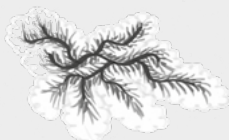
„Řekni to Dannymu a pilotovi!“

Na chvíli se rozhostilo ticho a všichni se truchlivě zadívali na žluté naleštěné boty. Ovšem Tsushima se na dlouho odradit nenechal.

„Jak jsem říkal, musíš vidět ty pozitivní věci. Někdo nás určitě brzo vypátrá a zachrání. Navíc, toho malinového pudinku, ať je to, co je to, jsou tady kolem tuny, takže hlady taky neumřeme,“ pokynul ladně směrem k Regimu, který byl stále živý, zdravý a dokonce se zdál i v dobré náladě. „Ber to jako... takový neplánovaný teambuilding. Šance ještě víc se stmelit a sehrát. Což mi připomíná... měli bychom rozhodně trénovat. Regi!“

Kytarista neochotně odložil svou misku růžové hmoty. Určité věci měly přednost i před malinovým pudinkem. Vzal do rukou svou kytaru a opuštěnou, zdevastovanou krajinou se rozlehly první akordy titulní písně zbrusu nového alba skupiny Pink Up.

Ostatní sice neměli své nástroje, ale mohli se přidat aspoň zpěvem, který tým získal na síle a dodával jim naději, že všechno zlé odezní a oni budou dál pokračovat na cestě za svými sny.

Zoufalství a smutek mi berou sílu. Nejsem dost rychlý. Nemohu být rychlý. Naše těla nejsou stvořena pro útěk. Máme se vznášet, rozjímat ve věčně nehybném vzduchu...

Jsem moc blízko těm cizím bytostem, které se rozhodly dokonat své dílo. Cítím vibrace. Cítím... vlny, poryvy, chvěju se... je to příliš.

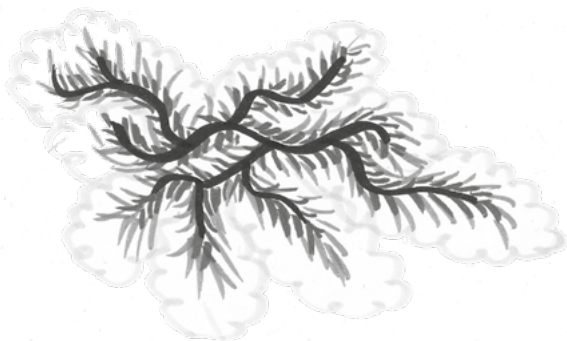
Naše těla nesnesou tak silné otřesy.

Poslední, co mi prolétne hlavou... Budu se svými lidmi. Byla nám souzena záhuba. Nemůžu se vzpírat osudu.

Je konec.

„Od první chvíle, co tě znám..., rozpoutáváš... apokalypsu, v mém srdci... apokalyyypsuuu...“

POSLEDNÍ NÁLEZ

Miroslav Hokeš

Krev mi bušila ve spáncích už ve chvíli, kdy jsem přecházel liduprázdnou ulici, rozpraskanou a zarostlou téměř metr vysokým plevelem. Jen zběžně jsem přelétl pohledem řadu chátrajících vraků na parkovišti opodál. Měly by být zdemolované, spálené, vyrabované, nebo ještě líp, měly by se povalovat na bocích a podvozky vzhůru po silnicích jako ve správném postapo filmu ze starých časů, a ne tady stát takhle hezky vyrovnané jako exponáty na autosalonu. Jenže život není Hollywood; tyhle kousky neměly vypáčené zámky ani rozbitá skla, uvnitř nechybělo nic, co tam jejich majitelé zanechali, nejspíš měly i benzín v nádržích, pokud tedy už nevypřchal. Prostě jen zůstaly stát a už nevyjely na další cestu. Jako celá ulice kolem, celé město, celá naše zem.

Přehodil jsem si sestaveného Garretta přes rameno, cívkou dopředu, k opěrce ruky na opačném konci jsem zahákl malou tašku s tou hrstkou věcí, které jsem považoval za důležité pro život a nemohl si pro ně dojít do nejbližšího opuštěného domu nebo obchodu. Před lety by se mi vysmál každý slušný prepper, poradil by mi, ať si radši seženu pušku nebo samopal a ne detektor kovů, na kterém nosím uzlíček jako hloupý Honza, když jde do světa. Jestli dnes ještě nějakí prepeři žijí, docela jistě už by se mi nesmáli. A nejen proto, že dnes už se nesměje nikdo ničemu...

Kráčel jsem pozvolna stoupající ulicí výš a výš, míjel zpustlé zahrady podobné spíš americkým prériím, prázdné domy, před

kterými si už nehrály děti, za ploty neštěkali psi, lidé se neslunili na lehátkách, nesekali trávu a neopravovali auta. Kdepak, tady po mně nikdo střílet nebude. I kdyby tu snad někdo žil, proč by měl? Dům s číslem popisným 2855 stál na svém místě, stejný, jak býval, jen neskutečně zarostlý a s omítkou na několika místech opadanou. A cedulka, klasický plechový obdélník s bílými číslicemi na tmavě modrém podkladu, ta přečkala do dnešního dne úplně beze změny. Oči se mi zalily slzami.

Jen nekoukat vlevo, jen se vyhnout místům, kde stojí sousední domek! To už bych nemusel zvládnout vůbec. Naštěstí je dávno skryla řada smrků, dnes už vysokých a hustých jako kdekoli uprostřed lesů.

Raději jsem stočil pohled na opačnou stranu. A vida, tak přece jen tu není úplně prázdno! Před budovou vpravo posedával otrhaný děda, oči upřené někam k obzoru, člověk by skoro až řekl, že se kochá výhledem, kdyby v jeho tváři byla vidět aspoň špetka něčeho jako spokojenost.

„Pane, bydlí někdo tady?“ mávl jsem k domu před sebou.

„Asi ne, synku. Určitě ne. Já vlastně ani nevím,“ utrousil stařeček a přestal dávat najevo, že by ho má přítomnost dál jakkoli zajímala. No, co jiného se nakonec dalo čekat?

Stáhl jsem z Garretta tašku, zalovil dlaní až úplně u dna a vytáhl lehce zašpiněnou hranatou Vartu. Baterie, má poslední, byla téměř vybitá, však si taky v detektoru odsloužila své. Ale co, nakonec, stačí mi chvilíčka. Snad jen pár minut, pár vteřin. Ty největší a nejdůležitější chvíle bývají někdy prchavé jako vánek za horkého dne...

„Hele, Mára z béčka říkal, že prej přijedou i z Ameriky!“ Jarek upaloval dolů od školy, až mu brašna na zádech nadsakovala jako splašený kůň a jeho vlastní dech taky připomínal šampióna, co právě doběhl Velkou pardubickou. V těláku byl vždycky eso, na hřišti vydržel i v létě až do tmy a ani trochu se nezadýchal, teď ale supěl a chrčel, jako by měl každou vteřinou vyplivnout plíce.

„Mareš kecá, až mu od huby padají bobky. Mně nedávno vyprávěl, jak viděl u strejdy na Moravě přistát na poli ufouny.“ Otráveně jsem si odplivl do kanálu. „Kde ses motal? Čekám na tebe před školou od oběda.“

„Trochu jsem se s ním zdržel, no... Hele, a co když tentokrát nekecá? Jeho táta dělá na závodech pořadatele, tak snad ví, co tam bude za auťáky! Říkal něco o týmu z Kalifornie, myslím.“

No jo, co když nekecá? Na pár okamžiků jsem se zasníl. Závody na dráze za městem, to je vždycky událost jak hrom. Spousta lidí a spousta zvuků a spousta barev, na auťákách a na praporech a na bundách u stánků s cukrovím a s modely a s fotkami. Svět barevný jako myšlenky každého pátáka, balzám na mozek po šedivém týdnu lavic, tabulí a domácích úkolů. I bez aut ze zámoří je na co se dívat, ale kdyby...

„Ty vole, mrkej!“ Jarkův výkřik mě vytrhl z myšlenek a zaplašil příjemné sny, ovšem ne nadlouho. Ohlédl jsem se k ohradě s plakáty; tam, kam mířil jeho ukazovák, viselo cosi, co tam včera docela jistě ještě nebylo. Ohnivě rudý nápis RALLYE olemovaný ze všech stran jásavými žlutými plameny nešel přehlédnout ani z dálky, stejně jako záběry několika zúčastněných vozů, těch nejrychlejších, nejdražších nebo možná prostě těch, co se nejlíp vyjímají na plakátech. Ale teprve při pozornějším pohledu zblízka...

„Koukej, to jsou oni!“ Jarek nadšeně bouchl do prken, přímo do obrázku ladně tvarovaného oranžového auta, jako by chtěl zbořit celý plot. „San Diego... To je v té Kalifornii, že jo?“

„Jo, je, ale člověče, tohle je ještě větší pecka, než bys čekal!“ Kývl jsem hlavou k americké káře, jen tak nenápadně, lehce, však to, co teď vybalím, nepotřebuje žádná přepálená gesta. „O tomhle žihadle jsem četl v posledním Ábíčku. Fordka, nějaký nový typ, velký výkon, pořádná rychlost a prý i tam u nich v Americe je jich zatím jenom pár. A teď bude tady u nás, v té naší díře!“

„Ne!“ Jarek vyvalil oči, až mu málem vypadly z důlků. „Vsaď se, že tohle ještě neví ani Mára! To by se tvářil jinak, když jsem se s ním dneska bavil!“

„Určitě neví, on se v tom zas až tak nevyzná. Ráno si ho pěkně vychutnáme!“ Nadšeně jsem zatleskal. Sluníčko pálilo z bezmračné

oblohy a svět byl tak fajn, jak jen může být, když je vám deset pryč, je začátek června a vaší budoucností je blížící se hezký víkend a za ním louka bez konce vyplněná jasem a teplem a pestrým kvítím. A silnicemi se stejně pestrými, nablýskanými autáky.

„Těším se na něj... Zítřka z ničeho nepíšeme, že ne?“

Pokrčil jsem rameny. „Snad ne. Leda z dějáku možná, a to je brnkačka.“

„Paráda, tak sfoukni úkol a za hodinku před závodistištěm, jo?“ Jarek se spiklenecky zašklebil.

„Mrkneme se, jak to chystají. Třeba uvidíme i ty Amíky, páni, byli bysme první ze školy! Tak se s tím moc nežab, ať to stihnem!“

„Stihneme, neboj.“ Hodil jsem si tašku na záda a rozběhl se k domovu...

Většina z nás vždycky věřila, že až to přijde, až se osudu zachce konečně nás smést do historie, odejdeme v záru jaderné války, pod temným pláštěm globálního blackoutu, nebo v bolestech smrtící pandemie. Blázní a všemožní fantastové občas přicházeli s věcmi jako invaze lidožravých mimozemšťanů nebo oživlých mozkožroutských mrtvol. Tak nebo tak, všechny tyhle vize měly jedno společné: předpokládaly, že my, západní civilizace, jsme jako skála, kterou snad může boží pěst rozdrtit na prach, pokud udeří opravdu silně, do té doby ale budeme stát bez zakolísání, stále stejně pevní a nezlomní.

Problém je, že jsme nikdy nebyli skálou. Byli jsme stromem, možná vysokým, pevným a košatým – i ten nejmohutnější strom však může umřít, když se mu dlouho nedostává vláhy. Anebo slunce.

Až příliš dlouho jsme neviděli nebo nechtěli vidět, co se s námi děje, jako ta pověstná žába v hrnci, co ignoruje vařící vodu, pokud její teplota stoupá pozvolna a plynule. A ti, kdo viděli, měli za to, že jich se to netýká. Že když o všem vědí, nebo to dokonce sami zosnovali, mají taky celou věc pod kontrolou. Člověk byl odjakživa hloupý tvor, hloupý a namyšlený.

Ti, kdo se ve svých životech zajímali o víc než o zaměstnání, povinné tanečky okolo rodiny a večery u televize, to nejspíš zpozorovali první. Stačilo se ohlédnout pět, deset let nazpátek a člověk viděl tucty přátel a známých, kteří někam zmizeli, zajímavých akcí, které se pro nezáměr všech zúčastněných přestaly pořádat, plamenů, jež se změnilly v chladný popel. Nač spěchat se životem, však nám do zítřka neuteče. Dnes je čas na důležitější věci, je třeba pobíhat, vydělávat, zařizovat, kupovat, prodávat, starat se. Žít budeme až zítra.

Jenže pak tu najednou bylo zítra a všechny ty věci, všechen nadbytečný luxus, na který jsme si dávno stačili zvyknout, byl zase o kousíček dražší, a tak nezbylo, než víc pobíhat, víc vydělávat, víc zařizovat, víc kupovat, víc prodávat, víc se starat a víc a víc seškrtnout všechno, co jsme mívali rádi, co nám dělalo dobře. Však zítra, až bude zařízeno, vyděláno a obstaráno, si to vynahradíme, ne? Někde, nějak...

Chvilí je možné duši takhle klamat, snad i déle než chvilí. Ale ne navždy.

Když začali lidé celého civilizovaného světa ve velkém páchat sebevraždy a ještě mnohem víc jich shnilo zaživa - prostě se už nezvedli ze svých lůžek a křesel a pohovek, vypadalo to skoro jako nějaká nová pandemie. A nutno dodat, že mnoho mocných, bohatých a vlivných se chopilo příležitosti nechat to celé skutečně za pandemií vyhlásit. Se všemi důsledky jako obvykle, se zákazy a zázračnými prostředky, které státy a občané rádi skoupí, aby měli zase na nějaký čas pokoj. Alespoň než se ukázalo, že tahle nepříjemnost si nenechá nasadit pouta a nestane se pokorným služebníkem mocných. Bohatství ani moc tentokrát žádné privilegium nepřinesly.

Většina těch, kdo nakonec zbyli, se rekrutovala ze dna společnosti, z těch, kdo měli odjakživa příliš málo, než aby se přestylili, a samozřejmě z kriminálků. Agresivní ozbrojené gangy ovšem nevydržely dlouho, nebyla chuť ani důvod se o něco rvát. Zločinci se nějaký čas pobíjeli navzájem, jen aby vítězové nakonec jednoho dne také skončili smrtí na dehydrataci nebo s kulkou v hlavě vypálenou vlastní rukou.

Tak se zhouba prohnala světem, Sametová nebo Růžová apokalypsa, jak jí říkali ti, kdo ještě měli chuť dávat věcem jména - snad

proto, že při ní netekla krev, nehřměly zbraně, nehroutily se budovy, města a kontinenty. Že se vlastně nepokazilo vůbec nic, kromě nás samotných.

A dnes si tu vegetujeme, hrstka zoufalců, kteří se prostě až moc bojí umřít, spíš než že by měli tak závratnou chuť do života. Kdo chce a může, pěstuje si něco k jídlu na zahrádce nebo na políčku, kdo nechce nebo nemůže, zajde si do některého z opuštěných domů nebo obchodů, které zůstaly z velké části nevyrabované. Komu to dává smysl, čte knížky, které během let doma nahromadil. Nebo jde za přítelem, který ho už před lety omrzel, pokud má to štěstí a je stále naživu. Nebo se jde projít přírodou, odejde ráno, večer se vrátí do svého útočiště, které mezitím takřka s jistotou nenavštíví žádný nezvaný host, a pokud snad ano, odnese si nanejvýš konzervu s dávno prošlou lhůtou nebo nenačatou petláhev s vodou. A komu to dává smysl a dokáže se ještě nějak dostat k nevybité baterii, může se toulat s detektorem kovů. Jako já.

Staré mince a ozdobné artefakty stále mají svou cenu, i když tak docela nechápu proč. Nechápu, ale nedumám nad tím. Za starobylý krejcar, tolar nebo korunu mi občas někdo dá chutný výpěstek, jiný mi věnuje odpoledne se vzpomínkami a alkoholem – a většina má prostě jen radost, když jim je daruju. Pláčou nebo se smějí jako malé děti a já pláču nebo se směju s nimi, šťastný, že jsem někomu na chvílku zpříjemnil den.

Přijdou vám takovéhle věci jako žalostná odměna za všechnu tu dřinu? Zkuste si bez nich žít několik let.

Tomu všemu ale bude brzy konec. Narazit na zachovalou baterii do Garretta nebo vlastně do čehokoli je už pomalu větší zázrak než vypípat v zemi Excalibur. V tuhle chvíli mám jedinou, téměř vybitou, a její poslední volty jsem se rozhodl věnovat něčemu, čemu je prostě věnovat musím. Nikdy bych nepřestal litovat, kdybych to neudělal.

Otevřel jsem zarezlou branku s číslem 2855, pomalu, téměř obřadně, a začal se metr vysokou bariérou plevelu prodírat do zadního kouta zahrady...

Závodní auťák se za hlasitého buráčení prohnal okolo naší tribuny, se smykem právě tak elegantním, aby se líbil divákům, zdolal pravouhlou zatáčku, dlouhé táhlé stoupání ho dostalo pryč od nás a do lesa, kde se nám nakonec ztratil za další zákrutou. Zůstal jen prach zvířený ze silnice a ten se usadil skoro stejně rychle jako zvuk motoru. Fiat, modrý stejně jako obloha nad našimi hlavami. Docela pěkná kára. Ale co naplat, nebyla to ta, na kterou jsme se dneska těšili nejvíc.

„Tati, kdy už pojede ta Kalifornie?“ Jarek zatahal pana Horáčka za rukáv, ještě chvilku a snad se s ním i popere o seznam závodníků. Vlastně bych udělal to samé, mého otce ale auta nezajímají, můžu být rád, že je s našimi sousedy dost kamarád, aby mě s nimi na rallye vůbec pustil. No nic, aspoň Jarek vyřídí dotírání za mě, já na to stejně nikdy nebyl.

„Vydrž, dočkáte se.“ Pan Horáček pomalu ztrácel trpělivost, a to jí měl vždycky stokrát víc než naši. „Teď pojede Renault, až z Marseille, to je taky pěkně daleko. Potom dvě auta nějakých Němců a pak už ho tedy máte.“

A tak jsme čekali. Francouzi i Němčouři byli fajn, mít takové bouráky by se líbilo každému z nás, jenže marná sláva, oba jsme věděli, že dokud se neobjeví zlatý hřeb programu, nic jiného nás pořádně nechytne.

Čekali jsme, čekali – a dočkali se.

Zvuk motoru prozradil Kaliforniána ještě dřív, než se objevil před našima očima. Nepodobal se ničemu, co jsme dneska slyšeli, a už vůbec ne popelnicím z našich silnic. Zaburácel tak, až nás to vyděsilo, aspoň tedy v prvním momentě. A pak, když jsme se konečně přestali bát a už si to jen užívali, vyrazil konečně zleva i samotný auťák. Jako zářivý oranžový blesk se prohnal po rovině před našima očima...

...a v místě, kde se silnice v pravém úhlu stáčela k lesu, to nezvládl, vylétl z dráhy a zahučel do pangejtu mezi krajnicí a polem.

„Vůl jeden americká, aby si nehrál na kovboje!“ ulevil si pan

Horáček. „Každýmu musí bejt jasný, jak tahle zatáčka vyhazuje! Oni si snad před závodem ani neprohlídli trať!“

Zklamaně jsem hleděl dolů na to dílo zkázy. Vlastně se nic tak strašného nestalo, Fordka byla stále na kolech a ani řidič nepřišel k úhoně, když motor stále rámusil a kola proklouzávala v marném souboji s hlinou. Jenže závod je pro San Diego v háji. Teď přijede vyprošťovací jeřáb nebo tahač s řetězem a místo na hrdého bojovníka budeme koukat na invalidu, co bude nakonec ještě rád, když se do cíle aspoň dopadá po svých. Hodně neslavný závěr toho, co pro nás měl být vrchol dnešního dne...

„Mrkej!“ Radši jsem odvrátil pohled, ale Jarkův výkřik mě přinutil se znovu podívat dolů. Nezněl ani trochu smutně, právě naopak.

Fordka znovu protúrovala motor, kola zabrala tak, že kousky ornice odletovaly až do spodních řad naší tribuny, kam jsme se naštěstí prozíravě neposadili, a začala se sunout k hornímu okraji příkopu. Pomalu, pomaloučku, ale nezadržitelně.

„No to mě poser.“ Jarkův táta otevřel pusu, že by mu do ní mohl vjet rychlík. „On to snad dá...“

„Jo, jasně, že to dá! Co sis myslel?“ Jarek ještě něco křičel dál, to už jsme ale neslyšeli nebo možná ani nevnímali. Právě v tu chvíli oranžový americký závodník s posledním důkladným zařváním vylétl zpátky na silnici, další túrovačkou pozdravil jásající a tleskající diváky a za dalších pár vteřin už po něm zůstal jen zvuk dozívající v dálce mezi stromy, o pořádný kus blíž k cíli závodu.

„Je to frajer,“ oznámil nám celkem zbytečně Jarek.

„Jo, to je,“ přidal se Horáček senior. „Tenhle chlap si na kovboje nehraje, tenhle chlap je opravdovej kovboj...“

Ani nevím, proč jsem za sebou branku zase zavřel, kolem dokola nemohl být nikdo, kdo by mě chtěl následovat, ani ten slunící se dědula, který tu nejspíš byl široko daleko posledním usedlíkem. Dlážďenou stezku ke dveřím Horáčkovíc domu, kterou jsem kdysi

tolikrát prošel rozpálenou letním sluncem i zapadanou sněhem, teď skrýval souvislý porost metr vysokého zlatobýlu. Nemělo smysl ho protrhávat, v chůzi nijak zásadně nebránil a koneckonců tohle stejně nebyla část zahrady, kam jsem měl namířeno. Nelákal mě ani vnitřek domu, i když by mi dnes nikdo ve vstupu nebránil. Beztak bych tam našel všechno sežrané od krys a molů, zasypané vrstvami prachu a utopené v pavučinách, a i kdyby tam snad bylo něco cenného, tady bych nikdy neraboval. Ani kdyby mi šlo o krk.

Zabočil jsem podél zdi vlevo, minul dobře známou lavičku, kdysi modře natřenou, teď už beznadějně zpráchnivělou. Na opěradle jsem zahlédl shluk kulatých černých skvrn, jak jsme si s Jarkem jednoho slunečného dne na jaře hráli s lupou. Rychle jsem zamrkal, když se mi oči zalily další várkou slz.

I prostor za domem se změnil; ostružiníky, které kdysi zabíraly jen okraj pozemku, kam jsme je s Jarkem chodívali pravidelně očesávat, se poněkud rozrostly. No nic, poradím si. A kdoví, nebýt jich, možná by tu dávno stál bazén. Nebo zděný altán. Nebo garáž pro třetí auto. A já bych to mohl zabalit.

Pomalu jsem trnité křoví obešel a přeměřil je zrakem zvyklým vnímat všechny jemnosti terénu. Tady, tady to bude. Čtyři metry vpravo od velkého seníku, jenž se dávno rozpadl, jen poslední zpuchřelý kůl osaměle trčel k nebesům, jako by si přál nahradit stromy, jichž se tomuhle koutu tolik nedostávalo. Sevřel jsem oběma rukama lopatku a pustil se vší silou do ostružin. Lopatka není mačeta, nebylo to vůbec snadné ani pohodlné, nakonec se mi však přece jen podařilo vyčistit zhruba dvoumetrový kruh tam, kde jsem potřeboval. Přišel čas zasunout do Garretta téměř vybitou baterii a jít na věc.

Ikonka dobíjení na displeji na mě výsměšně zablikala poslední tenkou čárkou. Varta nevydrží déle než několik minut, ale to by mělo stačit. Tohle nebude nález, po kterém by bylo třeba dlouho pátrat. Rozechvělou pravicí jsem sevřel rukojeť a přejížděl cívkou sem a tam po odplevelené ploše. Těch zbytků po keřích je tu docela dost, snad to nebude dělat moc prozvuků, snad mi baterie neklekne dřív, než...

Garrett zapípal asi po deseti vteřinách. Divoce bušící srdce se mi na několik tepů zastavilo.

Rychlým pinpointem jsem určil přesné místo, odložil detektor a znovu se chopil lopatky. Teď se konečně dostane k práci, pro kterou byla vyrobena. Kořeny ostružiníku se proplétaly zemí jako grilovací rošt, kroutil jsem je a přetínal se vši vervou, co mi ještě zbyla. Cívkou Garretta jsem znovu a znovu zaměřoval nad rozšiřující se dírou namísto dohledávačky, do níž jsem už baterie dávno neměl, a pak zas kopal a hrabal, až hrana lopatky konečně cvakla o cosi kovového... Dychtivě jsem do nakypřené hlíny strčil ruku. Bože, ať to není nějaký bordel, další pokus bych už nemusel mít! Tvar i velikost na omak odpovídaly, podhrábl jsem svůj nález opatrně prsty a vyprostil ho ze zeminy.

Byl to on! Rozbrečel jsem se jako malý kluk...

„Už mě to nebaví. Hubu mám kyselou jak kyselinu.“

„A nejen kyselou, taky červenou jak Drákula. Však jsi jich spordádal!“

„Nojo.“ Jarek se s brbláním vyhrabal z největšího z ostružiníků u plotu a podle toho, jak se zatvářil při pohledu na své ruce, ho ani kůže popíchaná od trní dvakrát nenadchla. V dalším okamžiku se mu však zachmuřený obličej znovu rozzářil. „Kašlem na ostružiny. Hele, mám tu něco lepšího!“

Z kapsy trička vytáhl plechovou schránku od Pigi čaje, chvíli jí s tichým vrčením přejezděl sem a tam, jako by to měl být nějaký bourák, pak zastavil, sundal víko a... No jo. Byl to bourák. A ne jen tak ledajaký. Oranžová závodní Fordka, nový typ, velký výkon, pořádná rychlost, i v Americe je jich zatím jenom pár. A psali o ní v posledním Ábíčku.

Vyvalil jsem oči. „Ne... Kdes k tomu přišel?“

„Ti chlápci ze San Diega nabízeli všechno možné okolo toho jejich zázraku. Brožurky, knížky a taky angličáky. Úplně zadara! Tak mi táta jednoho vzal. Mrkáš, co?“

„To teda jo...Půjčíš?“

„Zkus si ho chytnout!“ Jarek se se smíchem rozběhl, autíčkem mával nad hlavou, já běžel za ním... No, dělal jsem, co jsem mohl, ale nic naplat, on byl odjakživa premiantem tělocviku, já už ani tak ne. A taky to byla jejich zahrada, líp znal terén.

„Ufrnkl ti!“ Mého zlomyslného kamaráda to konečně přestalo bavit, položil angličáka do brázdy čerstvě zrytého záhonku a se zamilovaným pohledem přiklekl do hlíny vedle něj. „Máš to marný. Každýmu ufrnkle.“

„A taky se odevšad vyhrabe, co?“ přísadil jsem si.

„No jo. Z každý díry. Však taky všichni čuměli jak puky, když vylítl z toho dolíku ven a ještě to pak vyhrál!“

„A co z takovýhle díry?“ Vrhł jsem se k záhonu, vyhrabal do kypré hlíny jámu až po loket a mrkl na

Jarka. „To už by asi nedal, co?“

„Pchá! Jako nic!“ Oranžové autíčko putovalo na dno prohlubně a ukazovák, o nějž se opírala jeho záď, se pomalu sunul vzhůru. Šlo to ztuha a Fordka za doprovodu Jarkova vrčení a mého vítězného řehotu třikrát spadla zpátky na dno, nakonec se ale přece jen triumfálně přehoupala přes okraj. Teď jsem zlostně zavrčel zase já.

„Tak mu to ještě trochu ztížíme, ne?“ Postrčil jsem angličáka zpátky do díry a hodil na něj hrst hlíny. Trochu jsem měl strach, jestli jsem to nepřehnal, ale ta pitomá hra už nás pohltila oba a začínali jsme se dostávat do ráže.

„Jo, klidně mu přidej!“ Jarek hodil další hlínu.

„Taky že přidám!“ vzal jsem ho za slovo. „A ještě, však se vyhrabe, jako důlní kombajn!“ Házeli jsme a házeli, dokud se díra úplně neztratila, smáli jsme se jako dva šílenci, dva malí kluci, co ještě nemusejí trnout strachy, jestli je za radost někdo nepotrestá...

„Jarku!“ Hlas kamarádovy mámy nám veselí uťal, aspoň na chvíli. „Pojď, odneseš mi koš do prádelny. Ať taky něco děláš.“

„No jo, mami. Už jdu.“ Jarek se neochotně zvedl. „Vydrž, za minutku jsem zpátky. „Nazobej se ještě ostružin, jestli chceš.“

Na rozdíl od kamaráda mě chuť na ovoce nepřechází skoro nikdy, a tak jsem jeho rady ochotně uposlechl. Právě jsem dokončoval kompletní sklizeň druhého keře, když se přišoural nazpátek, o poznání skleslejší než před chvílí.

„Musím jít,“ oznámil smutně. „Vyrážíme k babičce o dvě hodky dřív. Tak zase pozitíří po škole, platí?“ Poklekl na záhon, aby vyhrabal Fordku, už bez nadšení, bez zápalu. Vypadal teď jako stará sousedka Rousová, když o víkendech sází brambory a seje mrkev.

„Platí,“ potvrdil jsem.

Jarek mi však nevěnoval pozornost, namísto toho jen strnule hleděl kamsi pod své ruce.

„Děje se něco?“

„Není tady,“ vydechl, trochu zklamaně, trochu zděšeně.

„Protože reješ na špatném místě. Bylo to trochu víc napravo, počkej.“ Rozhrabal jsem domněle správnou pozici, ale bez většího úspěchu. Jarek začal natahovat. „Hele, prostě nejsme dost hluboko, no. Měl jsem tu díru někam k lokti.“ Hrabal jsem dál a dál, dokud jsem nenarazil na tvrdou hlinu a nedostal jasný důkaz, že jsem totálně vedle i já.

„Tak Jarku, kde jsi?!“ ozvalo se ode dveří. „Než se vypravíš, půjde už babička pomalu spát!“

„Však ho najdem, až se vrátíš,“ poplácal jsem Jarka po rameni, než jsem zamířil k brance v plotu oddělujícím naše domovy. „Je to jenom blbej záhon na kapustu, není to pole...“ Možná z něj někde odprýskne kousek laku, napadlo mě. Nebo se objeví rezavý flíček... Ale kdepak, sakra, nic takového! Je to přece Fordka ze San Diega. A Fordka ze San Diega musí přečkat všechno...!

Pár rezavých flíčků už se objevilo. A barva taky sem tam odprýskala, ale komu to bude vadit? Mně tedy rozhodně ne. A co se týče Jarka...

Jarek přes víkend na angličáka zapomněl, měl jich nakonec plnou skříň. No a pak šel čas a on postupně zapomněl i na to, že má rád závodní auta a nakonec i na to, že má rád život jako takový. Vrhł se do víru světa stejně jako skoro každý. Malá šedivá myšička, co nevěří na Boha, na nebe, peklo ani duši, těch pár dekad tady dole považuje

za veškerý svůj čas a snaží se během nich stihnout co nejvíc. Studovat, složit hodně zkoušek, získat hodně diplomů a certifikátů, odcestovat na druhý konec světa, usadit se někde hodně, hodně, hodně daleko odtud, založit rodinu, vychovat děti, zajistit děti... Vlastně ani nevím, kde přesně se mi na téhle šílené závodní dráze ztratil a ještě mím tuším, jestli přečkal to, co postihlo svět. Spíš bych ale řekl, že ne. Stal se jedním z těch lidí, které začali nacházet mrtvé jako první. S tělem do posledních chvil zdravým, ale s duší ztrouchnivělou na prach.

Jarkovi rodiče zemřeli ještě za starého světa, do sousedního domu se nastěhovali úplně cizí lidé a na oranžovou Fordku jsem pomalu zapomněl i já. Nikdy však ne úplně. Čas od času jsem ji ve snech vyhrabával ze záhonu s tichým uspokojením, že se tahle stará záležitost konečně vyřešila, pak mě za chvíli zaplavil smutek, že ta skutečná pořád ještě čeká někde v zemi, pustil jsem to zase z hlavy a život šel dál. Když jsem si pořídil svůj první detektor kovů, dávno už jsem nemohl jen tak zajít k sousedům a běhat s ním po jejich zahradě. A když přišla Růžová apokalypsa, odsunula záplava větších a významnějších starostí otázku dětského autíčka daleko do pozadí.

Jenže paradoxně právě díky Růžové apokalypse se otevřela cesta tam, kde by jinak nejspíš zůstala uzavřená navždy. Postavil jsem Fordku na okraj vyhrabané díry, právě tak, jak to před mnoha lety udělal Jarek, možná přesně na tu samou hroudu zahradní zeminy, na níž už jednou stála, a právě v tu chvíli jsem doopravdy pochopil, proč lidi tolik milují mé nálezy.

Považoval jsem to prostě za sentiment a nemýlil jsem se. Sentiment tam docela určitě byl. Ale jen kvůli stesku po ztracených časech by starožitné mince, medaile a knoflíky nepotřebovali, toho by si mohli užít až až i bez nich. Byla to naděje pro zítřek, co potřebovali ze všeho nejvíc.

Dokud se dají rozšiřovat sbírky hezkých věcí, těšit se na nové, popovídat si s jejich hledačem, pak život ještě není u konce. Pokud peníze, jimiž se kdysi platilo, stále mají své vděčné majitele, pak se jejich hodnota ještě neutopila v hlíně. Ať je svět, jaký chce, všechny dobré věci se ještě nestaly. Některé se právě dějí a další jistě na svůj

příchod teprve čekají. A dokud se všechny dobré věci ještě nestaly, svět není u konce ani se k němu nepropadá. Ještě nabízí spoustu pokladů k odhalení a žít v něm má cenu.

Displej Garretta naposledy slabě zamžoural a zhasl, baterie se vybila. Už nebudou měďáky a stříbrňáky, ale záleží na tom? Nepotřebujeme detektory, sami se jimi staneme a své poklady si najdeme, protože už víme, že tu jsou.

Dnem, kdy se závodní Fordka ze San Diega dostala z dalšího pangeltu, nebylo datum před pěti ani před deseti ani před patnácti lety. Je jím ten jediný a jedinečný dnešek. Trochu ti to tentokrát trvalo, ušklíbl jsem se, ale není to nakonec jedno? Jarek měl pravdu, když říkal, že ty se dostaneš ze všeho – a ať už je dnes můj starý přítel kdekoli, tady na zemi nebo jinde, nepochybuji, že i on teď uznale pokyvuje hlavou.

A zítřek? Taky bude něčím významný. Třeba tím, že z jámy se vyhrabe celá naše planeta. Nikdo mi totiž už nevymluví, že my všichni jsme šoféři jedné veliké vítězné oranžové zaoceánské Fordky. A opravdoví kovbojové!

NA POČEST RŮŽENY

Lucie Kaňová

Nelze říct, že by Božka Růženu přímo nenáviděla. Vždyť byly kamarádky už od školky. Božka prostě jen své sousedce záviděla, že jí v životě všechno tak vycházelo.

Růžena měla matku švadlenu, takže měla vždy šatíčky na míru a podle poslední módy. A děda řezník zajišťoval, že se u nich v pátek nevařil k obědu rýžový nákyp, ale čerstvé párečky. Učitelé i spolužáci měli Růženu rádi, aniž by se o jejich přízeň musela jakkoliv snažit. A Božka, která se horlivě angažovala a všelijak vnucovala učitelům i kamarádům, nikdy obdivu ani uznání nedosáhla.

Růžin manžel Karel zemřel sedm let po svatbě a ona jako vdova po horníkovi měla vysoký důchod. A ještě jí Národní výbor dostával dům. *Taková nespravedlnost*, pomyslela si nejednou Božena při pohledu na vlastní dům, který nebyl omítnut ani třicet let po dostavbě.

Božena své přítelkyni záviděla i to, že jí bylo životem dopřáno jen jedno dítě, zatímco ona měla čtyři. Záviděla jí chuť k jídlu, neustále dobrou náladu, a dokonce i tu smrt manžela. Její Josef se nejenže dožil důchodu, ale dokonce ho stále vesele propíjel jako před lety svoji výplatu.

Ale nejvíce ze všeho jí záviděla ten růžový porcelánový servis. Šlo o jídelní a kávovou soupravu a Božka jí byla doslova uchválena. A už téměř čtyřicet let ji užíralo, když si na servis jen vzpomněla.

Na ten den, kdy ho uviděla poprvé, si pamatovala, jako by se to stalo včera. Došlo k tomu krátce před Vánocemi. Počasí bylo střídavě mrazivé a blátivé a Božka byla permanentně nakrklá na všechno

kolem. Z ničeho neměla radost a cokoliv udělala, se jí zdálo marné a zbytečné. A pak se jí najednou rozzářil svět, když uviděla ten přenádherný servis za vitrínou. Byl jako paprsek slunce na konci temných dnů. Připomínal jí něco z dětství. Něco laskavého, co bylo už dávno pryč a současně na dosah ruky, a jen pohled na něj ji hřál u srdce. Dokonce jí vykouzlil i úsměv na rtech, což už nesvedly ani její děti. Jeho cena byla vzhledem k její výplatě čtyřnásobná, ale měla tajně uspořeno. A pračka bude muset holt ještě počkat. Tu růžovou krásu se zlatými okraji a jemným květinovým lemováním prostě musela mít. Mělo to však háček. Pokud nebude stát u obchodu zítra alespoň hodinu před otevírací dobou, koupí jej někdo jiný. A Božka musela být v šest ráno v továrně.

Mohla by říct Růženě. Před šesti týdny porodila a válela se s děckem doma, jenže, co kdyby ho Růžena chtěla taky? Ne, to nemůže dopustit.

Než Božka došla domů rozhodla se zcela jinak. A samozřejmě, opět se ukázalo, že z nich dvou je Růžena políbená štěstěnou.

Božka totiž naivně svěřila těžce naspořených dva tisíce pět set Kčs Josefovi a ten jí nasliboval hory doly. Ano, bude stát před prodejnou už v sedm a vytoužený servis jí samozřejmě přinese. Následně se doma neukázal celý týden a přišel domů bez peněz i bez servisu, zato s pořádnou opicí. A na Růženu čekalo od manžela na Vánoce krásné překvapení.

Božku málem kleplo, když svůj vysněný sváteční servis uviděla u Růženy. Ano, byly i chvíle, kdy ji opravdu nenáviděla.

Božka vyšla před dům, aby zjistila, proč pošťačka dělá takový povyk.

„Už deset minut se jí snažím marně dozvonit,“ vysvětlila mladá žena.

„Zkus to ještě jednou a pořádně,“ nabádala ji Božena. „Jestli je na zahradě nebo zadřímala, tak to tvoje lehké cinkání sotva uslyší,“ dodala a pak sama stiskla zvonek na doraz a držela.

„Paní Svobodová ví, že jí dvanáctého nosím důchod. A vždy čeká v obýváku u okna. Určitě se jí muselo něco stát,“ nenechala se odbýt doručovatelka a postavila se na špičky, aby nahlédla do okna.

„Co by se jí stalo. Prostě zapomněla. Poslední dobou je dost roztržitá a sklerotická,“ oponovala Božka. Následně povolila stisk a zase naplno zazvonila.

Nakonec zapůjčila židli, aby se pošťačka mohla podívat dovnitř oknem a objevit tělo Růženy Svobodové, která toho rána zemřela na srdeční příhodu.

Božku smrt přítelkyně možná víc překvapila, než zasáhla. Vždyť jim nebylo ještě ani sedmdesát. Ale i přesto ji nakonec přepadl velký smutek. Alespoň pro prvních pár dnů.

Božka si plně užívala pozornosti, která se jí ode všech dostávala. Ronila tedy slzy kudy chodila a na Růženku vzpomínala jen v dobrém.

A nebyla jediná. Na pohřbu ji oplakávala celá vesnice. Růžena Svobodová pracovala celý život jako kuchařka místní školní kuchyně a vykrmila si s láskou několik generací. Nejedna maminka u ní loudila recepty a Růžena neměla problém sdělit ingredience i postup. Jen u jednoho jídla si držela tajemství, a tím byl jejich rodinný guláš. Po tomto tajemství se jim stýskalo už hned týden po jejím pohřbu.

Blížily se totiž slavnosti a zastupitelé se dohadovali, kdo jim uvaří tradiční guláš, který se podával už několik desetiletí a byl vyhlášený i u přespolních. Bez této dobroty si neuměli někteří slavnosti ani představit a starosta cítil tlak od voličů, kteří čekali, jak to vyřeší.

„Nebylo by vhodné guláš prostě vynechat – z pietních důvodů samozřejmě. A za rok uvidíme. Můžeme zorganizovat třeba hromadné vaření, nebo soutěž družstev?“ nadnesl nový nápad kulturní referent, který byl vegetarián, a tak ho oblíbená masová záležitost nechávala docela chladným.

Jeho nápad se však nesetkal s ohlasem. Naopak. Guláš musí být. Na počest Růženy Svobodové, shodli se ostatní.

„Ať to uvaří mladej Svora. Převzal po Růži školní kuchyni, tak co by nemohl?“ ozval se jeden ze zastupitelů.

Několik dalších se ušklíblo a další rezolutně zavrtěli hlavami.

„Ota v žádném případě. A jestli se mu v kuchyni zase objeví myši nebo salmonela, tak končí,“ zamítl nápad starosta.

„Takže ho budeš vařit sám?“ odsekl mu nasupeně zastupitel.

„Růžena přece nikdy nevařila sama,“ vstoupila jim do toho žena, která přinesla táč s kávou.

Otočili k ní pohledy.

„Ani by to nezvládla. Vždyť loni to bylo víc jak tisíc porcí. Takže bych to nechala na těch, co jí pomáhali. Museli přece postup za ty roky odkoukat. Hlavně paní Božena, vždyť se znaly celý život. Neříkám, že ho připraví na chlup stejně, ale sakra, co na tom můžou zkazit?“ vysvětlila a významně si posunula brýle na nose.

Zastupitelé chvíli o nápadu debatovali a pak ho jednohlasně odkývali.

„Jen, aby ho chtěla uvařit. Je z toho úmrtí Růženy celá špatná,“ uvažoval nahlas starosta, ale v duchu už doufal, že ten její guláš u lidí obstojí.

A Božka samozřejmě chtěla. Konečně se dočkala. Konečně bude doceněna! Uvařit guláš zvládne levou zadní. Jenže to mělo háček. A ten spočíval v tajné ingredienci, která pro Boženu sice tak moc tajná nebyla, ale problém to byl. Růžena si totiž koření míchala sama a Božka neznala správný poměr. Věděla však, kde letošní namíchanou zásobu najde. A jen při tom pomyšlení se jí dychtivě rozbušilo srdce.

Jestli ji chytí, jak se pohybuje v domě mrtvé kamarádky, svede svůj čin na to, že potřebuje jen to koření. Byla si vědoma, že by to byla hloupá záminka, ale současně tato výmluva zapadla do jejího plánu. Ten se zrodil už hodinu po nalezení těla Růženy a s gulášem neměl nic společného. Stála u okna, pozorovala hemžení záchranných složek a zvědavých sousedů a urputně přemýšlela nad růžovým servisem.

Růženě už je k ničemu. A ta její holka o něj beztak stát nebude.

Už léta chtěla, aby matka všechno staré haraburdí vyhodila a domek vybavila modernějším nábytkem. Nakonec všechno určitě prodá nějakeému vetešníkovi nebo vyhodí. Takže si jen sotva všimne, že chybí stará krabice naplněná nádobím, které matka už roky nepoužívá.

Božka se zamračila, když si uvědomila, jak se s tím skvostem zacházelo. Růža ho totiž původně používala každou neděli, až do smrti manžela. Pak jí přišlo, že je zbytečné vytahovat pro dvě osoby celou sadu, takže na servis přicházelo jen příležitostně, a nakonec už vůbec.

Díky bohu, že Karel zemřel tak brzo, to by dnes žádný servis možná už nebyl.

Božka se za své myšlenky ani trochu nestyděla. Naopak měla pocit, že nyní došla v životě konečně řada na ni a ona se musí chopit šance.

Takže, zatímco Růženu Svobodovou strkali do černého pytle, Božena měla jasno – servis bude konečně její.

Snad poprvé v životě se Božka těšila, až si starej večer skočí na jedno. I kdyby pánbůh dal a bylo z toho opravdu jen jedno, Josef by se tam a zpět šoural minimálně hodinu a víc nepotřebovala.

Ač Božce mělo být za dva roky sedmdesát, přelézt nízký plot, který dělil zahrady, zvládla bez obtíží. Dveře do dvora byly sice zamčeny, ale Božka věděla, pod kterým květináčem najde náhradní klíč. Slunce právě zapadalo, když vstoupila do tichého domu. Dokonce i jindy hlučné pendlovky v obýváku mlčely. Růžena Svobodová byla již tři týdny po smrti, ale ve vzduchu byl stále cítit její konvalinkový parfém.

Božena věděla, že je servis schován v zašívárně, což byl malý pokoj, který před lety sloužil jako šicí místnost Růženininy matky. Růžena šití neholdovala, a tak tam po smrti rodičů skladovala vše, co se používalo takzvaně jednou za uherský rok.

Boženě bylo kdysi líto, že je servis v krabici, místo aby byl vystaven všem na očích. Dnes jí však došlo, jak skvěle se hodí, že ho Růža měla schovaný. Možná si Jana opravdu ani nevzpomene, že doma něco takového vůbec měli.

Božka otevřela starý kredenc, opatrně vyndala vánoční ozdoby a nakoukla dozadu. Při pohledu na starou odrbanou papírovou

krabici se jí rozzářily oči. Pomalu a skoro s posvátnou bázní ji vysunula na okraj a vzala do náručí. Krabici něžně uložila do široké plastové bedny, kterou si k tomu účelu přinesla. Aniž by do krabice nakukovala, věděla, že jeden kousek chybí. Vlastně dva kousky, došlo jí. Zpěnila se v ní krev, když si uvědomila, že je jedna velká dóza nenávratně pryč. Tu rozbila Jana Svobodová, ještě když chodila do školy.

Pche, budoucí paní inženýrka, a rozbije takovou krásu. Nasekala bych jí prdel, že by si týden nesedla. A ne jako Růžena, která plačící Janičku ještě konejšila, že střepy nosí štěstí.

Božka se vrátila do přítomnosti, když si uvědomila, že musí projít kolem obývacího, kde Růža... Zavrtěla hlavou. *Nemysli na to, Růža je mrtvá a leží v hrobě. Ty musíš zachránit servis*, dodala si odvahu a pospíchala do kuchyně.

Šla najisto. Otevřela skříňku a ztuhla. Velká růžová dóza s jemným zdobením tam nebyla. Chvíli jen nechápavě zírala. *Celé roky byla tady!* Vidala ji dobrých šest dnů v týdnu, když chodila k sousedce na kávu. Sklenice s mletou kávou pořád stála na svém místě o políčku níž, ale porcelánová dóza byla pryč. Stoupla si na špičky, aby se ujistila, že tam opravdu není. Nebyla. Postupně pak zotvírala všechna dvířka, ale dóza nikde. Nakoukla dokonce i do skříňek, kde byly hrnce, misky a další nádobí. Nic.

Že ji ta nána Jana rozbila? Když přijela, aby zařídila vše kolem pohřbu, byla dost rozrušená. Jenže proč by brala zrovna dózu s kořením na guláš? Vždyť si nic nevařila. Byla tu všeho všudy tři dny a pak odjela s tím, že přijede až někdy koncem příštího měsíce.

Božce těkaly myšlenky jedna přes druhou. Odmlátila se vysněného kousku porcelánu jen tak vzdát. Jestli tady někde je, musí ho najít.

Prohledala celou kuchyni. Nic. Se slzami v očích vyšla na chodbu a do oka jí padly dveře špajzu. S malou nadějí vstoupila dovnitř úzkého prostoru. Vzdychna nad regálem plným všeho možného. Nahlížela přes pytlíky různých luštěnin, zásoby cukrů a zavařenin. Podala si štokrle, aby viděla až nahoru a dozadu. Nic. Nezbyvalo jí než se smířit s tím, že přišla i o druhý kousek ze servisu.

Kopla našťavaně stoličku do rohu a prudce zasunula jednu z krabic. Vypadl z ní celý pakl vanilkových pudinků.

S povzdechem se pro něj ohnula a vtom ji uviděla. Dole za prázdnými zaprášenými sklenicemi stála na betonové podlaze její milovaná růžová dóza.

Ta Růžena se snad dočista pomátla, že ji schovala sem. Co ji to vůbec napadlo? Vždyť by se tu mohla tak snadno rozbít. Opravdu už s tou její hlavou nebylo všechno v pořádku.

Přisunula dózu k sobě a láskyplně hladila chladný porcelán. Byla pěkně těžká, což znamenalo, že je plná.

Růžena své přítelkyni věřila, a tak Božka věděla, jak tuto ingredienci použít, aby guláš měl ten správný šmak.

„Malou zarovnanou lžičku na deset porcí. Víc ani náhodou, pálí to jako čert,“ říkala vždy Růža.

Božka sundala víko a spokojeně se usmála. Dóza byla plná až po okraj. Věděla, že dovnitř se vejde kilo a půl mouky, takže gulášek bude, až se budou všichni oblizovat.

Hekla, když se s těžkou dózou narovнала. Držela ji pevně v náručí a spěchala pryč.

„Budu se o něj starat, neboj. Neskončí rukou tvé dcery na smetišti nebo u nějakého překupníka, který na něm bude chtít jen vydělat,“ sdělila tiše Růženě, když procházela kolem obývacího.

Dostat pak servis přes plot už bylo to nejmenší. Postavila bednu na starou králíkárnou. Přelezla plot a se zbytkem adrenalinu v krvi popadla ten drahocenný poklad a pod rouškou tmy si jej odnášela.

Když měla servis konečně doma, rozplakala se nad tou krásou a úlevou, že to zvládla. Snad ani po narození svých dětí, či když pak konečně odešli z domu, se necítila tak šťastná jako nyní.

Josef samozřejmě ještě nebyl doma, ale to jí bylo jedno. Pečlivě se probírala krabicí a kontrolovala každý kousek růžového servisu. Nadšeně se slzami v očích otáčela něžný růžový hrníček a hladila jemné lemování v podobě drobných kvítků.

Nakonec měla před sebou rozloženou celou sadu. Talíře, hrníčky,

podšálky, konvičku, dvě hluboké mísy, dózu, omáčkovník a polévkovou mísu. Tu držela na klíně a znovu se rozplakala. Tentokrát šlo o čistokrevnou radost.

Zase vzala do rukou dózu a kriticky si ji prohlédla. Koření přesypala do plastové misky a schovala hluboko do potravinové skříně, aby si jí Josef náhodou nevšiml, a dózu opatrně vymyla. Na nádobě však bylo patrné, že byla jako jediná celé roky hojně používána. Kousek jedné kytičky a část zlatého okraje byl sedřen, na boku se táhla jemná vlasová prasklina a víko mělo uštípnutý roh.

Božka kroutila hlavou a plísnila za to v duchu svoji mrtvou přítelkyni. Nakonec však dospěla k závěru, že fňukat nad tím nemá cenu, a dózu uložila zpět do krabice. Naskládala tam i všechno ostatní a servis putoval do skříně s ložním prádlem.

Když za krabicí zavřela dveře, hlasitě vydechla a setřela zbloudilou slzu, která se jí skutálela po vráscité tváři.

Nikdy v životě se necítila tak šťastná a naplněná.

Vaření slavnostního guláše měla Božka pevně v rukách. A byla plně rozhodnutá všem dokázat, že ona to umí stejně dobře jako Růžena. Dokonce měla v plánu několik drobných vylepšení, které její kamarádka roky odmítala a trvala na tom, aby byl pokrm vařen přesně tak, jak ji to naučil děda řezník.

Božka si svoji novou pozici plně užívala a dobrovolníci, kteří jí byli k ruce, taky. Ovšem jinak než ona, protože je neustále peskovala a kontrolovala. A vůbec v kuchyni chyběla pohodová nálada let minulých. Všichni do jednoho se pak vzájemně ujišťovali, že tenhle rok vaří pod taktovkou Boženy naposled.

Guláš už byl vlastně hotov, jen chyběla poslední ingredience. Koření, které tam Růženka sypala až na úplný závěr. Pět minut ještě provařit a hotovo, netřeba ochutnávat. Koření se do rána rozleží a v jedenáct dopoledne zahájí prodej.

Božka si vše přesně propočítala a nachystala. Pak jen rozsypala nachystané pytlíky do hrnců, zamíchala a byla na sebe hrdá.

Když v neděli připravovali guláš k ohřevu, všimli si, že omáčka, která byla ještě večer tmavě červená, poněkud zrudověla. Božka nevěřícně zírala na tři velké várky růžového guláše a nechápavě kroutila hlavou. Pak ho zamíchala, ochutnala a rozhodně nebyl špatný. Chyběla mu ostrá pikantnost, ale s tím si dokázala rychle poradit, barvu však už nevylepšila.

Že by to koření bylo třeba proslé? Nebo tam někdo hodil něco, co neměl?

Nechala to být. Guláš chutnal i všem, co pomáhali, a než aby někdo uznal chybu, raději se shodli na tom, že růžový je na počest Růženky.

Čtyři minuty po dvanácté byla vyškrábnuta a prodána poslední porce. Někteří návštěvníci slavností obědvali venku u živé hudby a jiní si dobrotu odnesli domů.

Všichni si pomlaskávali, ač chuť byla jiná než předchozí roky a pokrm jemně růžový. I ta pikantní chuťová tečka byla jiná, než na jakou byli zvyklí. Ale nikdo ze strážníků vlastně ani nečekal, že by se Boženě podařila uvařit ta stejně božská mana, jakou vařila paní Růženka. Přes jinou chuť a barvu byl guláš vynikající a lidé byli spokojeni. Alespoň v první chvíli.

Božka převalovala na patře svoji porci guláše a zase přemýšlela, jak mohl, tak zrudovět.

Sama pro sebe se usklíbla, ale všem dvanácti dalším u stolu evidentně chutnalo. Přijely všechny čtyři děti, někteří s partnery, někteří bez nich, a k tomu se k babičce a dědovi ještě nechala dotáhnout nějaká ta vnoučata.

Božka tedy měla strážníků plný dům a během jídla litovala, že nemůže vytáhnout ten nádherný servis, který byl pouze pro šest osob. Tyto myšlenky se střídaly s přesvědčením, že by přece něco tak cenného a křehkého neměla jen tak používat. *A co kdyby jí ještě nějaký kousek rozbili?*

Vplížila se do kuchyně, aby si nachystala kávu. Těšila se na to, jak si pro sebe uvaří kafičko do jednoho z těch nádherných šálků, když někdo zazvonil.

Netušila, kdo to u nich může dnes hned po obědě otravovat. Snad starosta nebo někdo další jí přišel poděkovat, jak bravurně se zhostila toho těžkého úkolu.

„Omlouvám se, že ruším.“ Jana Svobodová se na ni smutně podívala.

„C-co se stalo?“ Božka byla překvapená, že se u ní dcera Růženy tak nečekaně zjevila. *Ona to zjistila a teď ho chce zpátky*, blesklo jí hlavou.

„Víte. Jdu k vám pro radu. Dnes jsem přijela pro nějaké dokumenty. A taky splnit maminčino velké přání. Jenže ani za nic nemůžu najít ten její růžový servis. Nevíte kam ho mohla schovat?“ Jana na ni upřela velké modré oči a povzdechla si.

V Božce by se v tu chvíli krve nedořezal. Zavrtěla hlavou.

„To teda nevím,“ hlesla.

„Maminka si vždycky přála, abych vám, kdyby zemřela, ten servis darovala. Sama se ho nedokázala vzdát, protože byl od tatínka, ale teď když už není...“ Jana se rozplakala. „Promiňte.“

Božka na sucho polkla a útroby jí sevřela ledová ruka.

„Ona mi ho chtěla dát?“ pronesla dojatým a roztřeseným hlasem.

„Ano. Už mnoho let o tom mluvila a taky mi neustále připomínala, kde ho najdu. Jenže poslední dobou měla trochu potíže s pamětí. Bojím se, že ten servis mohla třeba vyhodit. Vždyť nemůžu najít ani tu velkou dózu, která byla v kuchyni. Místo ní je tam je jen ta stará plechovka, co bývala ve špajzu.“ Jana si utřela slzy.

Tíživý pocit u Božky v břiše, se pozvolna rozléval do celého těla. Její střeva se hlasitě ozvala.

„A představte si. V té plechovce je přesypáno to dědovo gulášové koření. Vůbec nevím, co ji to popadlo. Vždyť co pamatuju, bylo to koření v dóze. Bůh ví, kam ten servis mohla strčit. Zkusím projít ještě sklep. Jestli ho najdu, bude váš.“ Pousmála se a couvala ze dveří.

Božka pocítila první nával křečí a zmohla se jen na jedno.

„A co bývalo v té plechovce?“

Jana jen na rozloučenou mávla rukou. „Projímadlo. To byl zase babiččin recept. Nikdy jsem nic silnějšího nepoznala,“ zavolala na ni, nasedla do auta a odjela.

Božka si rukou stiskla břicho, kde to už doslova vřelo. Uslyšela bouchnutí dveří od záchodu a několik vzrušených a bolestivých hlasů, linoucích se z obývacího a kuchyně. Pomyslela na to, že v domě je jen jeden záchod a na zahradě stará kadibudka. Před očima jí proběhlo, jak si její Josef dal nášup a nebyl jediný. Znovu v ní zahrčelo a ji napadlo, jestli stihne doběhnout alespoň na tu zahradu.

Příští tři dny vypadala vesnice jako vylištěná. Jen z útrob domů se v nepravidelných časových intervalech ozývaly sténající hlasy těch, co požili slavnostní guláš na počest Růženy Svobodové. Hekání a stonání se mísilo s proklínáním Boženy, guláše, starosty a vůbec celého světa.

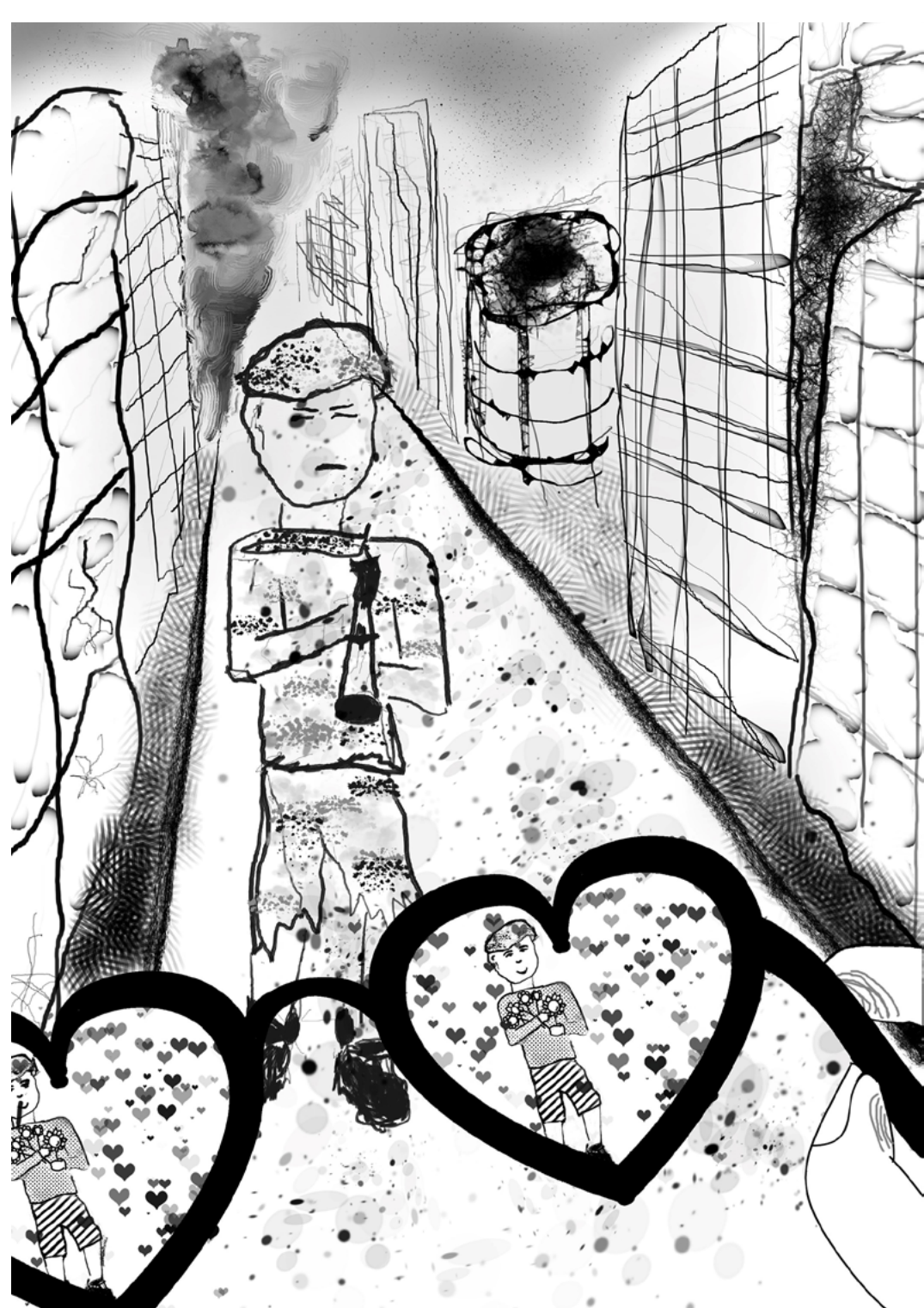
Božka se tak nedočkala kýženého vděku ani uznání od sousedů. A další roky nikoho ani nenapadlo plánovat na slavnosti prodej čehokoliv, co by se guláši mohlo jen vzdáleně podobat.

Janu Svobodovou nikdy nepřestalo mrzet, že růžový servis nenašla a nemohla tak splnit matčino přání.

Božku nikdy netrápilo špatné svědomí ze zbytečné krádeže. Všechny události považovala za důkaz, že Růženu provází štěstí i po smrti. Zatímco ona je tou celoživotní smolařkou.

A kdykoliv pak uviděla ve skříni krabici s růžovým servisem, vzpomněla si na tu hroznou potupu, která ji postihla. A tak se z něj už nikdy nedokázala těšit, ačkoliv o něm celé roky snila a tolik po něm toužila. Neměla však sílu ani odvahu servis vyhodit, takže ho jen přikryla starým ubrusem a marně se snažila zapomenout na guláš v růžovém odstínu.

RADOST JE VOLBA

Aleš Tříska

Bylo to dokonale fascinující. Ten muž tancoval jako posedlý duchem Michaela Jacksona. V jednu chvíli se vzepřel gravitaci, vzlétl z ulice a s hlasitým plácnutím se odrazil od sytě fialové fasády domu. Po dopadu na chodník jeho neustávající smích zněl trochu chrčivě. Stejně jako všichni ostatní jsem tomu vystoupení nadšeně tleskal.

Muž se zvedl z chodníku, zakýval se, přičemž jeho ruce i nohy zavlály jako praporky ve větru, a nevidanou rychlostí zmizel za rohem. Jeho nakažlivý smích byl ještě chvíli slyšet, než náhle ustal.

Úchvatná show nám všem ještě víc pozvedla náladu, už tak skvělý den byl o to lepší.

„Nádhera!“ vypískla dívka naproti přes ulici. Měla křiklavě duhové šaty a na loktu se jí pohupovala maličká kabelka. Byla krásná, jako všichni lidé. Krátké, černé vlasy se jí rozcuchávaly divokým poskakováním. Široký úsměv byl plný malých, třpytivě bílých zoubků.

Lidé se pomalu rozcházeli, jen já ještě chvíli pozoroval dívku. Odsákala doprostřed ulice k hromádce konfet, které z muže při jeho tanci vypadly. Shrnula je žlutým střevícem, sehnula se a hrst si nabrala do dlaně, pak přihopsala ke mně a s roztomilým chichotáním mi je nasypala na hlavu. Dívali jsme se jeden druhému z brýlí do brýlí. Její obroučky byly ze želvoviny a měla je, tak jako já, připevněné ke spánkům.

„Bylo to úchvatné. Také bych chtěla umět tak tančit.“ Protočila se dokola na podpatku a cvrnkla mě do nosu. Dřív, než jsem stačil cokoliv říct, odhopsala pryč.

„Jaký to nádherný svět,“ vydechl jsem a zvedl hlavu k modré obloze. Teplé paprsky letního slunce pohladily mé tváře. Cítil jsem, jak mi konfety padají za krk.

Přesto, že jsem si chtěl tyhle pocity vychutnat, bylo na čase vyrazit do práce. Do svého kroku jsem přidal trochu jazzu a myslel na tančícího muže. Není nezvyklé, že krása života přiměje člověka k tanci, ale to, co předvedl on... Snažil jsem si představit hudbu, na kterou tančil. Přál bych si ji znát. V myšlenkách mi vytanula jen píseň *Raketa mládí*. Začal jsem si pobrukovat známou melodii a pokračoval svou cestou po pestrobarevné dlažbě.

Před budovou mé práce bylo také rušno. Několik lidí ukazovalo směrem k devátému patru. V jednom z oken stála žena v modrém a mávala rukama jako křídly. Také si občas myslím, že jsem pták. U nás v práci je to docela běžné. Musí to být nádherný pocit, letět. Ale my lidé moc dobře nelétáme. Ani ženě v modrém to příliš nešlo. Pouze přímo dolů na chodník před vchodem. Doufám, že se to jednou někomu povede. Každý den to někdo zkouší.

Překročil jsem modré šaty a konfety, které byly všude okolo, a prošel hlavními dveřmi. Uvnitř mě pozdravil robot Vítač. Má k vítání lidí hned čtyři paže, i když dvě z nich nemají ruce, jen dlouhé trubky. Uklonil jsem se mu, prošel kontrolní bránou a pak už vzhůru výtahem do dvanáctého patra. Na mé práci je zajímavé to, že vlastně ani nevím, co dělám. Každý den na osm hodin propůjčuji svůj mozek počítači pomocí červeno-bílého kabelu, který vypadá jako had a který si musím pečlivě zasunout do konektoru na krku a zajistit. To je vlastně to jediné, co si pamatuji a co si pamatovat musím. Za osm hodin se probudím, odpojím se a hurá domů. Slogany na chodbách mají pravdu.

PRÁCE JE RADOST, RADOST JE ŽIVOT!

Normálně se mi přitom sny nezdají, ale teď ano. Létal jsem. Vysoko, těsně pod bílými oblaky. Díval jsem se dolů a lidé byly tak

maličcí. Musel jsem si je přiblížit, abych je v šedé krajině vůbec rozeznal. Posílal jsem jim dolů pozdravy, které se bleskem měnily v pomalu stoupající obláčky nadýchané cukrové vaty.

Jako by se mnou něco škublo. Obraz se začal trhat. Ztratil jsem kontrolu a v divokých spirálách prudce klesal.

„Tady Overwatch 5...“

Probudil jsem se a v uších mi zvonilo. Všude byl štiplavý kouř. Ležel jsem v černé kóji zasypaný cihlami a omítkou. Nebýt té kóje, rozmačkal by mě spadlý sloup. Kabel jsem měl stále připojený, ale nepracoval jsem. Když jsem nahmatával konektor, zjistil jsem, že mi teče z hlavy krev. Jen co jsem si toho všiml, ozvala se bolest. Necítil jsem ji už tak dlouho, že mě málem úplně ochromila. Při bližší prohlídce jsem zjistil, že mi padající cihla musela rozseknout čelo a rozbít brýle.

Vymanil jsem se z kóje a odplazil se k nejbližší lékárnice. Roztřešenýma rukama jsem ji otevřel a k mému zděšení v ní byla jen hrst oranžových pilulek. Na vnitřní straně plastového víka stálo: „Cítíte-li se nedobře, vezměte si JEDNU pilulku. Je-li vám špatně a svět se nezdá nádherný, vezměte si DVĚ a vyčkejte příchodu zdravotníků. NESUNDÁVAT BRÝLE ANI PŘI PORUŠE!“

Rozhlédl jsem se kolem. Z dvanáctého patra toho moc nezbylo. Kam mi jen kouř dovolil dohlédnout, byla zkáza. Někde v tom všem jsem slyšel nařikání. Svět se nezdál nádherný. Vzal jsem si dvě.

Šedivý kouř se změnil ve veselé komiksové mráčky. Zvonení v uších přešlo do houslové symfonie. Broukal jsem si a se zájmem si prohlížel konfety na mé ruce. *Kde se tam vzaly?*

„Cítíte se šťastně?“ vyrušil mě z myšlenek robot Vítač. Ani jsem ho neslyšel přicházet. Udiveně jsem se podíval na usmívající se balónek, kterým byla jeho hlava. *Co je to za otázku?*

„Přímo růžově, příteli.“

„Setrvejte na místě, pomoc je na cestě.“ Robot Vítač se obrátil a odešel.

„Cítíte se šťastně?“ zeptal se někoho dalšího. Odpověď jsem neslyšel, ale robotovi se musela tak líbit, až několikrát zatleskal. KLAP! KLAP! KLAP! *Ach jo, proč nezatleskal i mně?*

„Detekován vetřelec! Vzdejte se a dejte ruce za –“ KLAP! KLAP! KLAP! KLAP!

„Páni, co se tam děje? To musím vidět!“ zamumlal jsem a pokusil se vstát. Svět pode mnou se zrádně protočil a já spadl zase na zem. *Jako na horské dráze*, pomyslel jsem si a s tou myšlenkou začal usínat.

„Tady jeden žije!“ zaburácel nade mnou hluboký hlas. „Nemá brejle, ale je sjetej.“

„Ber ho!“ bylo poslední, co jsem slyšel, než jsem usnul.

Nikdy v životě mi nebylo tak mizerně. Ještě včera bych nevěřil, že se tak člověk vůbec může cítit. V puse jsem měl jako na poušti a z jazyka se stal kus sušeného masa. Samou bolestí jsem se nemohl ani pohnout. Ze všeho nejvíc mě bolela hlava. Ležel jsem v nějaké jeskyni. Pohledem skrz její vstup jsem venku viděl jen šedočernou pláň, po které se proháněly modře světélkující víry prachu. Na samém obzoru z šedi vystupovaly černé zříceniny. Při pohledu vpravo jsem viděl hrstku lidí v maskovacích pláštích, jak se choulili u topného tělesa. Taký mi byla zima, ale skrz vyschlé hrdlo jsem nedokázal promluvit. Byl jsem natolik slabý, že mě ani bolest nedokázala udržet příliš dlouho při vědomí.

„Proč ty vymaštěnce musím vždycky tahat já?“

„Protože seš nejmladší.“

„Tiše!“ okřikl dvojicí ženský hlas a všichni se zastavili. Ležel jsem připoutaný k improvizovaným nosítkům a ten, kdo mě táhl, mě dost nešetrně položil na zem. Bolest hlavy nepolevila, ale tělo už na tom

bylo lépe. Podíval jsem se směrem, kterým teď všichni mířili zbraněmi. Zastavili jsme se na rohu ulice, blízko pukliny v zemi, která odhalovala kanalizaci pod silnicí. Pozornost lidí upoutal pohyb na konci ulice. Svým velkým červeným okem tam robot Policista skenoval velkou chlupatou hromadu masa. Robot byl ošklivě potlučený a chyběla mu půlka ruky. Ještě jsem neviděl robota v jiném než dokonale naleštěném stavu. Tady na ulici jsem opět cítil na tváři teplo, pak jsem si všiml, že jeho zdrojem jsou infralampy, rozvěšené nad ulicí jako ošklivé lampiony.

Napětí nepovolovalo ani dlouhé minuty potom, co robot zmizel za rohem. Teprve když dala žena znamení, všichni si hlasitě oddechli. Ten nejmladší zvedl má nosítka a skupina se opět dala do pohybu, puklinou dolů do kanálů.

„Na co to ten robot čuměl?“ zeptal se ebenový černoch s páskou přes oko.

„Myslím, že to byl medvěd,“ odpověděl mu nejmladší.

„M-medvěd?“ procedil jsem přes vyprahlé rty.

„Jo, zmutované medvěd. Přišli z hor lovit do trosek. Žerou vás tam a vy na to jen čumíte. Nebejt těch robotů, sežerou vás všechny!“ rozožnil se nejmladší. Zastavil ho až káravý pohled té ženy.

Zbytek cesty bylo ticho. Jedinými zvuky bylo čvachtání kroků v rezavé strouze, která kanálem tekla. Byl jsem rád, že půlka nosítek, kterou táhl po zemi, je ta, kde mám nohy. Po půlhodině jsme dorazili do cíle. Skrz hluboký kráter jsme z kanalizace přeběhli do tunelu metra a pak do blízké stanice. U jejího vstupu byl improvizovaný bunkr s nějakými velkými zbraněmi. Kdoví proč mi někde hluboko v mysli vytanulo slovo „cíl“.

Privítala nás skupinka dětí ve špinavých hadrech s ušmudlanými tvářemi. Držely se dál, zato urputně mávaly a radostí nadskakovaly. Naše skupina zamířila nejdřív do sprch. I mě osprchovali, i když dost nevybíravě, smrdící nažloutlou vodou. Když jsme opustili sprchu, nějaký muž ze stanice zkontroloval každého černou tyčkou, která byla připojená krouceným kabelem ke žluté krabičce. Teprve po několika přejetích celého těla a souhlasném tichém zatikání přístroje ho pustil dál. Když jsem přišel na řadu, praskavé a tikavé zvuky

přidaly na intenzitě. Ta krabička mi připomínala rádio, které měli v druhém patře v budově mé práce. Hrálo úplně stejně.

Sakra, no jo, moje práce! zděsil jsem se.

„Dejte ho k ostatním,“ píchl muž palcem k jedné z temných chodeb, která vedla z nástupiště. Celá stanice vypadala na spadnutí. Ve vzdáleném rohu zabráňovala provalení popraskaného stropu pochybná kovová konstrukce, jinde zase nějaký vtipálek slepil praskliny vojenskou zelenou izolepou. Z tohohle místa kypělo zoufalství a bída, ale také zvláštní pocit... domova.

Chodba vedla do místnosti, ve které byly dřív asi nějaké stroje. Teď tu byly jen ocelové kotvy a asi tucet svázaných lidí. Někteří měli stále své brýle, ti byli jedini, kteří se usmívali.

„Dám se do toho hned. Proplesknu ty crackery z minulýho tejdne, abych to měl z krku,“ protáhl svaly černocho a náhodně vybral jednoho ze svázaných.

„Co se děje?“ zeptal jsem se ženy, která mě odvažovala z nosítek a kontrolovala mou ránu. Nejmladší si od ní převzal provazy a stoupl si ke mně nedočkavě blíž.

„Výslech. Někoho totiž hledáme.“ Zněla téměř až mateřsky, přestože nemohla být starší než já. Skoro jako bych v její tváři viděl starost, když si prohlížela šrám na mé hlavě. „Spousta z vás má problémy s pamětí, ale ta se časem vrátí. Většinou.“

„Z nás?“

„Z vás! Z vás nadrogovanejších vymaštěnců s těma vašima brejličkami!“ přidal se do konverzace nejmladší. Tiskl přitom lano, až mu bělely klouby.

„Co kdyby ses šel projít?“ v hlase ženy bylo najednou tolik vlídnosti, kolik jí je ve formuláři daňového přiznání.

„Mám svoje rozkazy, doktorko. Kdyby zas jeden z nich začal chytat motýly či co,“ se sadistickým úsměvem poplácal pistoli v pouzdře na svém boku, „laskavě ho požádám, aby se uklidnil.“ Žena jen obrátila oči v sloup a dál se věnovala mé hlavě.

„Vzpomínáte si na něco před tím, než jsme vás... vysvobodili? Brýle vám dost zkreslily vnímání, ale cokoliv by nám pomohlo.“

Nebyl jsem si jistý, jestli jim vůbec něco říkat, tak jsem jen pokrčil ramený a nejspíše se podíval na tucet svázaných.

„To je pochopitelné,“ vzdychla si doktorka. „Bolí vás ještě něco?“

„Jen hlava. Uvnitř, ta rána už tolik ne.“

„Ano, to ty brýle. Přes ty spánkové konektory stimulují určité oblasti vašeho –“

„Myslíte, že chce přednášku? Tohle musím poslouchat pořád dokola,“ promnul si obličej zoufale nejmladší.

„Oni to slyší mnohdy poprvé. Většina z nich si na dobu před válkou nemá šanci vzpomenout ani v horizontu měsíců, natož aby si vzpomněli na Růžovou zahradu,“ okřikla ho doktorka. „Jak jsem chtěla říct, než jsem byla tak hrubě přerušena, brýle stimulují určité části vašeho mozku. Ovlivňují, co vidíte a jak to vnímáte. Podobně jako některé psychotropní látky. Váš mozek si na to zvykl a teď má abstinenční příznaky.“

„Co je ta Růžová zahrada?“

„Na to už ale fakt nemáme čas. Co se tak starat o naše, hm? Sorry, vymaštěnče, nejsi tu sám. Na blbý otázky máš tady kolegy.“ Nejmladší mě přivázel provazem k jedné z volných kotev a uznale nad svými uzly pokýval hlavou. Bylo vidět, že to nedělá poprvé.

„Jimmy má pravdu, měla bych už jít. Snažte si vzpomenout. Vzpomínky tam jsou, často jsou ale potlačované. Moc by nám to pomohlo.“ Doktorka se na mě usmála a pak s Jimmym odešla. U vchodu do místnosti zůstala dvojice ozbrojených stráží.

Ostatní svázání byli zticha. Když jsem si je lépe prohlédl, všiml jsem si, že jsou zbití a špinaví. Schoulení do klubíček nebo skrčení každý u své kotvy. Otočil jsem se k nejbližšímu, který seděl za mnou. Zděsil jsem se, když jsem si všiml, že má vypíchané oči.

„Pro-promiňte,“ zkusil jsem.

„Ano?“ otočil slepec hlavu mým směrem.

„Slyšel jste, o čem jsme se bavili, že? Mohl byste mi něco říct?“

„Byli jsme bláhoví, když jsme se svěřili Růžové zahradě. Od začátku bylo jasné, že je ten projekt šílený, ale zoufalství je zoufalství. Měl nám pomoci vyrovnat se s hrůzami války, o které si každý myslel, že nikdy neprijde. A pak přišla.“

„O čem to mluvíte?“

„Neviděl jsi, jak to tam venku vypadá? Růžová zahrada měla pomoci přežít. AI by všechno řídilo a dávalo přitom pozor na

lidi, aby se nezbláznili,“ po posledním slovu se slepec rozesmál. Byl to smutný smích.

„Hloupost. Nikdy jsem žádné AI neviděl.“

„Viděl jsi roboty, viděl jsi svůj výdejní automat jídla, viděl jsi všude kamery, a hlavně jsi určitě viděl oblastní velitelství. Taky jsem tam pracoval. Kdy si.“

„Co po nás chtějí ti lidé? Je to kvůli té válce?“

„V jistém slova smyslu ano. Oni jsou ti, kteří přežili válku, ale do Ružové zahrady se nepřidali, nebo z ní utekli. AI je vyhodnotilo jako ohrožení a válka vesele pokračovala. Dvojsmysl je zde namístě.“

„Tak proč nejdou po tom AI a po robotech?“

„Za prvé – k jádru AI by se nikdy nedostali, nikdo už ani neví, kde vlastně je. Za druhé – ničit roboty je dost pracné, my jsme prostě snazší cíle. Hledají mezi námi operátory dronů, které je každodenně likvidují.“

„V mé práci jsme se k něčemu připojovali, ale...“ cítil jsem, že všichni ostatní zpozorněli. Jako by vycítili, že něčí osud bude horší než ten jejich.

„Ach, milý zlatý, že ty jsi operátor?“ zakroutil hlavou slepec. „No, třeba jsi jen ovládal zásobovací vozy nebo sběrače, za to se ještě nestřílí. Měl by sis vzpomenout sám, nebo to z tebe vymlátí.“

„Tohle vám udělali oni?“

„Myslíš mé oči? Ne, to já sám.“ Slepec svěsil ramena a na chvíli se odmlčel. „Přišli uprostřed noci. Ve svém stavu jsem se radoval z nečekaných hostů a pustil je do bytu. Zmlátili mě a pak mi strhli brýle. Bože ta bída... Z barevného krásného bytu byla plesnivá karikatura. Pak jsem ji uviděl, mou ženu, vedle mě v posteli. Byla mrtvá. Už velmi dlouho. Myslel jsem si, že pořád jen spí.“ Slepce vyprávění dost rozrušilo, ale přemohl se. „Taková hrůza. V tu chvíli jsem už nechtěl nic vidět. Vzal jsem první ostrou věc a...“

„Chápu. Já... nechtěl jsem...“

„To je v pořádku. Nevadí mi to. Jen radši vzpomínám na to hezké. Ty by sis měl taky vzpomenout. Jezdil jsi, nebo jsi létal? Je to důležité.“

„Já... myslím, že jsem létal,“ v místnosti to zašumělo zděšením.

„Ach, milý zlatý, to není dobré. Snaž se dál, třeba jsi byl jen nějaký balón nebo tak.“

Přes bolest hlavy jsem pátral ve vzpomínkách. Bylo to jako dávat dohromady puzzle ze strany bez potisku a bez většiny dílků. Kdesi na druhé straně se tvořil obrázek a něco mi říkalo, že ho nechci vidět. Vzpomněl jsem si na sen o létání. Na ženu v modrém, která to zkusila naposled. Na tančícího muže to ráno.

„Overwatch 5,“ zašeptal jsem slova z části skládačky. V místnosti vypukla panika.

„To je on!“

„To jeho chtějí!“

„Proboha!“

„Tiše! No tak!“ okřikl všechny slepec. „Ach... ne,“ vydechl. „To je zlé.“

„Když jim ho dáme, nechají nás konečně být!“

„Ano!“

„Strážé!“ rozhodl kolektiv o mém osudu.

Pak se to strhlo dost rychle. Do místnosti za chvíli vtrhl černoch. Zbil mě až na samý kraj smrti. Když mě vlekli ven, vykřikovali na všechny strany: „Máme ho! Už je po všem! Tady je Overwatch 5!“ Lidé jásali a radovali se. Přes všechno jsem se taky usmíval. Jejich radost mi připomínala domov.

Odvlekli mě ven ke zdi jedné ze zřícenin. Podle fleků a děr jsem tam nebyl první. Část lidí ze stanice se shromáždila mezi troskami. Odevšud vykukovaly nadšené oči. Přišla i ta doktorka. Už se na mě nedívala tak ustaraně. Spíš zklamaně. Přivázali mě k opřené kolejnici, zatímco se pět mužů s puškami řadilo šest metrů přede mnou.

„Nějaké přání?“ zeptala se doktorka, která se přece jen odvážila ke mně opět přiblížit.

„Mohl bych dostat brýle?“

Asi to čekala. Zalovila v brašně a v ruce se jí zaleskla růžová skříčka.

„Nedělám to ráda, ale z principu,“ nasadila mi je a rychle se vzdálila.

Světlu se vrátila barva. Křiklavé fasády domů se vypínaly k modré obloze. Šest gentlemanů přede mnou si připravovalo naleštěné trubky. *Budou hrát jen pro mě.*

Zavřel jsem oči a viděl celý svůj život běžet jako film. Tedy jen to hezké. V posledním aktu jsem letěl pod bílými oblaky. Rutinní mise

„najdi a znič“. Náhle něco poškodilo moje spojení s dronem. Když jsem začal padat, ozvalo se rádiové spojení s centrálou.

„Tady Overwatch 5 jednotce Overwatch 13, vrať se do formace! Overwatch 13, ztrácíš výšku, porucha?“ volal mě ten nejlepší z nás. Už jsem mu nestačil odpovědět.

Otevřel jsem oči, abych naposledy viděl oblohu. Někde tam vysoko se zaleskl maličký bod. Můj kolega mi přišel na pohřeb. Jistě už posílá pozdrav. Usmál jsem se. Gentlemani přiložili trubky k ústům. Lidé jásali. Jaký to nádherný svět.

„Pal!“

PRAŽSKÉ ANOMÁLIE

Edna Nová

Růžová jako prášek na bolest. V dětství jsem se tím ibáčem chtěla odrovnat, skončit to, než mě někdo zpravil, drze informoval, že tento lék není uzpůsobený k sebevraždě. Růžová jako ty kýčovitě polyesterové šaty, co mi táta koupil na blešáku. V šatičkách jak pro družičku, v krajkové nádheře ulehnout do rakve. Už v deseti jsem to tady chtěla vzdát, zabalit. Růžová jak Avon pochod, kam chodí máti, kam se cpou všechny její známé, kde bojují proti rakovině.

Nevím, kdy jsme přestali mít elán, vůli k žití, ve kterém roce jsme k tomu došli. O naší generaci se ostatně tvrdí, že už se mrtvá narodila. Deprese se stala samozřejmostí, všudypřítomnou položkou. Propuká na začátku puberty, někteří šťastlivci ji dostanou až v osmnácti, ale to je již hraniční věk, ve dvaceti vás může deprese zabít. *Ministerstvo zdravotnictví doporučuje depresi prodělat do patnácti let věku.*

Poslouchám Růžovou apokalypsu, klavírní sonátu od Přemysla Raka. Rak zkomponoval čtyři jednotlivé skladby: Růžovou, Modrou, Zelenou a Fialovou apokalypsu. Souborně je nazval Pražské anomálie. Toužím, ba přímo bažím, alespoň jednou slyšet všechny barvy Pražských anomálií. Věřím, že pak najdu klid a mír. Moje duše bude kompletní. Z rádia zní: *Plánovaná reprodukce pozitivně ovlivní psychický stav vašich dětí. Množte se jen s duševně silnými jedinci.*

Růžová jak ten avantgardní pelikán, kterého mi táta vystřelil na pouti. Růžová jako menstruační kalíšek, který mi má pokroková matka věnovala o rok později. V jedenácti gumová hračka, ve dvanácti

gumová menstruační pomůcka. Oba předměty mám schované dodnes. A ještě růžový pesar, pečlivě připravený v nočním stolku. Pesar čeká na vhodnou chvíli, na chvíli, jež nepřichází. Dnes už nikdo nepoužívá kondomy, protože jsou neekologické, moc jednorázové. Na zažloutlé, zmuchlané krabičce pesaru se dočtu: Šetříte pesar, šetříte přírodu. Jeden pesar vydrží při správném používání i dvacet let.

Růžová apokalypsa je můj hnací motor, pnutí k žití. Poslouchám a umírám u toho, znovu se rodím a v melodii skoro omdlévám, krásou zas zhynu, probudím se na pětkrát jak Lazar. Růžová apokalypsa, důvod, proč ráno vstát. Jako invalidní důchodce páté kategorie nemám ostatně mnoho kulturního vyžití. Nikdo mě nikam nepozve. Jsem ostatně společností vnímána jako svévolník, nejtěžší typ, nejhorší škůdce. Záškodník, co si hýčká své patologie, někdo, kdo odmítá nabízený lék. Kdo se roční v minulosti, kdo nepřijímá jednoduchá řešení. Zákon o invaliditě: *Invalidní důchodce je osoba starší deseti let, která se soustavně nevzdělává či soustavně nepracuje z důvodu své těžké deprese. Invalidnímu důchodci nenáleží žádná finanční kompenzace, za svůj stav je plně zodpovědný on či jeho zákonní zástupci.*

Růžová jako zvratky z růžového vína, když jsem se poprvé opila. Růžová - znak doby. Růžová coby sváteční košile táty, jeho fair trade košile, na levé straně pod límečkem měl vyšitě slovo Láska. Růžová... Obláček, lehký odér, cosi, co cítím z máti, když se vrací z práce, když se nabíla ve stanici STOP-DEPRESI. Na přebalu vína stojí: *Alkohol negativně ovlivňuje účinek antidepressiv! I malé množství alkoholu je škodlivé.*

Vše je kolem růžové a já pouze přežívám. Kdysi konstatovali, že se zrodila nová pandemie, projevující se jako nechť k aktivitám, skleslá nálada, úzkost, sebevražedné sklony. Každý to prodělal. Každý druhý v tom ustrnul, byl diskvalifikován pro život, pandemie jej čapla a nepustila. Nárůst práceneschopných o sto procent. Z mého pokoje vidím dva propagandistické nápisy: *Jedno nabití den ti obrátí. Lepší než šlofik je náš malý energetik.*

Matka každý den poklidně vejde, vkročí do stanice, přidřepne, na hlavě helma, lehký proud, speciální řacha, elektromagnetická vlna,

BUM a PRÁSK, rána do hlavy, stimul. Stimul a zabiják. Každá vlna, co zhatí depresi, každá vlna, co sežere blbou náladu, pozře také jednu vzpomínku. Diskurz velí jasně: co po minulosti, kašlat na ni, budoucnost, na budoucnost se připravovat, bez stínu věčné depky. Minulost pohřbíme. Minulost obětujeme. Máti cvičí u televize, zaslechnu jen euforické: *Hola hola, sport už nás volá!*

Růžová apokalypsa mě objímá. Růžová apokalypsa, má poslední a jediná deska. Così, co mi neodňala Komise pro melancholické produkty. Jedinečná nahrávka, která Komisi unikla, kterou otec kdysi před Komisí ukryl, zahrabal. Dědictví po tátovi. Poslední romantické nocturno v zemi. Komise pro místní rozvoj: *Kultura musí edukovat. Jakékoliv autorské dílo bez vzdělávacího potenciálu je nezákonné.*

Ostatně růžové je mé kolo, můj rotoped, na kterém každý den ujeedu deset kilometrů, chvála zdravému životnímu stylu, endorfiny se však někam rozkutálely, cítím žal. Na rotoped někdo nalepil: *Zdraví prospěšný předmět, ekologická nezávadnost.* Stýská se mi, táto, tatuško. Máti se každý den vrací z práce lehce rozjuchaná, díblík, vyhopsaná z posilovny, vymytý mozek. Lehký odér růžové kolem ní, cítím z ní elektrody, così, co vymizíkuje jakýkoliv náznak chmury. Je tak lehká, tak podezřele banální na svých padesát. BUM a PRÁSK pracuje přesně. Z dospělých dělá efektivně nezkušené děti.

Jsem občan páté podskupiny, žeru antidepressiva, neúčinkuji, potácím se ve tmě. Nic pořádně neumím, nikam se neženu a nic nechci. Bojím se, že jednou přijdou a řeknou, že „takhle to slečno dál nejde.“ Naordinují mi povinně BUM a PRÁSK. Vyženou mi temno z mysli, ale třeba i to, jak mě táta objal, políbil a vyhodil do vzduchu.

Růžová apokalypsa, při ní zběsile onanuji, smutně se udělám, bolestně zapláču. Pesar je ponechán v bezpečí, nikdo cizí mě nehladí a neobjímá. To má máti, ta cvoklá padesátiletá, si nabrnkla třicátníka, Komise pro reprodukci souhlasí, její vajíčka jsou cajk, jak nějaké třicítky, zdravé a hratelné, k oplodnění akorát. A co ona? Ona snad zapomněla, zapomněla svůj věk, BUM a PRÁSK.

Psala jsem si deník, máti ho jednou objevila a zabavila jako nebezpečný artefakt podporující úzkostné sklony, poté mi byl diagnostikován pátý stupeň poruchy. Byl růžový a plyšový, kdysi mi jej táta

přivezl ze služební cesty. Táto, táto! Máti je vedle. Je vyprázdněná, tak dokonale funkční jak její oblíbená příručka *Pět cest proti depresi*.

1. Každodenní návštěva humánní stanice STOP-DEPRESI a elektromagnetického stimulačního zařízení (lidově označeného jako BUM a PRÁSK).
2. Sounáležitost s demokratickými komisemi pro lidská práva.
3. Orientace na budoucnost.
4. Zdravý životní styl.
5. Oddanost komunitě.

Růžová jak růžová voda na odličení, co se kdysi kupovala v drogerii, co mi máti nechtěla půjčovat, protože jsem moc malá. Růžová jak mátina rtěnka, kterou si naposledy nalíčila svá ústa, když jsme šli za tátou. Táto, táto, kde je tě konec?

Pražské anomálie jsou poškozené, Růžová apokalypsa se zadrhne v úvodním taktu. Co si počnu bez skladby? Kam přijdu ve světě bez Růžové apokalypsy? Tati, tati. Máti mi navrhuje BUM a PRÁSK. A místo deseti kilometrů ujet na tom růžovém monstře, co nám trůní v obýváku, aspoň patnáct či ještě možná raději dvacet kiláčků.

Polykám každý den pět tablet. Nejsou růžové. Jsou bílé. Kolem mé máti je vznešený obláček růžové barvy. Já mám jen ubohý bílý poprašek. V noci se mi zdá o Růžové apokalypse. Myslím, že kdybych si Pražské anomálie jednou poslechla celé, tak by život dával větší smysl. Z příbalového letáku: *U osob mladších dvaceti let je možné riziko sebevražedného jednání*. Antidepresiva mi poprvé předepsali v devíti letech.

Terénní psychiatrická sestra u mě diagnostikovala zhoršení. Jen tak si přišla, nechala mě vyplnit nějaký dotazník a na jeho základě vyhodnotila „zvýšené riziko sebevražedného jednání“. Hrozí mi umístění v programu pět pé. Nucená hospitalizace. Nedobrovolná. Sestra se chlácholivě usmívá, máti pak šeptá, že vzhledem k dědičné zátěži ze strany otce nevidí jiného východiska, než je ÚSTAV. Máti ví, vzpomněla si, že existoval kdosi jako otec?

„Mami, kde je táta?“

MLčí. A mě vezou. Sanitkou. Tou bílou s majáčkem. BUM a PRÁSK. Pět pé. Jsem umístěna. Pa, domove. Pa, máti. Přišlo první BUM

a PRÁSK. Za odměnu obdržím první růžové antidepresivum, jsem zahalena v růžové, lehce fosforeskuji v něžně pastelové. Nepamatuji si, proč má oblíbená sonáta byla nazvaná Růžovou apokalypsou.

BUM a PRÁSK. Na rotopedu ujezu dvacet kilometrů. Bavím se s lidmi. Vypytávám se na Pražské anomálie. Nikdo je nezná. Jsem zlepšení. Jsem jejich progres, jejich drahocenné bejby – zázrak medicíny.

Růžová. Růžová. Čtu si o půstu. O návratu k životu v komunitě. Pravidelně docházím na BUM a PRÁSK dvakrát denně. Zhubla jsem deset kilogramů tuku. Nabídli mi práci, zatím jen drobnou brigádu, ale kdoví. Třeba brzy přijde zaměstnání na celý úvazek.

Jsem jejich experiment, pokusná myška, kterou znovuzrodil BUM a PRÁSK. Píší o mně studii, o mně a dalších vývojářích, protože prý krásně fungujeme po dvou dávkách, něco, co se zdálo nereálné, je nyní konečně pokořeno. Vědecká obec jásá. Údajně vejdu do dějin. Po dlouhé době si přijdu nádherná.

„Slyšel jsem, že se sháníte po desce Pražské anomálie?“

Nechápu. „Prosím?“

Dotyčný se zarazí a dodá: „Tu od Přemysla Raka?“

„Aha, to bude nějaký můj vzdálený příbuzný. Jsem Raková.“

Muž vydechně: „Slečna Alžběta Raková?“

„Ano, heleďte se, já nemám na minulost čas, pracuji pro budoucnost... Jsem teď velký zvíře.“

„Já jsem Přemysl Rak. Otec Alžběty Rakové.“

„Omlouvám se, to bude nějaký omyl. Můj otec... Můj otec...“ Snažím se vybavit něco, cosi... Raději to utnu.

„Pane, vy mi sem vnášíte dávno zapomenuté, to k ničemu není. Žiji tady a teď.“

BUM a PRÁSK.

(S)NĚŽNÝ ÚSMĚV

Jana Jánská

Apokalypsám vždy náleželo mnoho různých přívlastků. Bývaly děsivé. Ničivé. Drtivé. Fatální. Monstrózní. Tato apokalypsa, která byla stejně jako její obvyčejnější předchůdkyně první svého druhu, se však lišila. Měla barvu. Růžovou.

-neznámý autor-

PODZIM 2025

„Příkrč se!“ sykl Oskar na malou dívku, která skrze zadní okno jedoucího auta okouzleně sledovala pomalu nastupující plejádu barev v aleji, vysázené podél široké a dokonale upravené silnice.

„Lauro!“ stáhla ji Zoe, její starší sestra tak, aby nebyly vidět jejich blondaté hlavy.

„Vždyť tady nikdo není,“ bránila se Laura.

„To, že nikoho nevidíš, neznamená, že nikdo nevidí tebe,“ odříkával s křečovitým úsměvem na tváři Oskar. Prkenně seděl za volantem a jel rychlostí postřelené želvy, jak obvyklé rychlosti v Nové Praze Zoe říkávala. Jenže teď to jinak nešlo. Jakmile by jeli rychleji, okamžitě by je zastavila jedna z všudypřítomných hlídek. A kdyby se jim i tak podařilo ujet, slétly by se k nim drony a auto by zastavilo, ať by dělali, co chtěli.

Zoe se zasnila, vzpomínala, jak to vypadalo dřív. Předtím, než se

všechno pokazilo. A nejen ohledně rychlosti automobilů. Přestože ještě nedávno nebylo vše tak precizně uklizené a nalinkované jako nyní, když se znechuceně dívala na stepfordské městečko, tehdy se žilo lépe. Svobodněji. A hlavně beze strachu.

„Dívej se dopředu a usmívej se, Zoe,“ napomenul ji Oskar.

Narovnala hlavu a poopravila svůj úsměv. Míjeli další z hlídek. Oskar strojeně přikývl na pozdrav a nepatrně sešlápl plynový pedál.

„Brzdi,“ ucedila Zoe, na tváři stále přibitý dokonalý úsměv. „A ty vydrž, už jen chvilku,“ zašeptala k sestřičce ležící jí u nohou na podlaze auta.

Čím více se blížili k hranici města, tím byly hlídky četnější. Pokud by chtěli vyjet z Nové Prahy, museli by zastavit a podrobit se kontrole, což neměli v úmyslu, obzvlášť když vezli malou Lauru.

„Mně se chce čůrat,“ zakňouralo děvčátko a zavrtělo se.

Najednou se stalo v rychlém sledu několik věcí. Zoe vyjekla bolestí, Oskar prudce trhl volantem a Laura se rozplakala. Zoe zvedla vyděšeně zrak.

Poslední, co viděla, byli ozbrojenci, kteří se širokými úsměvy obklopovali jejich auto.

JARO 2025

Do Prahy přicházelo jaro. Holé stromy nasazovaly pupeny a některé keře začínaly kvést. Chlad po nezvykle dlouhé a tuhé zimě, s tím prapodivně narůžovělým sněhem, stále častěji nahrazovaly sluneční paprsky. Na ulicích se spontánně scházely party lidí, které uklízely a zvelebovaly město.

„To je skvělý, dokonce i táta se zapojil! V životě ani neposekal zahradu, natož aby šel opravovat cizí věci,“ vykládala Zoe nadšeně, zatímco si sklízela učebnice do báglu.

„Mně se to nelíbí,“ odpověděla jí zamračeně Tereza, její spolužačka a kamarádka

„Cože? Tobě se nelíbí, že si nás dospělí nevšímají, dokonce ani nechtějí, abychom makali s nima?“ smála se Zoe.

„Přijde mi to nepřírozený. Co to všechny najednou napadlo? Kašlou na všechno, jen uklízej a opravujou!“ rozčilovala se Tereza.

„Koukni,“ pokývla Zoe nenápadně směrem k černovlasému, vysokému spolužákovi, do kterého byla už dlouho zakoukaná. „Ten s tím problém nemá.“

„Oskar? Pch.“

„Hele. Jsi moje nejlepší kámoška, takže k tobě budu upřímná. Podle mě žárlíš.“

„Cože? A na co? Neblázni, nemám žádnéj důvod žárlit.“

„Tak proč jsi taková? Víím, jak Oskara nesnášíš, protože se mi líbí, ale –“

„Oskar mi je úplně volnej!“ rozkřikla se Tereza. „Vždyť s ním ani nechodíš, tak na co bych měla žárlit? A i kdybys s ním chodila, jsi moje kámoška a já bych ti to přála!“

„No jo, promiň, tak se nečil,“ klidnila ji Zoe. Vyšly ven ze školy a všude okolo byli spolužáci, nechtěla, aby je někdo zaslechl.

„Podívej se na ně,“ utrousila po chvíli opovržlivě Tereza, když přešly širokou silnici a zrovna procházely kolem party lidí starajících se o rozlehlý park, který přiléhá k jejich škole. Byli tak neuvěřitelně sehraní, jeden obsluhoval sekačku, druhý sázel květiny, třetí upravoval cestičky, další zametal a nějaký mladík dokonce vylezl na strom, kde stříhal větve do požadovaného tvaru. Bez jistění, samozřejmě. Zato všichni ti lidé pracovali se širokými úsměvy na tvářích, jako kdyby neexistovalo nic lepšího.

„Aspoň to tu bude hezký,“ pokrčila Zoe rameny. „Docela příjemná změna po těch odpadcích a bezděcích.“

„Ty vážně nic netušíš,“ vzdychla Tereza a zavrtěla hlavou. „Pojď k nám, něco ti ukážu.“

„Ale já musím –“

„Kam?“ upřela na ni Tereza oči.

„Vlastně nikam,“ sklopila Zoe ty své a zastyděla se. Neměla kam spěchat. Už několik týdnů byla bez obvyklých povinností, mohla si dělat, co se jí zachtělo. Nenašla sice odvahu, jako někteří jiní, aby nechodila ani do školy, nebo se vykašlala na učení na maturitu, která ji za necelé tři měsíce čekala, přesto se jí volnost líbila.

„Co mi to vlastně chceš ukázat?“ zeptala se Zoe, když vyjely výtahem do sedmého patra a zastavily se před dveřmi kamarádčina bytu.

„Uvidíš.“ Tereza se zhluboka nadechla, nakrčila obočí, otočila klíčem ve dveřích a prudce je otevřela. Vtáhla Zoe dovnitř a zase zamkla.

„Terko, seš si jistá, že jsi v po –“

„Ticho,“ sykla kamarádka a hlasitě křikla: „Je tu někdo?“

Zoe vyprskla smíchy. Tereza bydlela s rodiči a starší sestrou, čekala snad doma souseda? Představa, že má někoho třeba pod postelí, Zoe vážně pobavila. Ne ale na dlouho.

„Taro!“ zavřískla Tereza, když se na ni z ložnice rodičů vyřítila její starší sestra Tamara.

Zoe zírala na výjev, jak se o rok starší dívka snaží vykroutit ze sevření vlastní sestry. Tamara nemluvila. Podivně kvílela a sípala, jako by byla nějaké zvířátko chycené v kleci, už dávno ochraptělé z marného volání o pomoc. Tereza mumlala tišící slova, stále sestru držíc v pevném sevření. Očima ale těkala po bytě, jako kdyby čekala ještě někoho.

„Co se...“ polkla Zoe a zkusila to znovu. „Co se jí stalo?“

„Stolek na klíče,“ vyrazila ze sebe Tereza namáhavě.

Zoe tam střelila pohledem a uviděla injekci v emitce. Podívala se zpátky na kamarádku. Věděla, že jejich matka pracuje v nemocnici, ale ani tak nikdy dřív u nich neviděla válet se jakékoli léky.

„Dělej!“

Rychle jí tedy stříkačku podala, Tereza zkušeně palcem sundala plastovou krytku z jehly a bez sebemenšího zaváhání zabodla Tamaru jehlu do paže. Starší dívka se rázem uklidnila a zvláčněla.

„Do prdele, cos to... co se to tady děje?“ začala Zoe panikařit. „Má snad nějaký absfák, nebo co?“

„Něco takovýho,“ uchechtla se Tereza, veselého na tom ale nebylo vůbec nic. Hubenou a rozcuchanou dívku s netečným výrazem, tu samou Tamaru, kterou Zoe znala od malička, odvedla do pokoje, uložila do postele a zamkla. Sestry si byly vzhledově hodně podobné, Tamara teď ale vypadala jako troska poznamenaná roky užívání drog.

To ale není možný, viděla jsem ji... kdy to vlastně bylo? Nějak po silvestru, vzpomínala Zoe.

„Chceš kafe?“ zeptala se Tereza, která si sama jedno připravovala. Zoe přikývla.

„Řekneš mi, co se tady děje? Kde jsou vaši? A co... Tara?“

„Je taková přesně měsíc. Od jejích narozenin,“ odpověděla, když před obě postavila hrnek kávy, půl napůl s mlékem, jak měly rády.

„A co na to vaši?“

„Ty asi žiješ na jiný planetě. Nebo mi chceš říct, že vaši jsou úplně v pohodě? Že se spolu bavíte, trávíte čas?“

„No... ne. Ale vždyť víš, že oni byli i tak skoro pořád v práci, takže teď, jak si nabrali to zvelebování města, se skoro nevidáme.“

„Tak možná proto. Zlato, všichni dospělí jsou po tom růžovým svinstvu jak vyměnění. Dokonalí.“

„To je nějaká droga?“ nechápala pořád Zoe.

„Ten snih. Růžovej, padal od listopadu do února! Ty si ho nepamatuješ? Řešilo se to v televizi, každě den to bylo ve zprávách, na netu, všude! A pak najednou – všichni dospělí se začali usmívat jako magoři, zprávy jsou už jen sluníčkové... Přijde ti to v pohodě? Učitelé? Jdeš do krámu a tak milý prodavačky – já nevím! Kamkoli vlezeš, neříkej mi, že tě nic netrklo!“ rozhazovala Tereza rukama stejně jako vždycky, když byla rozrušená.

„Přišlo mi to v pohodě, vlastně tak nějak lepší –“

„Co to bylo?“ přerušila ji Tereza, když z předsíně zaslechla šramot.

„Vaši?“

„Sakra! Musíš mi pomoci Tamaru ubránit. Je to hrozně důležitý, ona... oni ji chtěj, chápeš? Nemůžu dovolit, aby se změnila na to, co se stalo z nich, nikoho jinýho už nemám!“

„J-já... nevím, co –“

„Prosím!“

Zoe pomalu přikývla. Ten výraz v Tereziných, strachem zvětšených očích, ji přesvědčil.

„Co mám udělat? Máš plán?“

„Prostě nedovol, aby se dostali k Tamaře, nebo ona k nim.“

Na víc už nebyl čas. Do kuchyně vstoupili rodiče. Zoe úplně

nesmyslně napadlo, že jdou někam do divadla, nebo do luxusní restaurace, protože takto nažehlené a načesané je v životě neviděla, a to je znala téměř od dětství.

„Děvčata,“ rozšířila už tak široký úsměv na dokonale nalíčené tváři Terezina máma.

„Dobrý den,“ kuňkla Zoe.

Tereza mlčela. Její rodiče na sebe kývli, a aniž by řekli cokoli dalšího, neomylně zamířili k zamčenému pokoji. Matka zkusila vzít za kliku, několikrát zalomcovala a s tím stále stejným úsměvem se otočila ke svému muži. Ten se pokusil dostat dovnitř o něco razantněji, přátelivý úsměv přesto neopustil ani jeho tvář.

Zevnitř se ozvalo zakvílení.

„Mohla bych tě požádat o klíč, drahá?“ zamrkala matka.

„Nikdy!“

Otec systematicky narážel ramenem do dveří, zatímco matka šla přímo k Tereze.

„Tady, uteč s tím!“ sykla a vrazila zkoprnělé Zoe klíč do dlaně. „Běž!“

Teprve poté se Zoe zvedla a vyrazila ke dveřím vedoucím z bytu.

„Zastav se, dítě,“ řekla jí důrazně, avšak s neměnným úsměvem, Terezina matka, která se k ní nepřírozeně rychle blížila.

„Hoď mi ho zpátky,“ křikla Tereza, když viděla, že to Zoe nemá šanci stihnout.

Zoe udělala, co po ní chtěla. A pak jen bezmocně pozorovala sled událostí, které už navždy změnily její vnímání nového světa i života jako takového.

LÉTO 2025

Do Prahy přicházelo léto. Příroda se pyšnila všemi odstíny zelené. Úmorná vedra stále častěji rozpalovala ulice, kde se stále spontánně scházely party lidí, které uklízely a zvelebovaly město.

Nová Praha. Po událostech, kterým byla Zoe nucena stát se na

jaře svědkem, se město nedalo nazývat jako dříve. Obyčejná Praha byla pryč. Její život byl pryč. Tereza byla pryč. Mrtvá.

Zoe vzdychla a poposedla si. Na zahradě domu, v němž bydleli s Oskarem, několika dalšími teenagery a dětmi, se cítila bezpečně. Jen nerada vzpomínala na ten den, kdy hodila Tereze, stojící u okna, klíč. Musela bezmocně sledovat, jak se ke kamarádce rozeběhl její otec, ona v momentu uskočila a vyhnula se tak nárazu jeho těla, jenže nepočítala s tím, že ji bude pevně držet.

Zoe stále jako ve zpomalené scéně, pěkně jedno okénko za druhým, sledovala, jak Terezin otec proráží okenní tabuli a vypadává ven, na tváři stále ten nechutný dokonalý úsměv. A jak svou dceru stahuje sebou.

Jeho manželka se pak krátce naklonila z okna, úsměv se jí rozšířil a zamířila pryč z bytu. Zoe křičela, tedy alespoň pokud si dobře vzpomínala. Běžela ven, ale výtah byl dole rychleji. Viděla už jen, jak matka vypáčila své dceři z bezvládné ruky klíč, a aniž by jí nebo svému a manželovi věnovala jedinou slzu, vydala se s úsměvem zpět.

Brzy se kolem mrtvých sešli lidé, kteří přes ně přehodili bílá prostěradla, sousedka dokonce klečela vedle nich a tvrdým kartáčem smývala z chodníku krev. Hlavně nepokazit estetický dojem.

Zoe na nic nečekala. Byla bezmocná. Teď už chápala kamarádčina slova. Přes slzy neviděla, klopýtala pryč a nevěděla kam. Hlavou se jí honil stále stejný výjev – překvapené velké, hnědé oči.

Nakonec ji zastavila hlídka usmívajících se žen, které ji upozornily, aby se vrátila domů. Nevěděla, co dělat.

Domů? K těm prázdným schránkám, které bývaly mými rodiči? Ale co Laura?

Její malé sestřičce bylo čerstvých pět let. Teď, když jí Tereza otevřela oči, už viděla, jak se Laura trápí. Chodila za rodiči, aby si s ní hráli. Ukazovala jim obrázky, které pro ně namalovala, dokonce si sama uklidila úplně celý pokojíček, anebo naopak rozházela skříň s oblečením, jen aby si jí všimli. Dočkala se pouze toho, že za ni máma nebo táta vše s úsměvem uklidili.

Zoe se pořádně zastyděla. I přes zrovna prožitý traumatický zážitek – anebo možná právě proto? Rozhodla se ve vteřině a aniž by věděla, co dál, vyzvedla Lauru ve školce.

Jedno z dětí zavýsklo a vytrhlo ji tím ze vzpomínky. Očima vyhledala blondatou Lauřinu hlavu a s úsměvem sledovala, jak si hraje s Oskarovými sourozenci a několika dalšími dětmi. Tento úsměv byl pravý, přirozený, ne takový, který musela nasazovat, aby si jich hlídky nevšímalý, když se s Oskarem, který byl spolu s ní nejstarší, vydávali na nákupy nebo nezbytné pochůzky. Malé děti ale musely zůstat skryté, u nich ani úsměv nedokázal zamaskovat, že nejsou dospělí a hrozilo, že prozradí ostatní.

V takových chvílích se jí stýskalo po rodičích. Po otravných otázkách – jak bylo ve škole, co kluci, maturita, až po obvyklé – aby šla uklidit nádobí anebo vyzvednout Lauru do školky. Vzpomínala na hluboké rozhovory, které s mámou vedly, dokud nezískala novou práci a přestala na ně mít čas. Na výlety s tátou, při kterých se v autě celou dobu smáli, až do chvíle, kdy jí začala puberta a smích a pošuchování mezi nimi vystřídal rozpačité ticho.

Zhruba měsíc poté potkala Oskara, který jako jediný poznal, že její úsměv není stejný, jako ten dokonale vypadající, který měli po růžové zimě všichni dospělí. Právě šla s Laurou prázdnou ulicí, když se potkali. Ze všech sil se držela, aby neplakala, aby udržela úsměv, a aby je Laura neprozradila nějakou neuváženou reakcí.

„Zoe? Tak rád tě vidím,“ oslovil ji.

Pouze přikývla a pokračovala v chůzi. Potřebovala se s malou sestřičkou co nejdříve ukrýt a vyplakat se. Před chvílí vyšly z domu, v němž dřív bydlely. Chtěla je vidět, musela se přesvědčit... a hlavně ukázat Lauře, že už tam nejsou. Rodiče.

Bylo to snad to nejbolestivější, co musela v životě udělat. Bolelo to stejně, jako když viděla umírat Terezu, přesto úplně jinak.

„Zoe, věnuješ mi chvíli? Propásla jsi maturity,“ nenechal se Oskar odbýt.

Zastavila se a zhluboka se nadechla. Otočila se k němu, až když si byla jistá, že jí neunikne ani slza, a že její úsměv je tak dokonalý, jak jen byla schopná.

„Měla jsem obstarávání ohledně sestry,“ usmívala se jako filmová hvězda. „Jak jsi dopadl? A co ostatní?“

„Taky jsem tam nebyl. Já tě vidím,“ udělal krok vpřed a ukázal jí vážnou tvář.

V tu chvíli se rozplakala. Krátce a úlevně. Ve chvílce si totiž uvědomila, že nemůže dávat najevo city, pokud nechce riskovat, že je okamžitě obklopí dospělí, anebo hůř, ozbrojenci.

Jakmile se nechaly odvést k Oskarovi domů, věděla, že našla bezpečí. Někoho, kdo jí a Lauře alespoň částečně nahradí rodinu. Všichni rodiče, jakmile zjistili, že jejich děti už domů nechodí, tam přestali chodit také. Tím, že Oskar žil s tetou a strýcem, měl rázem dům pro sebe.

PODZIM - ZIMA 2025

Do Nové Prahy přicházel podzim. Koruny stromů se zbarvily a následně shazovaly mrtvé listy. Většina keřů začínala zdánlivě schnout, chránila se tím před zimou. Tráva žloutla, hnědla a ustupovala zemi, působila tak jako plešatějící stařecká hlava. Úmorná vedra stále častěji nahrazovaly jen mírné sluneční paprsky, déšť a občasné plískanice. V ulicích se dál spontánně scházely party lidí, které uklízely a zvelebovaly město.

Nic z toho ale Zoe neviděla. Z malého okýnka, kterým by se protáhla maximálně tak hubená kočka, mohla vidět pouze déšť, který na ni sem tam padal, pokud natáhla ruku. Anebo zahlédla zbloudilý list, jež kolem prohnal vítr.

Od toho osudného dne, kdy je v autě obklopila hlídka usmívajících se ozbrojenců, kteří je zajali a rozdělili. Zoe nesčetněkrát řvala, plakala, prosila i vyhrožovala, nic se ale nezměnilo. Netušila, kam ji zavřeli, kde je Oskar a ani co se stalo s Laurou.

„Proč jsem tady? Mluvte se mnou, prosím!“ škemrala, když se otevřel průhled v těžkých kovových dveřích, které jí připomínaly takové, jež viděla v několika akčních filmech.

Odpovědi jí byly ticho a cizí úsměv, stejně jako už tolik dní předtím.

Čekala a nevěděla na co. Nechápala, proč ji drží v cele, jako by byla zločinec. Ubíhal den za dnem a Zoe ztratila pojem o čase.

Z letargie ji vytrhl jev, který už viděla. Růžový sníh. Snášel se na ni ve své podivně zvrácené kráse. V první moment ucukla, pak ale natáhla dlaň a čekala, co se stane. Propálí jí to dlaň? Roztaje, vpije se jí do kůže a změní ji na dokonalou paničku s nesmazatelným úsměvem?

To netušila. Věděla ale, že i minulou zimu tento jev zažila a nestalo se jí nic. Čeho by se tedy měla bát?

„Večeře,“ ozval se v průzoru dveří hlas a Zoe nadskočila. Srdce se jí zastavilo, aby se vzápětí dalo do zběsilého tlukotu.

„Oskare?“ vydechla.

Přiskočila ke dveřím a zahlédla jeho úsměv. Ten, do kterého se zamilovala už v prváku, když byli se třídou na adaptačním pobytu.

Chtěla mu toho tolik říct, jak je šťastná, že ji našel, že konečně zjistí, kde je její malá sestřička, že spolu budou opět všichni v bezpečí. Že mu konečně poví, jak dlouho ho miluje.

Nic z toho ale neudělala. Poznala ten úsměv. Uvědomila si, že Oskar začátkem listopadu oslavil dvacáté narozeniny. Nevěděla sice, jaké nyní bylo přesné datum, kolik dní uplynulo ode dne, kdy je ozbrojenci zatkli. Došlo jí ale, že Oskar překročil věkovou hranici a byl vystaven růžovému sněhu. Proto Tereza chránila Tamaru, která se po dvacátých narozeninách, navzdory touze, nezměnila. Protože se s tím *růžovým svinstvem*, jak růžový sníh Tereza trefně nazvala, nesetkala.

Vzala si od něj tiše večeri, postavila talíř na stolek a posadila se zpět na postel. Objala si pažemi kolena a nechala slzy tiše kanout. Jestliže byl listopad, její narozeniny měly přijít každým dnem.

Nezbývalo jí než čekat na vlastní růžový úsměv.

TO NEDÁŠ!

Dagmar Digma Čechová

„To dám!“ prohlásil jsem dotčeně, když se na mě před dvěma dny Kamila už poněkolkáté podívala tak pochybovačně, že jsem až v koncích prstů u nohou cítil výzvu k navrácení maturitního vysvědčení. „Nepodceňuj mě,“ vyslal jsem jejím směrem ještě jeden podrážděný signál, protože mi to přišlo naprosto typické.

Ty jejich věčné obavy, s nimiž se nezdráhaly vyjít ani na veřejnost, že my tátové se nikdy nedokážeme postarat o děti tak dobře jako ony! Jasně, nosily je v břiše, musely je porodit, „byly s nimi v kontaktu“ o devět měsíců dříve než my, ale proč by je to mělo automaticky předurčovat k lepšímu fungování? Kdyby nám jen o trochu více důvěřovaly, nemusely by si věčně stěžovat na to, jak to mají těžké a je to všechno jenom na nich! My bychom byli rádi, kdyby nás občas k něčemu pustily!

„Můžu se z toho zkusit nějak vyvléct,“ jela dál ve smyčce svých myšlenek, jako by mě vůbec nevnímala. A pak že věčně neposloucháme my!

„Nedělej to. Věř mi trochu. Dřela jsi na tom projektu půl roku. Holt ta prezentace vyšla takhle nešikovně zrovna na tenhle pátek, s tím se nedá nic dělat. Přece to nezhodíš kvůli...“ Jak to jenom říct, abych si zbytečně nenaběhl do dalšího kola výčitek?

„Kvůli čemu? Myslíš jako *jenom* kvůli oslavě naší dcery?“ Ani jsem nic říct nemusel, stejně jsem si naběhl. „Pět je jí jenom jednou!“

Ano, stejně jako předtím čtyři nebo příští rok šest. O tolik zase přece nejde...

„Jde o strašně moc, chápeš?“

Je pro mě teď strategičtější chápat, nebo nechápat? Tak jako tak si budu muset vyslechnout přednášku, asi je nakonec jedno, o čem

bude. Ona si potřebuje splnit svou roli zodpovědné matky a já jí to z lásky samozřejmě dopřeji. Následující minimálně hodinu jsem za vzrušeného hlasu své ženy přemítal, do čeho jsem se to vlastně tak ochotně uvrstal.

Pokud nakonec dostanu důvěru, strávím odpoledne se šesti či sedmi cizími holčičkami ze stejné školky – když Kamila říkala sedm, nebyl jsem si jistý, jestli započítává i naši Zoe, a nechtěl ji přerušovat nechápavými dotazy – a bezpodmínečně musím splnit její plán a harmonogram, jinak z toho bude hotová apokalypsa. V přesně domluvený čas (ne však dřív, natož později) vyzvednout dort s princeznou Elsou ve vedlejší město, u jakési samoživitelky, která si svůj nezáviděníhodný osud aspoň trochu vylepšuje občasným přivýdělkem načerno. S nejvyšší opatrností ho převézt domů, přičemž instrukce zakazovaly využít obvyklé zkratky kvůli několika retardérům, takže se skřípěním zubů najedu o dobrých sedm kilometrů víc, a ještě prý musím jet ideálně tak čtyřicítkou, aby... co vlastně? Nejsem si jistý, ale něco by se s tím dortem prostě stalo a byla by to moje vina. Pak musím ten dort i s krabicí opatrně dát do ledničky, z níž zřejmě zabere dost velkou část, takže se u nás už týden raději moc nenakupuje. Tedy, s výjimkou té hromady zdravých bonbónů – želatina je prý dobrá na klouby, nejsou tam žádná éčka ani špatné cukry, je to plné vitamínů a čistě ovocných šťáv, proto dává smysl, že je to tak drahé –, balonků, talířků, kelímků a ubrousků s motivem jednorozců a v neposlední řadě také růžových dětských triček a speciálních fixů na textil, aby si každá z účastnic párty odnesla nezapomenutelnou památku v podobě vlastního výtvaru. Snad by mi to přišlo i jako docela zajímavý nápad, nebýt toho, jak mi Kamča několikrát zdůrazňovala, že jim s tím možná budu muset trochu pomoci, protože některé ještě moc kreslit neumí. Všechny detaily včetně toho, jak mám mít včas prostřený stůl, v kolik si vzít čistou košili a nezapomenout vyzvednout dostatek hotovosti, abych měl čím vyplatit klauna, jak průběžně doplňovat domácí limonádu, aby holčičky dodržovaly pitný režim, a dohlédnout na to, aby se svým maminkám všechny vrátily nejen nezraněné, ale také dostatečně nadšené, mi sama od sebe slíbila raději sepsat, protože jí bylo jasné, že zapamatovat si to není v mužských, tedy ani mých silách.

„To dám!“ prohlásil jsem tentokrát s neochvějnou, ač do velké míry hranou jistotou a svou ženu umlčel polibkem. Jakmile mi změkla v náruči, pochopil jsem, že přestala bojovat a já jsem vyhrál.

Ha! Teď to ale musím dát!

„Vítej, eeh...“ usmíval jsem se na další malou účastnici oslavy v různých šatíčkách, což sice nebyl předepsaný dress code, ale i tak jako by se na něm všechny domluvily, a vyslal k její matce nenápadný prosebný signál. Nezabrala. Evidentně byl příliš nenápadný. Ta malá ještěrka se prosmýkla kolem mě a uháněla za ostatními.

„V batůžku má pití, na které je zvyklá. Klidně ji samozřejmě zkuste dát to, co máte pro všechny, ale kdyby to náhodou nechtěla, tak ať radši má po ruce to svoje. Dala jsem jí tam taky nějaké sušenky, a hlavně čisté kalhotky a punčošky, kdyby se jí náhodou stala nehoda... ona se ještě někdy při hře zapomene, chápete...?“ Byl jsem ženatý dost dlouho na to, abych kýval a vysílal uklidňující signály, ačkoli jsem to fakt nechápal, protože naše Zoe neměla *nehodu* už minimálně dva roky. Holt mám šikovnou dceru! „Jo, a ještě jedna věc – budete tady mít klauna?“

Pozor, udělala pauzu! Takže pokud se dá spolehnout na to, že fungují podle stejných pravidel, je čas promluvit. Najednou se hodilo, že mi Kamila několikrát líčila, jak těžké je nějakého se slušnými recenzemi sehnat (ne že by na tom záleželo, ale dělat klauna je zjevně bezva brigáda – spočítal jsem, že stačí tak dvakrát třikrát týdně a jednoho to celkem slušně uživí). Opatrně jsem se rozhlédl, jestli někde poblíž není Zoe, protože to pro ni mělo být překvapení, a při kývání nahodil patřičně hrdý výraz. Nicméně, promluvit jsem nestihl.

„Ona se jich bojí. Kdybyste ji na tu chvíli mohl třeba zabavit nějak jinak... Byla bych vám hrozně vděčná. Nechci, aby měla zase ty svoje hrozné noční můry...“

Nečekala snad, že všechny ostatní holčičky kvůli té její nechám půl hodiny o samotě s úplně cizím chlapem? Vlastně, ona ji teď přece

předávala do rukou jednoho zrovna takového na mnohem déle a odporovat jsem neměl v popisu práce. Z obývacího se ozývalo pištění pěti nebo šesti vysokých hlásek a narůstající zodpovědnost mě nutila zavřít konečně za další z matek dveře a jít situaci zkontrolovat.

„Tady jsem vám na sebe napsala telefon, kdyby cokoli...“ podávala mi však neodbytná žena lísteček s devíti číslicemi a nápisem Sofie. Konečně jsem se dozvěděl jméno té malé! Akorát jsem si byl téměř jistý, že už jsem ho dnes zaslechl.

„To už je minimálně druhá,“ pokusil jsem se o uspokojující konverzaci, hodnou všímavého rodiče.

„Druhá?“ Dlouhé, nejspíš umělé řasy překvapeně zamrkaly.

„Sofie... Myslím, že už tu jednu máme.“ Dalšímu sebevědomému úsměvu trvalo pouhé dvě vteřiny, než na mých rtech zamrzl.

„Sofie jsem já. Moje dcera se jmenuje Laura,“ dostalo se mi poněkud znejistělého vysvětlení, vzápětí doplněného konejšivým dovětkem pro retardované. „Zřejmě už tady máte Sofinku Valáškovou. A podle hlasů bych řekla, že i Emičku a Valinku. Sárku sice neslyším, ale její maminku jsem potkala cestou, takže předpokládám, že tu někde bude taky,“ naklonila hlavu k rameni, snad aby mi dala čas na myšlenkovou inventuru. Se Zoe šest, to by odpovídalo mému odhadu.

„Přesně tak, hrají si s balónky. Už nám chybí jen jedna a budeme komplet,“ pokusil jsem se o co nejvyrovnanější a zároveň dostatečně nadšenou tečku za naším rozhovorem. Snad se nezeptá na jméno té poslední! Kamila mi je samozřejmě vyjmenovávala, ale v písemných instrukcích to chybělo a o zapamatování jsem se vůbec nesnažil.

„Už ji tu máte,“ kývla přes rameno směrem k příjíždějícímu vozu, než na mě spiklenecky mrkla. „Evelínka.“

Nechtělo se mi děkovat ani předstírat, že jsem to věděl i bez ní. Zaměřil jsem tedy svou pozornost na další malou princeznu jako přes kopírák. Byl bych přísahal, že jednu zrovna takovou už v obývacím mám.

„Má celiakii, víte o tom?“ ujišťovala se Sofie polohlasně. Konečně jsem dostal šanci se blýsknout. V duchu jsem děkoval Kamile, že mi zrovna tohle kladla na srdce tak důrazně.

„Samozřejmě. Koupili jsme kvůli ní bezlepkový dort,“ vypnul jsem hrud' a očekával uznalý pohled. Ten, kterého jsem se dočkal, však vypadal spíš –

„Koupili?“ Sakra, tam toho bylo! Za tuhle směs překvapení, pohrdání a snad i znechucení mě Kamča rozhodně nepochválí.

„Samozřejmě myslím, jako že nechali upéct. Je domácí, od vyhlášené pekařky, ne ze žádného obchodu...“ Evidentně jsem to zatím moc nevylepšil. „Je to samoživitelka a používá výhradně kvalitní biopotraviny...“ To jsem si tak trochu vymyslel, ale podle té nehorázné ceny, kterou jsem za něj zaplatil, to tak být muselo.

„Ahá,“ konečně nás souhlasně vzala na milost. „To je úžasné. Koneckonců, když maminka dělá kariéru, nemůže stihnout všechno, to dá rozum.“ Jenom se mi to zdálo, nebo to bylo myšleno trochu jedovatě? „Tak to zvládněte, tatínku...“ konečně se rozloučila, aby ji ve dveřích vystřídala jiná.

Podle nabalených tašek jsem to tentokrát kromě vlastního pití, svačinky a náhradních punčoch odhadoval ještě minimálně na plyšáka, gumáky a spacák. Čekalo mě dalších minimálně pět úporných minut, než bude to nejhorší za mnou. S těmi holčičkami už to pak bude brnkačka!

„Stlejšdo,“ zatahala mě za rukáv snad Sára. Ne, Sára je ta tichá, tohle by snad mohla být Valérie. Každopádně bude bezpečnější ji jménem neoslovovat.

„Ano?“

„Já počebuju čůlat.“

„Tak jdi, Zoe ti ukáže, kde máme záchod.“

„Stlejšdo...“

„No copak?“

„Já ale počebuju s tebou.“

„Aha...? A proč?“

„Učít.“

Naše holčička nejenže nešíšlala, ale už dost dlouho se utírala sama. Po mně se to naposledy chtělo, když byla ještě mnohem, mnohem menší. Snad bych měl cítit hrdost, jakou máme šikovnou dceru, místo toho se mě zmocnila panika. I když to všechno byly jenom malé děti, představa, že se mám cizí holčičky dotýkat v těch místech, mi přišla krajně nepatřičná. Nikdo jiný tu ale nebyl. Nešlo to na nikoho hodit.

To nedáš! jako bych v hlavě slyšel dva dny starou ozvěnu. Jestlipak Kamilu už tehdy napadly tyhle detaily, které mně na mysl nepřišly ani náhodou?

„Tak pojď,“ nasadil jsem odhodlaný tón a vyrazil směrem ke koupelně. V dlani jsem v tu chvíli ucítil malé prstíky. Opravdu byla Zoe o tolik napřed, nebo přišla tak velká jenom mně?

„Tatí, nevíš, kde je Laura?“ překvapila mě o chvíli později, když jsem postával u koupelny a čekal na signál zevnitř. Aha, takže to není Valérie. Kdo se v nich má vyznat?!

„Čůrá...“

„Já kakám,“ ozvalo se zpoza dveří.

„A kde?“ upřela na mě Zoe nechápavý pohled.

„Co kde?“

„No kde čůrá Laura, když na záchodě kaká Valinka?“

Vida! Tak jsem ji přece jen identifikoval dob– Moment!

„Ona si nehraje s vámi?“ Přece jsem nemohl ve vlastním domě ztratit půjčené dítě!

„Už ne. Ema jí řekla, že přijde klaun, a Laura někam utekla. Tatí, on přijde klaun?“

Hm, tak to bychom měli k plánovanému překvapení... Ale co teď dřív? Utírat zadek, nebo hledat ztracenou vyděšenou holčičku?

„Už budeš hotová?“ zkusil jsem si opatřit podstatnou informaci přes dvevní křídlo.

„Eče nééé.“ Tlačila. Zjevně nelhala.

„Zoe, třeba si s vámi Laura hraje na schovávanou. Co kdybyste ji zkusily najít?“ odpoutal jsem úspěšně pozornost své dcery a doufal, že jich po této výzvě nebudu muset hledat ještě víc. Naštěstí jsem ji opět zaslechl za zády o chvíli později, právě když jsem se snažil nedýchat při utírání cizího, byť dětského zadku.

„Tatí, Laura brečí.“

„Proč? Stalo se jí něco?“

„Nevím. Brečí, že nechce klauna. Tatí, on přijde klaun?“

Dort byl překvapivě docela dobrý a těch pár minut, kdy se ozývalo jenom cvakání lžiček o plastové talířky s jednorožci, jsem si vysloveně užíval. Sledoval jsem sedm malých spokojených princezen a v duchu se Kamile omlouval za to, že jsem nedodržel její harmonogram. Kladla mi na srdce, abych jim nedával nic sladkého před představením klauna, aby neměly moc energie a vydržely v klidu sedět, ale jiný způsob jak přesvědčit Lauru, aby přestala brečet a vylezla zpod naší postele, jsem zkrátka nenašel.

O pár minut později jsem toho chláпка litoval a už mi to nepřišlo jako zas tak super brigáda. Nevím, jestli to fakt mohlo nějak souviset s tím dortem, nebo spíš s mým přesvědčováním malé, vystrašené holky, že ve skutečnosti žádní klauni neexistují a je to jenom převlečený chlápek, co nesehnal lepší práci... Každopádně jí to na strachu nic neubralo, takže mi nakonec seděla na klíně a doslova visela na krku, a ostatní princezny na něj rozjiveně pokřikovaly, ať si sundá falešný červený nos a paruku, a nesmály se ani tak jeho vtípkům, jako spíš jemu. Poté co na něj na odchodu jedna z nich – snad Ema? – volala, ať si najde lepší práci, přidal jsem mu s omluvným úsměvem ještě dvě stovky.

Vzápětí jsem znovu porušil Kamilin rozpis, když jsem jim rovnou rozdál trička a fixy. Potřeboval jsem je aspoň na chvíli udržet v klidu na místě a nechat pokud možno zapomenout na to nepřilíš povedené vystoupení.

„Strejdo? Nakreslíš mně žirafu?“

„A mně slona...“

„A já či... ehm... čeba dinosaula!“

„Holčičky, to by přece ale nebyla žádná legrace, kdybych vám to tam nakreslil já. To si právě máte udělat samy...“

„Já ale žirafu neumím.“

„Já slona taky ne.“

„Tak si tam namalujte něco, co umíte. Třeba... já nevím... domeček a kytičky a sluníčko...“ opisoval jsem z posledního Zoina výkresu připevněného magnetem na dveřích ledničky. Odpovědí mi bylo rozpačité ticho a po chvíli přišla podpásovka od mé vlastní dcery.

„Tati, a neudělal bys aspoň mně jednorožce, když mám ty narozeniny? Já nechci tričko s domečkem.“

„Já taky ne.“

„Já taky ne.“

„Já či taky jednoložce.“

Kamila by jim tam nejspíš fakt něco nakreslila sama. Jenže já jsem se nemínil dát. Začuchal jsem šanci ukázat, co ve mně je!

„Víte co, holky? Uděláme z toho soutěž. Každá z vás si nakreslí obrázek sama a ta, která ho bude mít nejhezčí, dostane odměnu!“ No nejsem já génus?

„Jakou?“

„Jo, jakou, tati?“

„Jakou odměnu?“

Vím já?

„To je tajemství!“ Překvápko s klaunem prasklo, ale tentokrát to nehrozí, protože sám musím teprve něco vymyslet. „Takže... co jste třeba kreslily naposledy ve školce?“ Snažil jsem se jim napovědět téma.

„Maminku a srdíčka,“ vzpomněla si Zoe.

No jo, pozitíří je Den matek, určitě děti všechny povinně malovaly práníčka, to se nabízelo.

„To je ale pěkný nápad, co říkáte? Takové tričko přece budete rády nosit, ne?“ Nebyl jsem tak docela přesvědčený, že matky trumfnou jednorožce, přesto v pokoji zavládlo všeobecné nadšení a pak konečně vytoužená chvíle klidu.

Aspoň jsem měl čas prolézt špajz, abych objevil nějakou vhodnou tajnou odměnu. Kromě velkého pytle těch superzdravých bonbónů tam ale byl jen balíček lotusek, karamelových sušenek, které měla Kamila ráda ke kafi. Snad mi odpustí, až jí vysvětlím, za jakým účelem jsem ji o ně připravil.

Holčičky svorně vyplazovaly jazyky, jak byly zabrané do práce, a já jsem letmo zkontroloval čas. Zbývala už jenom hodina, než mě jejich maminky vysvobodí. Panečku, to to uteklo! To už dám! Kamila nebude stačit zírat, jakého má doma schopného chlapa!

Kdo ve skutečnosti nestačil zírat, jsem ovšem byl já sám, když jsem šel ty jejich umělecké výtvary okouknout. Domeček s kytíčkami a sluníčkem by asi býval byl přece jen lepším nápadem. Nezbyvalo mi než doufat, že se maminky nad kresbami svých zlatíček dojmou bez ohledu na výsledek. Panoptikum hranatých neforemných zrůdiček s velkými kulatými břichy, křivými nosy a pár chlupy na hlavě totiž ty jejich vystavované postavy nepřipomínaly ani v nejmenším. Jedna – snad Sofie? – se pokusila přidat i neuměle vyvedená písmenka, z nichž poskládala nápis MANKA, ale doopravdy mi došel dech, když jsem se sehnul nad tričko Evelínky.

„Co to je?“ uteklo mi úplně nechtěně. Samozřejmě jsem nepředpokládal, že by vědomě opustila zadané téma, ale...

„Moje maminka,“ odpověděla bezelstně a kousek se odtáhla, abych měl lepší výhled.

To hranaté, co nakreslila přes příliš velkou část břicha, zřejmě měla být hlava. Snad se jí látka při pohybu fixem krabatila, že jí z toho vyšel spíš kosočtverec. Místo očí měla jen dvě nenápadné tečky, zato nos nakreslila výraznou dlouhou čarou uprostřed. Pro tělo jí evidentně nezbyvalo dost místa, takže roztřepené hůlky, jež měly představovat ruce a nohy, nalepila ze spodní strany přímo k hlavě, kterou dozdobila spoustou vlasů, takže výsledek na první pohled připomínal obvyklou malůvku z veřejného pánského WC.

„Ale nevím, kam nakreslím ty srdíčka, už se mně tam nevejdou,“ pronesla smutně a upřela ke mně blankytně modrý pohled. „Poradíš mně?“

Nebylo na tom co zkazit, takže jsem ukázal na volné místo nad kresbou a v duchu se rozhodl přisoudit jí vítězství bez ohledu na výsledek ostatních. Snad to maminku obměkčí, když se dozví, že Evelína se svým výtvozem vyhrála, a nebude tolik řešit nepříteliš provedení.

„Tati, můžeme si je vzít na sebe?“ rozzářily se Zoe oči.

„Skvělý nápad! Maminky budou mít určitě radost, když vás v nich uvidí,“ přistoupil jsem příliš rychle na její návrh, netuše, co přijde. Vzápětí se totiž holčičky začaly jedna přes druhou svlékat ze svých šatiček a běhaly po obývací polonahé jenom v punčochách. Přišlo jim to evidentně velmi legrační, takže Zoe v televizi pustila nějaké video s dětskými písničkami a všechny na něj nadšeně tancovaly a poskakovaly.

Když se přiblížil konec oslavy, musel jsem je přemlouvat, aby si ta trička konečně oblékly. Poslechly, až když jsem jim slíbil bonbónky a vyhlášení výsledků soutěže. Postavily se do řady a uprostřed svítila Evelínka s dokonale vyvedenou malůvkou dámského přirození a dvěma srdíčky, která přesně kopírovala místa, kde se pod látkou skrývaly dvě malé bradavky. Snad některé z děvčat mohlo být zklamané a pochybovat o oprávněnosti jejího vítězství, já jsem však nemohl jinak. Ačkoli mi bylo jasné, že to na vyžehlení trapasu zdaleka stačit nebude.

Maminky se nejspíš nemohly dočkat, protože stály u našich dveří všechny najednou přesně načas.

„Co to je?“ zamračila se Evelínčina maminka a místo na autorku vyčítavě zírala na mě.

„To seš ty,“ prohlásila její holčička hrdě. „Já jsem chtěla slona, ale strejda mně poradil tohle. A pak mě pochválil a vyhrála jsem sušenky, hele!“ Oči jí svítily tou čistou radostí, jaké jsou schopné jen malé děti. „Že se mně to povedlo, vid?“ domáhala se další pochvaly.

„Hm...“ Ledově chladné oči mě nepřestávaly probodávat. „Ale strejdovi se to moc nepovedlo, protože v těch sušenkách je lepek, víš? Nejedlas to, doufám?“

„Ne,“ fňukla Evelínka, které došlo, že si svou výhru neužije, a vyčítavě se na mě podívala.

No super! To jsem to vymňoukl! Teď jsou na mě našťvané obě, jenže já nemám jak to spravit.

„Mamí, a víš co?“ ozvala se nečekaně Laura. „Ten pán, co vypadal jako klaun, vůbec nebyl žádný klaun, protože ty neexistují. Byl to jenom převlečený pán, co nemá lepší práci.“

Tázavých pohledů se na mě upíralo čím dál víc.

„Aha, takže ses ho nebála?“

„Jenom trošku, ale strejda si mě vzal na klín a mazlil mě, takže jsem vůbec nebrečela.“

„Jenom předtím v ložnici pod postelí,“ připomněla jí Zoe.

„A taky jsme tancovaly,“ přidala se další z holčiček.

Tak snad konečně bezpečnější led...?

„No, nahatý,“ rozchechtala se jiná.

„A strejda nám za to dal bonbónky... Velkou spoustu bonbónků a byly moc dobrý,“ zarazila mi, samozřejmě netuším, která z nich, ránu z milosti. V seznamu už chybělo jenom to, jak jsem Valérii utíral intimní místa. Nepochyboval jsem, že to nejpozději doma stejně přijde.

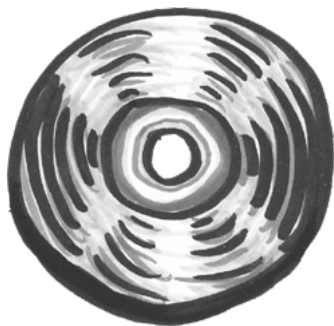
Kdyby tu oslavu pořádala žena, jistě by se tomu všechny společně zasmály a neměly sebemenší důvod v tom bůhvíco hledat. Asi to nakonec má něco do sebe, když jim my, chlapi, některé věci přenecháme.

Sotva se za našimi hosty a jejich doprovody s velkými třesknutími zavřely všechny dveře od aut, udělal jsem to jediné, co jsem mohl. Poslal jsem Kamile esemesku.

To jsem asi nedal.

VZPOMÍNKA NA METAL

Andrea Čekanová

Na ten koncert jsem přišel pozdě, ale to jen proto, že jsem v ulicích cizího města hledal svou novomanželku Magdu, která mi do obličeje chrstla pití a utekla od večere. Což bylo opravdu divný, protože od jídla se většinou nezvedala, dokud si nepřidala. Ale to mi nevadilo, já na ní nejvíc miloval ty macatý kozy a zadek, nikdy se mi nelíbily vychrtlíny.

Magda měla všechno tak, jak má být, a navíc byla sestřička v nemocnici, takže po večerech mě rajcovala v pravým, nefalšovaným kostýmu. Jen škoda, že moc nemusela metal, který jsem fakt miloval. Většinou byla k mé zálibě v tvrdé hudbě tolerantní, ale když jsem jí během večere na našich líbáncích v Paříži oznámil, že mám na večer lístky do klubu Bataclan na Eagles of Death Metal, docela se nasrala.

Nechápu, co jí vadilo. Já za ní celý den běhal po Versailles, fotil ji na instáč, vrkal s ní u fontány, i když věděla, že tohle prostě pro chlapa není. Ale co bych pro ni, sakra, neudělal, když ji miluju, že jo. Jenže ženský to maj asi trochu jinak. Vždyť vůbec nešlo o to, že mi na ní a jejím štěstí nezáleží, jak mi vyčetla.

Copak nechápala, že není moc příležitostí zajít si na *Eagles* v Evropě? Kdybych nemusel v červenci na oslavu tetky Bětky, zajel bych na ně do Trenčína, to bylo poměrně blízko. Když se to pak takhle samo nabídl v Paříži, skoro na dosah ruky, byl by prostě hřích nechat koncert bez povšimnutí. Ale Magda měla pocit, že by bylo lepší trávit večer romantickou procházkou kolem Seiny. Dyť přesně tohle jsme dělali včera a mohli v tom pokračovat i zítra a pozítří, nebo cestou z koncertu!

Ale co na tom sešlo, když jsem Magdu po chvíli hledání nenašel a najednou jsem se úplně z čista jasna ocitl před Bataclanem, bylo rozhodnuto. Koncert už dávno začal, takže jsem stál až vzadu, ale klub byl poměrně malý a já docela vysoký a o výhled jsem nepřišel. Zrovna hráli ty nejlepší fláky, když vedle mě někdo vykřikl a i přes hlasitou hudbu jsem zaslechl něco jako petardu. Nestačil jsem se ani otočit a palčivá bolest, rozlévající se mými útroby, mě připravila o vědomí.

I want you so hard, I want you so good. Pobrukoval jsem si a kýval hlavou do rytmu, ale nešlo to moc dobře. Co se děje? Jako by mé pohyby něco zpomalovalo. Divný. Kolem byla tma, teplo a doléhaly ke mně tlumené zvuky. Zaposlouchal jsem se. Byl to dívčí melodický hlas, něco jako Britney Spears. Tak to jsem určitě v pekle.

„Hit me baby one more time.“

„Ještě jednou!“ zaslechl jsem česky a všechno kolem mě se sevřelo. No to je hnus tohleto. Chtěl jsem zaječet: *„Vopovažte se ještě jednou!“*, ale nešlo to.

Následovalo uvolnění, které mi poskytlo trochu času na přemítání, kde bych tak mohl být. Co si pamatuju naposled? Koncert v Paříži, hádku s Magdou. Petardu, výkřiky. Ty vole, že by to nebyla petarda, ale střelba? Další přemýšlení mi na chvíli zkomplikoval tlak kolem hlavy. Jo, poslední co jsem slyšel, byla buď pekelná série bubeníka na dvojšlapku nebo série výstřelů. Ty krávo. Doufám, že jsem to přežil a že až otevřu oči, vyjedu z tunelu na magnetickou rezonanci. Tlak kolem mé hlavy se zvyšoval a drtil mi už i ramena. To je ale divná procedura. Navíc jsem tu zasranou Britney slyšel stále zřetelněji.

„Ještě jednou, naposledy!“ zavolal zase jiný hlas, zatímco ta blondáťka pipina furt kvílela:

„Oh, baby, baby...“

„Vypněte to, vypněte to, kurva!“ křičel jsem, ale nevycházela ze mě žádná slova. Tak dlouho jsem lapal po dechu, abych jim to řekl, až

jsem konečně ucítil vzduch v plicích, a tak jsem okamžitě spustil:

„Okamžitě vypněte ten zasranej popík! To se nedá poslouchat! Do hajzlu, pusťte raději Black Sabbath!“ Jenže místo toho ze mě vyšlo jen: „Uá-uá-uá.“

Najednou mi byla zima a oslňovalo mě světlo. No to je hnus.

„Je to holčička!“ zaslechl jsem.

Dělej si prdel? Dyť mám ptáka dobrejch osmnáct čísel, nedávno ho Magdička měřila. Chtěl jsem se podívat, přesvědčit se, že se mi to jen zdá, a že mám mezi nohama pořád svůj penis, ale nekoordinoval jsem pohyby a to hnusný světlo mě fakt oslňovalo. Ale z toho mála, co jsem viděl, byli všichni nějaký velký a vešel jsem se jim do dlaní.

Já že nemám ptáka? Co to, kurva, má znamenat? Nastal konec světa? Unesli mě mimozemšťani? Uřízli mi penis a prodali ho na černém trhu? A kde to jsem?! Mám se přece probrat v nemocniční posteli a všichni kolem mě mají chrochtat: „*Leu lezé do thamvájé, žehre mandle, lopesijé.*“ Nebo že bych to jako vážně nepřežil a teď se znova narodil? To je nějaká blbost. Zkusil jsem ten divnej stín nad sebou pochcat, ale místo obvyklého obloučku, který jsem trénoval vleže ve vaně, se mi po prdeli rozlilo vlhký teplíčko.

„Ale, slečinka se nám polulala,“ zaslechl jsem. No do píči. Teda... vlastně spíš z píči.

Někdo mi utřel prdel a najednou mě položili na břicho na něco měkkýho, teplýho a hejbacího.

„Ťufu, Amálko, to jsem já, tvoje maminka.“

Ale ne. Ono se to fakt děje?

„Zkuste jí dát prso, pro kojení je lepší, když se přisaje hned na sále.“

O rty se mi něco otřelo. Zamžoural jsem a uviděl takový malý cecík s bradavkou jako lentilkou, kterou se mi snažili nacpat do pusy.

„Strčte si to do prdele!“ zařval jsem, ale zas ze mě vylezlo to otravný: „Uá-uá-uá.“ Už tím řvaním seru sám sebe. Jakmile jsem ale otevřel tlamu, nacpali mi tam snad celou tu miniaturní kozu a já ucítil takový sladký něco, co mi docela chutnalo. Uvědomil jsem si, že mám obrovské hlad, a tak jsem zkoušel cucat, jestli z toho ještě něco poteče.

„Hit me baby one more time.“

„Miláčku, můžeš to vypnout? Porodní playlist už není nutný,“ zaslechl jsem hlas mý asi teda matky. Konečně ji to napadlo. Britney zmlkla a místo ní jsem zaslechl úvodní tóny *Enter Sandman* od Metallicy. Jo, sakra! Můj fotr je borec.

„Děláš si ze mě srandu?! Okamžitě to vypni a pusť raději Enyu!“

Proboha jen to ne! Utrhl jsem se od cecíku a rozhulákal se.

„Vidíš, Amálku to děsí!“

Chtěl jsem si zanádat, ale na jeden den toho bylo až moc. Usnul jsem.

Dělalo mi velkej problém udržet se vzhůru, jako bych zdolal zasraněj Mount Everest. Když jsem otevřel oči, měl jsem chuť je hned zase zavřít. Viděl jsem jen sterilní hnusný prostředí, nebo ksichty s tak sladkými výrazy, že by je nepřekonal ani hovno z nutrie v továrně na čokoládu.

Kde je moje Magda? Kde mám všechny desky a plakát podepsaný od Helloweenů? Jestli jsem umřel, co s nimi asi teď bude? Jakej magor mohl vystřílet koncert mírumilovných rockerů? Teď můžu jen doufat, že mi nová máma nebude pouštět Britney příliš často a že mě občas nechá s fotrem sjíždět Metallicu nebo jinej heavy metal. Máma si bude moct zajít na spinning, aby byla pořád v kurzu, když už má teda tak mizernej hudební vkus.

Už teď jsem se na sólo akce s fotříkem docela těšil. Zkusil jsem říct: „Fotr,“ ale vylezlo ze mě jen: „Bf.“ Přesto jsem přilákal pozornost mojí matky. Raději jsem předstíral spánek, to mi šlo moc dobře. Okamžitě jsem byl tuhej.

Zdály se mi hnusný sny, že jsem se narodil jako ženská. Pořád mě to budilo a furt jsem musel rvát. Děsný. Celej život jsem si tříbil hudební vkus, obrazil koncerty, sbíral desky, měl jsem jich pěknějch pár stovek, stejně tak podpisů nebo fotek, třeba na tu s Korpiklanama jsem docela hrdej, a teď bych měl sbírat co asi? Povlečení s *princeznami*? Ale fuj, vychrtlý nádhery. Kdyby aspoň moje máma

měla pořádný kozy. Místo toho žužlám půlku dne něco velikosti hakisáku. Sice se trochu víc nalily, ale to i já měl větší.

Je to takhle pokaždý? Že si pamatujeme po narození svůj minulý život? Má to i ten týpek vedle, který řve dvakrát víc než já? Co se mu asi tak stalo? Říká se, že nejhezčí je smrt při sexu, ale tenhle vypadal, že se předtím asi nestihl udělat a teď má cukání. Vůbec se mu nedivím. Kdyby umřel hezky v teple a v klidu domova důchodců, sotva by takhle vyváděl.

Ale co když se to stalo jenom mně, že jsem se já, tvrdej metloš, ocitnul v těle křivochcalky s matkou milovnicí popíku? Peklo. Mohl bych prostě jen počkat až vyrostu, a pak si najít Magdičku? Bude mě ještě chtít? Co udělá s mou sbírkou? Přece jen to potvrzuje minimálně patnáct let, možná dýl, než by mě mohla brát vážně. Ty vole, to je dlouho. Tak dlouho na mě nebude čekat. A navíc je ze mě teď ženská! Do hajzlu! Svět je tak nefér! Rozeřval jsem se a řval tak dlouho, dokud mi má nová matka nedala suchou plínu a nenechala mě vocucat jí obě minikozy. Pak jsem jí poblil a zmlknul. Svět je nefér, tak ať si to taky užije.

Už pár dní jsme z nemocnice doma. Chvíli mi trvalo, než jsem se udržel dost dlouho vzhůru na to, abych dokázal vstřebat nový svět kolem mě. Bylo to horší než můj nejčernější noční můry. Naschvál jsem řval celý den, dokud nepřitáhl fotřík z práce. Ten mě pak houpal na rukách a broukal mi *The Sound of Silence*. Zmlkl jsem a poslouchal, a to matku dokázalo naštvat. Jenže místo, aby šla na ten pitomej spinning a nechala nás oddávat se vybrané kvalitní hudbě, seděla v kuchyni a brečela, že to nezvládá.

Přece nečekala, že se jí narodí plyšák bez vlastní vůle, který jí splní tajné touhy a přání?! Tak to pardón, Amálka, rozuměj já, jsem se o tuhle zkurvenou existenci taky neprosil. Někdo mě okradl o Magdičku, o koncerty a já mám zůstat jako v cajku? Nasrat. Nemám metal ani žádný pořádný kozy, tak ať se nediví, že furt řvu.

Ale to pořád nebylo to nejhorší! Fotr, ten můj velkej kámoš, si to u mě na začátku pěkně rozházel, když si nás s mámou vyzvedával v porodnici a přitáhl se s autosedačkou, ke který byly přivázaný obří, růžový balonky.

„Oběs se na nich!“ chtělo se mi zakřičet, ale jen jsem se bezmocně rozplakala. Teda rozplakal, sakryš. Kde je černej balónek ve tvaru rakvičky, nafouknutý héliem, který jsem si přinesl loni z Metalfestu?

Když jsme přišli domů, nebylo to o nic lepší. Pochopil jsem, že ty balonky si nevymyslel fotřík, ale máma, stejně jako všechno kolem. Mezi dveřmi bytu ho navíc zpražila pohledem plným nenávisti, že by se za něj nemusel stydět ani Ozzy Osbourne.

„Jo, vlastně, promiň,“ omluvil se fotřík a nahmatal dálkový ovladač.

Okamžitě spustila písnička od Christiny Aguilery, *Beautiful*. Ty vole, dyť na tom ujížděla moje první holka na střední. Nemůže matka poslouchat aspoň něco moderního, když už sjíždí trapnej pop? Fotříku, zakroč nějak! To se nedá! Rozeřval jsem se a překazil ten jejich velkolepej příchod domů za zvuků vysněný hudby, nebo co to, sakra, mělo bejt.

„*You are beautiful no matter what they say.*“

„Uá-uá-uá!“ Pěkně vám to přeřvu! Táto, nenech si to líbit! Pusťte mi raději nový Slayer, ještě jsem si je nestačil poslechnout, vyšli v září a v listopadu jsem zkapal. Už nechci žádnou Enyu, Christinu ani Britney, prosím! Slayeeer!

Probral jsem se v něčem naprosto příšerným. Ležel jsem v růžovém bodyčku uprostřed růžový postýlky, nade mnou visel kolotoč s oběšenýma zajícema a kravičkama, no bylo to děsivý, až jsem se z toho posral a poblil. Zvratky mi zakloktaly v krku a já se nemohl nadechnout. Jo, prosím, ať tohle peklo skončí... jenže zvuky, které jsem vydával, přilákaly moji matku a za chvíli jsem zase mohl dýchat.

Taková smůla. Opravdu jsem si říkal, že ten husarský kousek s blitky musím ještě někdy zkusit. Obzvlášť, když jsem si prohlédl svůj nový pokojíček. Noční můra každého metalisty. Totálně všechno bylo růžový, nejen postýlka, ale i skříň, stěny, závěsy, určitě i koberec. Strašný! Až jsem se z toho oprudil na prdýlce, teď je taky celá růžová. Co jsem komu provedl? Protože jestli tohle bylo peklo, musel jsem někoho hodně nasrat.

Naštěstí si mě matka brala k sobě do velké postele, prý kdybych se zase dusil, takže jsem byl ušetřený toho růžového zla. A ložnice mých nových rodičů vůbec nebyla špatná. Přes den, když matka chrápala, jsem se rozhlížel kolem a čekal, až upadne do dostatečně hlubokého spánku, abych ji ještě víc naštal, až zase začnu rvát. Fotřík tam měl vystavenou skromnou, ale poměrně kvalitní sbírku cédéček, poznal jsem legendární přebal *Anthology* od Manowaru, kde všichni z kapely vypadali jak Tarzan na steroidech, ale mimo tohle měl kousky jako Epicu, Gojiru nebo Rammsteiny. To by ušlo.

Už aby si matka někam vyrazila, ty céda se samotný neposlechnou. Furt si stěžuje, jak je unavená z toho věčného přebalování a krmení, jen by jí prospělo si konečně vyrazit aspoň na pitomý lattéčko, samozřejmě bez kofeinu, jinak bych jí to nedaroval. Jenže jak jí mám sakra říct, že chci sólo jízdu s tátou? Asi budu furt dokola rvát, než jí to dojde

Teprve po nějakém čase jsem zjistil, že moje řvaní nikam nevede. Spal jsem s mámou v posteli, měl ty miniaturní cecíky furt v držce, táta bivakoval v obýváku na gauči a matka mi, místo popovejch královen nového milénia, pouštěla dětské písničky. Jako myslel jsem, že neexistuje nic horšího, než nezřetelně artikuluující Marilyn Manson, opile se potácející po pódiu, ale to jsem ještě neznal Fihu.

„Bác bác bumbác...“

KURVA!

Fascinovaně jsem zíral na barevnou ukvílenou dievčicu zo Slovenska a naozaj doufal ve vysvobození, třeba v podobě syndromu náhlého úmrtí kojence. Nevím kolik času uběhlo, než jsem se z prožívaného traumatu dokázal rozbrečet. Asi hodně. Protože od té doby mi pouštěla Fihu celkem často a tatínkovi říkala, jak jsem hodná, a že konečně stihne uvařit. To jí nedaruju!

Na truc jsem si poblila nový, růžový šatečky. Pak jsem kvůli nim brečela, protože mi jich bylo líto a na vítání občánků jsem si musela vzít trapný lacláče s Hello Kitty, kterou jsem fakt nesnášela. Ta tylová sukýnka byla prostě hezčí.

Když jsem se přistihl nad myšlenkami na tylovou sukýnku, úplně jsem se z toho hrůzou posral. Jako fakt jsem to v obřadní síni pustil do plen. Co se to se mnou stalo?

Vraťte mi moji starou džísku bez rukávů se všema nášivkama metalových kapel, které jsem posbíral, a pak budu aspoň trochu šťastný. Tuhle jsem v Háemku viděl takový krásný miniaturní džínky a tričko s Guns N' Roses, to byl fakt parádní setík, líbil se i fotříkovi, ale ta potvora mi ho samozřejmě nekoupila.

Byli jsme s tátou fakt smutní. Jenže on byl poslední dobou smutnej pořád. Ani se nedivím, s mámou si už nevrzli, ani nepamatuju, a navíc na něj pořád štěkala. Ale zpátky k věci, místo rockovýho oblečku pro tvrďáčkou princeznu jsem vyfasoval růžovou africkou čelenku, ve který jsem vypadal jako debil.

Při té příležitosti jsem se prvně uviděla v zrcadle, tedy prvně od doby, co je ze mě ženská. Byl to docela šok. Naposled na mě koukal černovlasej, zarostlej, skoro dvoumetrověj chlap (ale sympaťák každým coulem), zato teď se v zrcadle zjevil o tři čtvrtiny menší človíček, kterému na hlavě trčelo jen světlý chmýříčko. Navíc mě matka oblékla do růžových šatiček s nabíranými rukávky, až jsem připomínal tu nechutnou masovou směs, ze které se vyrábí nugety do Mekáče. Nesnáším růžovou! Měl jsem raději vypadnout z postýlky už v porodnici. Měl jsem se utopit při prvním koupání, uškrtit na pupeční šňůře, prostě cokoliv než snášet tuhle růžovou hrůzu a poslouchat:

„Tuťu, Amálko.“

Ááá! Vraťte mi můj starej život. A Magdičku! A koukejte mi koupit džínky s Guns N' Roses! Matko! Za mého hurónského řevu jsme museli Háemko opustit.

Už to, že jsem přišel o ptáka a přitom kadil jak kamioňák s gastrointestinálními potížemi po kuřeti z dálničního kiosku, stálo za prd. Ale horší bylo, když jsem si uvědomil, že začínám zapomínat. Doufal jsem, že si udržím vzpomínku na své pravé já, než budu moct říct první slovo. Chtěl bych vidět její výraz, kdybych místo *máma* řekl *metal*. By se ta růžová královna asi potentila. Jenže na to možná vůbec nedojde.

Když se mi z hlavy vypařily nové texty od Powerwolfů, ještě jsem byl v klidu, ale když došlo na starý Nightwish, docela jsem se naštvál.

„*I wish I had an angel...*“, a nic, pusto, tma.

Mrsknul jsem kachničkou, kterou jsem žužlal, proti zdi, kde se odrazila a trefila mě zpátky do čumáku. Rozeřval jsem se jako tur, protože to fakt bolelo. Doufal jsem, že mě teď máma utěší a vypne stotřicátý kolo Fihi, co mě dneska nutila poslouchat.

„*Probaha, dej tam aspoň na chvíli tu svou Britney, nebo Shakiru, Waka Waka, klidně i Lady Gaga... cokoliv jiného, prosím, mami, jen už nechci Fihi!*“ snažil jsem se vykřičet, ale bylo mi to houby platný. Zněl jsem jak degenerovanéj píscomil.

Ještě jsem ani neuměl sedět, ale už jsem se dokázal odplazit, když máma zapnula Fihi a šla vařit. Mé pokusy o útěk se nesetkaly s pochopením, protože mi pořídila dětskou zábranu do dveří od obývacího pokoje. Ale když jsem na sebe strhnul ubrus s konvičkou horkého čaje, který si tam zapomněla, hodně rychle si rozmyslela, že mě bude někde zavírat. Ale to hlavní, co zapříčinila moje opášená ručička, se teprve mělo stát! Když jsme jezdili do nemocnice na převazy, někoho jsme tam poznali.

„Magdo, to je ale náhoda!“ spustila moje matka.

„Ahoj Jani, ty máš ale krásnou holčičku,“ promluvila má femme fatale, usmála se a štípla mě do tváříček. Rozzářil jsem se jako měsíček na hnoji a cvrnknul si do pampersky.

„Jé, asi se jí líbíš, takhle se nesměje ani na mě.“

UVědomil jsem si, že teď mám jedinečnou příležitost všechno říct! Vykřičet, jak moc Magdu miluju, jak se mi stýská po ní a po její kypré postavě, do které jsem se mohl zabořit a pohazovat si s jejími prsy zleva doprava, a ten zadek, za který jsem ji brával, když jsme si to... ale já už nemám péro! Skoro jsem se rozbrečel, ale pak jsem se našťěstí ovládl a všechno ze sebe vysypal:

„Magdičko, to jsem já, promiň, že jsem šel na ten koncert. Měl jsem být s tebou! Miluju tě a nevyhazuj moje desky, počkej až vyrostu, nechám se přešít na chlapa a vrátím se k tobě.“

Ok. Ve skutečnosti jsem řekl: „E bláblá bubí bubá. Dudu.“

Zasmála se, vzala mě do náruče a já si konečně mohl položit hlavu na ty její prsíčka, která musela stvořit samotná matka přírody.

„Ale ta je spokojená,“ všimly si obě.

„Jak se máš?“ zeptala se moje matka, ale vzápětí dodávala: „Ne, promiň, hloupý dotaz, slyšela jsem o Tomášovi...“

Jo, Tomáš, tak se jmenuju, žádná Amálka. To-máš. I když já už to spíš nemám.

„V pohodě, musím o tom mluvit, ona je ta bolest pak menší...“

Ještě víc jsem se k ní přitiskl. Byl jsem rád, že mám na sobě šatečky a ne kalhoty, víc jsem cítil její teplo. A tyhle šaty s prasátkem Peppou vůbec nebyly špatný. Navíc Peppa je docela v pohodě kámoška, miluje skákání v bahně, takových jsem si na festivalech užil habaděj a vždycky to byla parádní zábava.

„... tak poslouchám jeho céděčka a představuju si, že jsme se ten večer nepohádali,“ povzdechla si.

Magdičko! Já tě miluju!

„To je mi moc líto,“ přiznala moje matka, ale z jejího hlasu jsem cítil pravý opak. Závíděla Magdě, že jí kluk (jakože já) vzal na líbáanky do Paříže, zatímco ona byla s tátou jen v Krkonoších, protože spláceli byt. Jenže můj nový táta k závazkům přistupoval zodpovědněji než já. S Magdou jsme se sice vzali a letěli do Paříže, ale to jen proto, že místo hypotéky a vlastního domu jsme zůstávali bydlet v patře v domečku u jejích rodičů.

„Život jde dál, člověk se jen musí naučit vážit si toho, co má,“ usmála se Magdička.

„Nechtěla bys někdy zajít na kafe?“ navrhla má matka a já radostí zavýskl.

Teta Magda se u nás objevovala stále častěji. Pily s maminkou kafe, občas něco ostřejšího a u toho si se mnou hrály. Konečně jsem nemusela poslouchat tu... no, řekla bych to slovo, který má v oblíbené tatínek, ale maminka mu ho zakazuje.

Nejraději jsem měla, když si se mnou hrála Magdička, často jsem jakože upadla a zabořila se do jejích kyprých vlnad, a to pak bylo jako do peřinky. Dokonce mi ani nevadilo, že mě máma přestěhovala z ložnice zpátky do toho růžového pekla, kterému říkala můj pokojíček. Byl tam se mnou totiž můj oblíbený plyšáček, který v noci promítal noční oblohu na strop a mně připomínal jiná blikající světýlka, na která si teď sice nemůžu vzpomenout, ale vím, že byla fajn. Kde jsem je mohla vidět?

Jednou si maminka s Magdičkou vyrazily na dámskou jízdu, a já konečně zůstala doma s tatínkem. Přistihla jsem se, že brečím, když odcházely a strašně jsem se styděla. Možná jsem jí neměla dělat takové naschvály? Je to moje maminka a neměla to se mnou jednoduché. Ale přece jsem se vždycky těšila, až si s tátou uděláme metalový večer, ne? Jenže naše první společná párty rozhodně nebyla podle mých představ. Tatínek udělal všechno podle pokynů, uvařil mi krupicajdu, mimochodem je to vážně ňamka, nechápu, co mi dřív chutnalo na guláši, a po kašičce mně dal hezky spinkat. Nemohla jsem uvěřit, že nebude žádný metal, takže jsem zůstala šokovaně zírat do stropu, dokud ke mně z obýváku nedolehly libé tóny Sepultury. To byl konečně ráj na zemi! Vyskočila jsem v postýlce a začala natřásat zadečkem a tancovat. Prostě paráda! Tisíckrát lepší než Rihanna. Jenže do toho přišla maminka. Zjistila, že nespím, že tatínek hraje nějaký *péesko* a pouští si tu *příšernost* a strašně se pohádali. Na truc jsem jí další den rozmatlala make-up po koupelně. Dostala jsem za to na prdelku. Ale nelituju toho, i když už přesně nevím proč.

Máma ty dámský jízdy chodila stále častěji a s kdejakou kamarádkou. Občas jsem měla pocit, že nepijí jen káfičko, protože když přišla domů, zvracela v předsíni a další den prospala. Jednou už jsem se ukrutně nudila, tak jsem si otevřela dveře a vyrazila ven na hřiště. Bylo to moc super, sotva jsem si dala k obědu písek a pampelišky, vyzvedli si mě tam dva skvělí pánové v černých kombinézách a svezli mě v autíčku s majákem. Chtěla jsem vědět, jestli poslouchají Sepulturu jako tatínek, ale asi mi nerozuměli, protože místo cédeček vytáhli pistoli a mysleli si, jak mě bude zajímat. Jenže já najednou dostala strašně velký strach a moc jsem chtěla domů.

Tatínek si mě brzy vyzvedl, ale domů jsme nejeli. Navštívili jsme tetu Magdu a tam mě dali spinkat do pokojíčku s krásným plakátem Halloweenů na stěně, který už jsem určitě někde musela vidět. Byla jsem ráda, že jsme přijeli za Magdičkou. Ona za námi s tatínkem jezdila už nějaký čas, obzvlášť když maminka nebyla doma.

U Magdičky jsme pak zůstali i další den a pak i ten další. Moc se mi tu líbilo. Tatínek měl taky radost a nadšeně si prohlížel hromadu desek, které byly pečlivě vyrovnané ve skřínkách na zdech. Teta nám vůbec nevyčítala, když jsme si je pustili. Naopak nás podporovala: „Jen si užívejte, nikdy nevíte, co bude zítra. Tomáš by měl určitě radost, že jeho sbírka je v dobrých rukách.“

A tak jsem tancovala s tatínkem na starý Kissáky a bylo nám moc dobře.

„Blitny plyč,“ řekla jsem mu tehdy. „Úžová fuj.“

„Co říkáš?“ ptal se táta. Byl pořád tak natvrdlý a nerozuměl mi.

„Looock!“ zvedla jsem dva prstíky do vzduchu a konečně se radoval.

Netrvalo dlouho a v našem novém domově se objevil nový člověk. Viděla jsem zoufalství v jeho pohledu a věděla, že křičí, protože se chce dostat zpátky, odkud přišel. Tatínek a Magdička se tomu smáli, že prý jsem kecka, ale oni přece vůbec ničemu nerozuměli.

Magdička mu často dávala pít mlíčko z jejích velikánských prsů a já jsem si k nim chodila lehat a všichni jsme se pak tulili. Byla jsem moc šťastná.

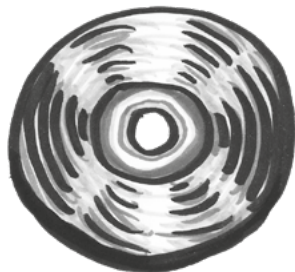
Někdy jsem měla zvláštní pocity, jako bych už zažila něco z toho, co se mi děje. Nejintenzivněji jsem to vnímala, když venku bouchal ohňostroj, pak jsem měla i děsitánský strach. Tatínek mě vždycky pohladil a dal mi čokoládu, i když už jsem měla třeba vyčištěný zoubky. Asi by se to nemělo, ale já se pak tolik nebála.

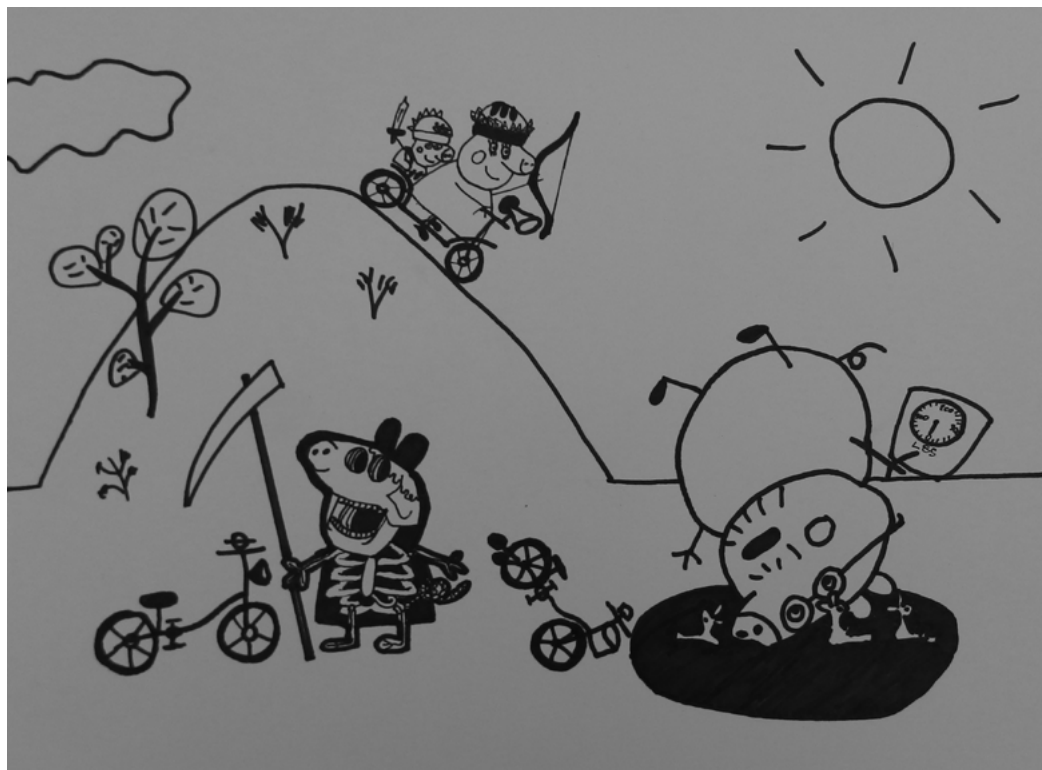
Můj svět teď tvořil tatínek, Magdička, brácha, čokoláda a pohádky. Jo a taky ty nové šatičky s Elsou, které mi Magdička koupila, abych byla fešanda na bráškově vítání občánků. Překypovala jsem štěstím a nic mi nechybělo.

Dokonce mi přestávaly vadit ty dny, kdy si pro mě chodila maminka s nějakou paní ze sociálky. Už dávno jsem se nebála, že mě odvede zpátky do toho růžového pekla. Bylo to s ní teď strašně fajn, kupovala mi zmrzku a chodily jsme do parku vedle konzervo... ne, koncertovaře, odkud se z otevřených oken linula hezká hudba. Někdo hrál na bubínky, na basu nebo na klavír a mně u toho bylo stejně hezky, jako když jsme tancovali v obýváku na Iron Maiden.

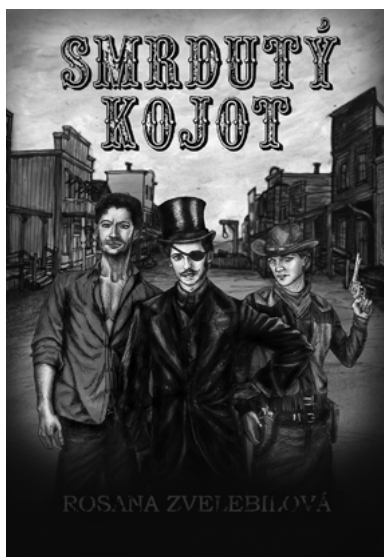
Už se nemůžu dočkat, až vylostu a všichni se dozví, kde jsem se tu vzala, ploč miluju metal a nesnáším ůžovou, a taky ploč se láda tulím s Magdičkou a bláškou Tomáškem a ploč miluju prasátko Peppu a Elsu, Máju a taky Zvonilku.

Snad to nezapomenu.

Smrdutý kojot

Autorka: **Rosana Zvelebilová**
(text, obálka, ilustrace).

Román, komiks, western.

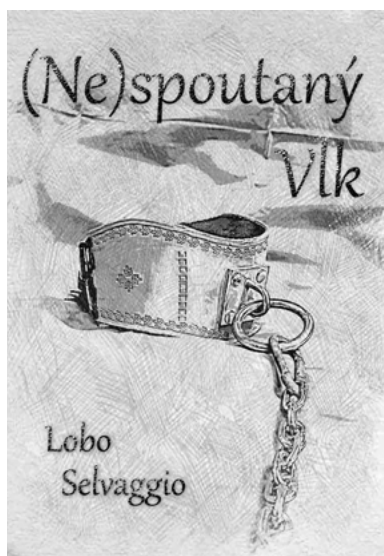
448 str.

Kód na 10 % slevu:
MMYZMPPE

Anotace:

Smrdutý kojot je jako superhrdina Divokého západu – všichni vědí, že je nejlepším lovcem odměn, ale málokdo zná jeho pravou identitu. Morgan Tyler toho vesele využívá, dokáže se vetřít do blízkosti stíhaných zločinců a má stoprocentní úspěšnost v jejich dopadení. Všichni doufají, že bude tím, kdo dostane nejnebezpečnějšího banditu Benita Redburna. Jeho banda už vypálila do základů nejedno město a předchází jí zvěsti o její bezcitnosti. Do toho se nechtěně přimíchá Winton Lawn, slušný starosta malého města, kterého nepřestává překvapovat fakt, že ho chtějí všichni zabít. Poté, co unikne hrobníkovi z lopaty, se snaží v nastalém chaosu najít lásku a přátelství, což z něj dělá ještě většího podivína. Román spojuje western, LGBT tematiku, BDSM a absurdnost, se kterou se tři hlavní hrdinové, Benito, Morgan a Winton, potýkají. Je to příběh plný překvapivých zvratů, tvrdosti věhlasných zabijáků, ale i humoru, nečekané lidskosti a šokujících odhalení.

(Ne)spoutaný Vlk

Autor: **Lobo Selvaggio**
(text, foto).

Román, erotický, romantický.

Anotace:

Pan Vlk se drží motta: „Člověk v životě většinou nic neplánuje dopředu, ale život plánuje za něj.“ Ten jeho se docela vyřádl, což způsobilo Vlkovo jiné vnímání světa plného nástrah, strachu, touhy i sexu. Dá se říct, že nyní žije dvojí život. Stejně jako ostatní lidé chodí do práce,

jí a spí, avšak za zavřenými dveřmi se oddává BDSM hrátkám.

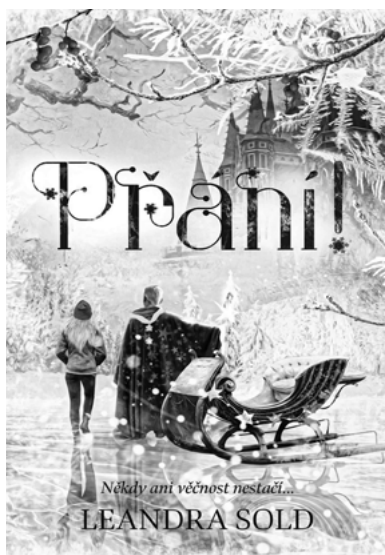
Žurnalistka Romana chce, aby jí tyto dveře pootevřel a nechal ji nahlédnout do života sadomasochisty. Vnutí se na návštěvu do jeho domku na Moravě a začne vyzvídat.

Když se pan Vlk prořekne, že „Člověk, který by o tom chtěl psát, by to měl sám zažít“, Romana kupodivu souhlasí s tím, že se na deset hodin stane jeho hadrem na podlahu. Avšak za podmínky, že si poté pozice prohodí.

Vlk jí při názorné ukázce, co obnáší BDSM, pouta, obojky i latex, vypráví své zážitky z minulosti. Některé si však nechává pro sebe jako krásné vzpomínky na předchozí vztahy.

Kniha (Ne)spoutaný Vlk není výkladem nejdůležitějších pojmů ze světa BDSM pro neznalé jako v učebnici ani bezduchá erotika, naopak odkrývá velmi zajímavý život lidí s vášní pro hry a v neposlední řadě dobrotivé srdce pana Vlka, který v hledání lásky a souznění prožívá různé peripetie i dobrodružství. Podaří se mu najít tu pravou? A co když Romana není ta, za koho se vydává?

Prání!

Autorka: **Leandra Sold**
Obálka: **Zuzana Valková**

Román, fantasy, romantický.

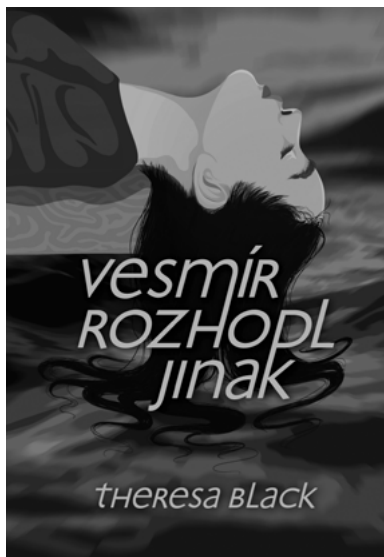
300 str.

Kód na 10 % slevu:
GSAACHBP

Anotace:

Po nehodě rodičů touží Karin po jediném – aby se její matka uzdravila a ona se mohla vrátit do školy. Proto nezaváhá, když jí pán mrazu nabídne jedno splněné přání. Jenže co když za něj bude muset později draze zaplatit? Dívka má pouhý rok na to, aby se rozhodla, co je pro ni cennější. Zdraví matky a štěstí mladší sestry, nebo její vlastní touhy a sny? Zatímco jinde se čas zastavil, pro Karin se z týdnů stávají dny a z minut pouhé vteřiny. Jsou totiž rozhodnutí, na která ani věčnost nestačí...

Vesmír rozhodl jinak

Autorka: **Theresa Black**
(text, obálka).

Román, sci-fi, romantický.

218 str.

Kód na 10 % slevu:
UZ7NJ4BT

Anotace:

Riva má života plné zuby. Už dlouho cítí, že sem prostě nepatří a tento pocit každým dnem jen sílí. Důvod snažit se není. Možná kdyby se narodila v jiné době, zemi, dimenzi... možná by to bylo jiné. Možná i lepší.

Ovšem ve chvíli, kdy sama se sebou svádí finální boj, zda zůstat, nebo už konečně zmizet, naráží na cizince, který nepatří do jejího života a vlastně ani vesmíru, ale právě pro něj Riva znamená základ všeho. Může se osud přeci jen plést, nebo je vše předem dáno bez možnosti změn?

Murie

Autorka: **Rosana Zvelebilová**
(text, obálka, ilustrace).

Komiks, sci-fi, válečný.

140 str.

Kód na 10 % slevu:
UBYKRRBX

Anotace:

Osmnáctiletý sebevrah Formánek nastupuje na povinnou vojenskou službu s vědomím, že nepřežije ani první bitvu. Při výcviku zjistí, že Ruslandsko neválčí s rebely nebo jiným státem, ale s nelidskými obludami. Nikdo vojákům pořádně nevysvětlí důvod konfliktu a s nepřitelem se nedá komunikovat. Prostě ideální příležitost konečně zemřít. Potom ale Formánek potkává Madam a najednou má pro co, tedy pro koho, žít.

Sotva se mu začne trochu dařit, nakazí se Murií, jednou z nejnebezpečnějších oblud, a rozjede se s ním kolo marnosti a beznaděje.

„Jenom umřít“ by bylo ještě dobré.

Celobarevný sci-fi polokomiks podle povídky „Murie“, která zvítězila v soutěži Daidalos 2020.

Káva každé pŕlnoci

Autorka: **Theresa Black**
(text, obálka).

Román, sci-fi, romantický.

Kód na 10 % slevu:
8RN5WT74

Anotace:

Každý má nějaké tajemství; malé, velké, absurdní, tíživé...

K malým tajnostem devatenáctileté Rosemary Walkerové patří její poměrně netradiční rituál: každou pŕlnoc pije kávu. Už několik let je jejím společníkem, na kterého nedá dopustit – zatímco ve dne povzbuzuje, v noci uspává.

Je tu ovšem jedno další tajemství – velké, tíživé, pro některé absurdní – a tím je její boj s bulimií. Ta se ukazuje jako velice silný protivník, snad nepřemožitelný, hlavně když je na blízku zrcadlo.

A přestože jsou jí přátelé a rodina oporou, tento boj prohrává. Zdá se, že jediný, kdo jí může pomoci se zachránit, je její nevrlý učitel.

www.canc.cz

RŮŽOVÁ APOKALYPSA

Autoři:

Andrea Čekanová, Dagmar Digma Čechová, Jana Jánská, Edna Nová, Miroslav Hokeš, Lucie Kaňová, Aleš Tříška, Šárka Hieková, Barbora Bukačová, Martin Koláček, Karolína Vorbová, Rosana Zvelebilová, Štěpán Tůma, Diana Rydlová, Petra Votroubková, Tereza Kučírková, Zuzana Žáčková, Marie Domská, Pavel Hénik, Magdaléna Králová

Obálka: Vinca Dark

Ilustrace:

Vinca Dark, Dagmar Mudrová, Rosana Zvelebilová, Martina Hovorková, Lucie Peřinová, Karolína Kotová, Andrew Littlepaul, Iva Vora, Kateřina Inachis, Lucka Růžová

Redakce, typografie: Rosana Zvelebilová

Korektury: Lucie Peřinová

První el. vydání

Vydalo nakladatelství:

Canc

jako svoji 6. publikaci,

Canc s.r.o., Pekařská 395/37, 602 00 Brno, v roce 2022

v koedici s nakladatelstvím **Koláček Martin - E-knihy jedou**

ISBN 978-80-88488-23-1 (Canc)

ISBN 978-80-281-0688-1 (Koláček Martin - E-knihy jedou)